

Vampire Hunter 1

Vampire Hunter

Vampire Hunter 2

Vampire Hunter

Anh P.P

ผู้จัดพิมพ์ พัชรญ เพ็ชรแก้ว

ภาพปก *Anh P.P. and Batman*

รูปเล่ม *Anh P.P. (ภาพประกอบ Google.com)*

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์โดยผู้เขียน
ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไม่ว่ารูปแบบใดๆ
นอกจากจะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้จัดพิมพ์เท่านั้น

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย พัชรญ เพ็ชรแก้ว (*Anh P.P.*)

Tel. : 086-6679661

E-mail : pat_2922@hotmail.com หรือ

anhann5@gmail.com

ราคา 390 บาท

หมายเหตุ : หนังสือเล่มนี้ไม่เหมาะกับผู้อ่านที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี ผู้ปกครองควรให้
คำแนะนำ

ความในใจคนเขียน

Vampire Hunter เป็นนิยายแฟนตาซีเรื่องแรกที่น่ามาทำเป็นรูปเล่ม อยากจะบอกว่า คนเขียนชอบนิยายเรื่องนี้มาก ๆ เพราะโดยส่วนตัวชอบอ่านนิยาย รวมถึงดูภาพยนตร์และซีรีส์เรื่องยาวที่เป็นแฟนตาซีอยู่แล้ว โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับ **แวมไพร์** จะชอบเป็นพิเศษค่ะ จึงคิดพล็อตเรื่องนี้ขึ้นมาสร้างเป็นนิยายแวมไพร์ตามแบบของตัวเอง ที่ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าจะถูกใจคนอ่านมากน้อยเพียงใด แต่ก็ตั้งใจทำอย่างดีที่สุด

Vampire Hunter เป็นนิยายเรื่องยาว จึงถูกแบ่งเป็น **Season** (ภาค) เหมือนซีรีส์ในทีวี ไม่ได้จบเพียงแค่เพียงเล่มเดียว ด้วยเหตุผลเพียงง่าย ๆ ที่ว่า คนเขียนไม่สามารถกระชับเรื่องให้จบภายในหนึ่งเล่มได้ แวมไพร์กับฮันเตอร์ และพ่อของพวกมันเรื่องให้ต้องทำมากมายในแต่ละตอน เรื่องจึงยาวมากแบบนี้ หวังใจว่า คนอ่านคงจะไม่เบื่อเกินไปซะก่อนแค่เพียงอ่านเล่มแรกของเรื่องนี้นะคะ

สุดท้ายนี้ ก็ขอฝากนิยายเรื่องนี้ไว้ให้พิจารณากันด้วยค่ะ และขอขอบคุณคนที่มาหนังสือเล่มนี้อยู่ในมือทุกคนค่ะ ขอขอบคุณมาก ๆ

ด้วยความเคารพ

Anh P.P

ป.ล. เรื่องนี้มีต่อ Season 2 นะคะ อย่าลืมติดตาม ^^

บทนำ : แรกพบ

หมอกสีขาวค่อยๆหนาขึ้นทุกที เริ่มต้นมาจากผืนหญ้าใกล้ตัวเธอ จนเวลานี้มันเข้ามาใกล้จนแทบจะกลบสีเขียวของต้นหญ้าบนพื้นดิน ดวงตาสีม่วงครามกลอกไปมาดูสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างประหลาดใจ ไม่นานนัก ร่างสูงส่งาก็ลุกขึ้นยืนพร้อมหนังสือในมือ คือเรียวยาสีบลอนด์เงินอมชมพูขมวดเข้าหากันอย่างครุ่นคิด และไม่น่าที่เธอก็คิดได้ เธอควรจะไปจากที่นี่เสียตั้งแต่ตอนนี้อย่างมีโอกาสนะ

“หมอกอะไรกัน.. มีตอนกลางวันได้ยังงี้..” เสียงบ่นพึมพำดังขึ้นมาเบาๆ ขณะที่สองขาเรียวยาวรีบพาเธอออกจากจุดที่นั่นอยู่เมื่อครู่ให้ไวที่สุดเท่าที่จะทำได้

ความจริงเธอไม่น่าจะมานั่งทำใจสบายอ่านหนังสือตรงนี้แต่ตั้งแรกแล้ว ใครๆที่รู้เข้า ก็คงต้องคิดว่าเธอเสียสติแน่ๆ ไซสิ..คนสติดีที่ไหนกัน คิดมาอ่านหนังสือสงบในสุสาน ก็เพราะว่า..มันเงียบสงบดีไงล่ะ

ร่างสูงส่งในชุดกางเกงยีนส์เข้ารูป เสื้อกั๊กและแจ็คเก็ตกับสัมภาระที่เป็นกระเป๋าใบและหนังสือ ก้าวเดินผ่านป่ายหินมากมายภายในสุสานด้วยความพยายามให้ตัวเธอออกจากที่นี่ให้ได้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ทำไมยังเดิน ทางออกมันยังอยู่ไกลไปทุกที

พลอเรนเริ่มรู้สึกถึงอาการหอบหายใจของตัวเอง มันคงเป็นเพราะความเหนื่อยจากการวิ่งเดินแกว่งแบบนี้และความตื่นเต้นของเธอ หมอกสีขาวประหลาดที่เธอได้เจอกำลังจะทำให้เธอประสพ ใบหน้าสวยหวานที่หันไปมาดูความปลอดภัยให้ตัวเองเริ่มทำให้ดวงตาม่วงครามได้เห็นสิ่งที่ทำให้รู้สึกหวั่นกลัวมากยิ่งขึ้น เงาของใครคนหนึ่งปรากฏอยู่ท่ามกลางหมอกสีขาวที่ก่อตัวหนาขึ้นตรงทางด้านหน้า ความกลัวที่เกิดขึ้นเวลานี้ อาจมาจากที่เธอไม่เห็นว่าเป็นใครคือ คนคนนั้น เพราะหมอกหนานี้มันบังวิสัยทัศน์ของเธอจนหมด

Vampire Hunter 5

“เฮ้..นี่ทำไมจะไม่สวยซะแล้ว..” เสียงหวานใสรำพึงกับตัวเอง เพราะอะไรที่เธอเห็นคานานัน ใครกันจะมาอยู่ที่นี่ในสุสานนี้เหมือนเธอ หรือว่าเธอจะตาฟาด แต่ยังไงซะ จะอะไรก็ช่าง ไปจากที่นี่ดีกว่า เธอคิด

ชายาวๆก้าวเบนเส้นทางให้กับตัวเธอ หลีกเลี่ยงการเดินไปเจอเงาคนในหมอก สวร้างสูงออกตัววิ่ง หวังหนีไปให้ห่างจากรัศมีของหมอกควัน แต่มันคงจะเป็นเรื่องยาก เมื่อพบว่า ความรีบร้อนทำให้เธอสะดุดเข้ากับท่อนไม้ หกล้มหน้าคะมำ

แต่เสียงร้องกรี๊ดของเธอก็ยังไม่ทันจะขาดหายไปจากที่นี่ได้ดขาด ฟลอเรนก็พบว่า ท่อนแขนของเธอถูกมือของใครบางคนคว้าให้ลุกขึ้นยืน หัวใจของเธอกระตุกและแทบจะร้องกรี๊ดออกมาอีกครั้ง หากไม่ถูกปลายนิ้วเรียวยาวกดลงทาบเสี้ยก่อน แต่แน่นอน แค่เพียงปลายนิ้วจะสามารถหยุดเสียงของเธอได้อย่างไร ดวงตาสีฟ้าสดใสของเจ้าของมือนี้ต่างหากที่ทำมัน

“เฮ้..เป็นอะไรมัย..” เสียงนุ่มแต่แฝงไว้ด้วยความเข็ญขึ้นนั้นพาเธอตื่นจากภวังค์ ฟลอเรนกระพริบตาหลายต่อหลายครั้งเพื่อเรียกสติกลับคืน แต่นั่นก็ทำให้เกิดความรู้สึกร้อนผ่าวขึ้นมาที่สองแก้มทันทีที่เห็นหน้าอีกคนชัดๆ และนี่ก็เสียดายที่คนที่เธอคาดว่าน่าจะเป็นตัวสูงกว่าเธอมาก จากการที่ต้องเงยหน้าขึ้นมองกัน ได้ปล่อยมือสวยๆของหล่อนออกจากแขนของเธอ

โอ้ย..อะไรจะสวยงามขนาดนี้... คนรีเป/ล่าเนี่ย..

“เฮ้...” เสียงเดิมดังขึ้นอีกครั้งที่สอง ตอนนี้นี้ดวงตาสีฟ้ากำลังมองเธออย่างเป็นกังวล หล่อนก้มหน้าลงมาจนจะติดกับใบหน้าเธอแล้ว จนเธอต้องหดตัวหนีลงมา ไม่กล้าอยู่ใกล้รัศมีที่จะให้หัวใจเป็นอันตรายแบบนี้

“โอ้..ขอโทษค่ะ.. ฉันไม่เป็นไรหรอกค่ะ แคตกใจเท่านั้น” เธอตอบด้วยท่าทางเก้อเขิน กระดากอายที่ทำตัวขู่ข่มให้คนอื่นเห็น แต่ไม่เป็นไรมั้ง ถ้าทำตัวเป็นแล้วได้เจอคนใจดีหน้าตาสวยงามขนาดนี้นะ

Vampire Hunter 6

ผลอดฟันหวานเพราะไบหน้าสวยคมของอีกคนจนเพลิน เลยลืมไปเลยว่าเมื่อครู่กลัวอะไรถึงได้วิ่งหนีมา จนกระทั่งได้ยินเสียงคำถาม

“มีอะไรอยู่ตรงนั้นเหรอ” สาวแปลกหน้าพยกเปิดหน้าไปยังทิศทางที่เธอเพิ่งวิ่งจากมา และเธอก็ตอบกลับไปประสาซื่อ

“หมอกมาจากไหนก็ไม่รู้ค่ะ ฉันกลัวว่าจะมีอันตราย ก็เลยวิ่งหนีมาก่อน”

เสียงฮัมทำนองว่ารับรู้ดังกลับมาจากคนตรงหน้า ก่อนที่เธอจะเห็นว่ามือขาวๆ ยื่นอะไรส่งมาให้ เธอเลิควัดถามอย่างประหลาดใจ ลืมไปหมดกระทั่งของของตัวเอง

“หนังสือเธอไง.. ไม่เอาแล้วเหรอ..” อีกคนบอกหน้าหนึ่งๆกลับมา แต่สายตาดูขบขันอยู่เล็กๆ เหมือนเห็นเธอเป็นเด็กอย่างนั้นแหละ มันทำให้เธอหงุดหงิดใจ มีอย่างไหนมามองกันแบบนี้ ทั้งที่หล่อนก็ไม่น่าจะอายุห่างจากเธอเท่าไรหรอก หน้าขาวใสไร้ริ้วรอยขนาดนี้

“ขอบคุณค่ะ..” เธอพิมพ์คำขอบคุณอย่างมีมารยาทและรับของมาจากมือของอีกสาวที่ยังมีสีหน้าอ่านได้ยากเหมือนเคย ไม่รู้เลยว่าหล่อนกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่ แต่ฟลอเรนसानได้เลยว่า เสียววินาทีหนึ่งที่บังเอิญได้สัมผัสกับมือเรียวยาวนั้น เธอรู้สึกเหมือนเธอจับไปถูกน้ำแข็ง มันเย็นเหลือใจจริงๆ

ตอนนี้ดวงตาสีม่วงครามของเธอจึงเหลือบขึ้นมองหน้าหล่อนอย่างสงสัย ในเวลาเดียวกันสาวร่างสูงนั้นก็มองเธอกลับมา ดวงตาสีฟ้าเหมือนมีอะไรบางอย่างแฝงไว้อยู่ภายใน คิ้วเรียวสีน้ำตาลอ่อนขมวดเข้าหากัน ไบหน้าของหล่อนดูซีดลงจนไม่มีสีเลือดเหลืออยู่ ช่างน่าใจหาย

“นี่คุณ.. เป็นอะไรหรือเปล่า”

“เธอเป็นแผลริเปล่า..”

Vampire Hunter 7

ดวงตาสีม่วงครามมองคนถามย้อนด้วยสายตาประหลาดใจในคำถาม แต่ความเป็นคนว่าง่ายก็ทำให้เธอทำตาม ฟลอเรนวางเป้ใบใหญ่กับหนังสือเล่มหนาลงกับพื้นหญ้าและเริ่มสำรวจตัวเอง และแล้วก็ได้เจอกับอะไรที่ทำให้ประหลาดใจ เธอมีแผลจริงๆ แต่ก็แค่แผลถลอกเล็กน้อยตรงข้อมือเท่านั้น

เลือดออกนิดเดียวเองนี่นา แล้วหล่อนรู้ได้ยังไง หรือว่าได้กลิ่นเลือด จะบ้าเหวอ..เลือดแค่นี้จะ ได้กลิ่น คนไม่จมูกไวขนาดนี้หรอก

“ก็แค่แผลถลอก” เธอบอกและยกแขนขึ้นหวังจะโชว์ให้อีกคนดูมัน แต่ดวงตาสีม่วงครามก็ทำได้แค่กระพริบตาปริบๆ ประหลาดใจที่ไม่มีใครอยู่ตรงนี้กับเธออีกแล้ว สาวแปลกหน้าหายตัวไปตั้งแต่เมื่อไหร่กัน หล่อนมาไวไปไวเหมือนนินจา

“อะไรกันนะ ยังไม่ทันได้ขอบคุณเลยก็ไปซะแล้ว ชื่ออะไรก็ไม่รู้” เธอบนพึมพำขณะที่ใช้ผ้าเช็ดหน้าที่หามาได้จากในกระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ตที่ใส่อยู่มาทำแผลให้ตัวเอง

ฟลอเรนถอนหายใจออกมาเบาๆ มีไอขาวๆจากความหนาวเย็นออกมาจากปาก ดวงตาสีม่วงครามมองเหม่อไปรอบๆตัวอีกครั้งเมื่ออยู่คนเดียว ที่นี่ก็เหมือนเดิมเหมือนทุกวันที่มันเป็น สุสานมันน่ากลัวตรงไหน บ่นขึ้นมาในใจและยกมือตบหน้าผากตัวเองเบาๆ เหมือนจะทำให้สติกลับคืนมา และให้เชื่อว่า ที่นี่ไม่ได้มีอะไรน่ากลัวจริงๆ เธอก็แค่หลอกตัวเอง ใช่มั้ย..?

“เฮ้อ..กลับบ้านดีกว่า”

ว่าแล้วสาวร่างสูงส่งาก็ก้มลงเก็บสัมภาระของเธอและก้าวเดินฉับๆออกไปจากสุสานทันที แล้วพຽນนี้เธอก็จะกลับมาที่นี่ใหม่เหมือนเดิม ก็พ่อแม่จันอยู่ที่นี้..นี่นา..

----V-A-M-P-I-R-E----H-U-N-T-E-R----

Vampire Hunter 8

หมอกสีขาวที่หายไปเมื่อครู่เริ่มก่อตัวหนาขึ้นอีกครั้ง คืบคลานไปตามผืนหญ้า และเพียงไม่นานมันก็ค่อยๆ จางหายไป เงาดำมืดของคนร่างสูงปรากฏขึ้นอีกครั้งภายใน สุสานที่เวลานี้ไม่เหลือใครอยู่ เสียงถอนหายใจดังเบาๆ ขึ้นมาขัดกับรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ตรง มุมปากของคนในเงาหมอก ปรายตาจากดวงตาสีเลือดสะท้อนออกมาท่ามกลาง แสงแดดอ่อนๆยามนี้ เรียวปากสวยขยับเผยให้เห็นเขี้ยวคู่คมเงาวัับเป็นประกาย

“ฉันอมมือให้เธอก่อนนะคราวนี้..ฮันเตอร์..”

Chapter 1 : สบตาอีกครั้ง

ดวงตาสีดอกกลาเวนเดอร์เหลือบขึ้นจากหนังสือในมือ เมื่อได้ยินเสียงเปิดประตูบ้าน ร่างบางลุกขึ้นนั่งหลังตรงบนโซฟาขาวภายในห้องโถงที่อยู่ติดกับประตูนั้นพอดี

“เฮ้..ฟลอเรน..” เสียงหัวดำราวเด็กชายเอ่ยทักทายคนที่ก้าวเข้ามาในบ้านที่ไม่จำเป็นต้องมองเห็นหน้าตาตนก็รู้ว่าเป็นใคร ก็บ้านหลังนี้เธออยู่กับหล่อนเพียงสองคนเท่านั้นนี่ จะเป็นคนอื่นไปได้ยังไง และถ้าไม่ใช่ ก็ต้องเป็นขโมยล่ะ

“ไฉนจะสาวน้อย หิวรึยังเฮ..” ผู้มาใหม่ได้ตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงรื่นเริง ร่างสูงวางสัมภาระของตนลงกับโซฟาอีกตัวที่ว่างอยู่ จากนั้นก็ขยับเข้ามานั่งลงข้างคนที่นั่งอยู่ก่อนแล้ว ส่งกลองที่ใส่อะไรบางอย่างให้ และนั่นก็ทำให้เธอได้เห็นดวงตาสีม่วงอ่อนเด่นระริกด้วยความสุขหลังจากที่คำว่าของในมือเธอไป

“นี่..พีวีรีเปล่าว่าพิชซ่ามันไม่ดีต่อสุขภาพนะ..” สาวอายุน้อยกว่าแสวงบนเรื่องอาหารที่อีกคนหามาให้ แต่ที่ไหนได้ ตัวเองกำลังเคี้ยวมันดึ๋งๆอยู่ในปากแท้ๆ และก็ยังหันไปมองค้อนขวับให้กับคนที่กำลังหัวเราะคิก

“ฟลอเรน..!” เสียงเข้มขู่ให้อีกคนเงียบ แต่เสียงหัวเราะก็เหมือนจะมากขึ้น ฝ่ายนั้นดูชอบใจกว่าเดิมเสียอีก ตอนนี้อะไรเลยคิดจะหาอะไรสักอย่างไปปิดปากหล่อน แต่แน่นอนว่า เจ้าของร่างสูงกว่านั้นก็ผุดลุกขึ้นและถอยห่างเธอไปได้อย่างรวดเร็วเกินกว่าความเร็วของตัวเธอจะตามไปได้ทัน

“แฮม..แฮม..น้องสาวจ๋า.. ทานพิชซ่ามากเกินไปไม่ดีต่อสุขภาพนะ แต่พี่ยกให้เราหมดเลย..” ฟลอเรนส่งเสียงล้อเลียน สถานการณ์อันตรายจึงเปลี่ยนไป

Vampire Hunter 10

รอยยิ้มก่อขึ้นเกิดขึ้นบนใบหน้าของคนฟัง จากนั้นหล่อนก็ส่ายหน้าให้และเลิก
ล้มความตั้งใจที่จะตามเธอมา น้องสาวมองสบตากับเธอไม่เกินสองนาที่แล้วก็หันจากไป
กลับไปจัดการกับพิชชาต่อ

ร่างสูงส่ายหน้าไปมาเล็กน้อยพร้อมรอยยิ้มเอ็นดูที่ไม่จางหาย แต่เธอจะไม่เดิน
จากน้องไปแบบนี้หรอก ร่างสูงก้าวเดินกลับมาหาคนที่นั่งบนโซฟาอีกครั้ง พร้อมเสียง
กระซิบที่ข้างหูของผู้ที่ตนก้มตัวลงหา

“ราตรีสวัสดิ์นะคะ ยานอนดีกันล่ะ พี่เป็นห่วง” เธอจบคำของตนด้วยจูมพิต
เบาๆ ที่หน้าผากน้องสาว และหันจากไป โดยไม่รู้ว่ คนที่ถูกทิ้งไว้ให้อยู่ตามลำพังกับทีวี
และพิชชาในห้องนั่งเล่น พุดตามหลังเธอมาว่าอย่างไร

“ฉันหวังว่า.. จะได้เห็นพี่หัวเราะแบบนี้ตลอดไปนะ..ฟลอเรน..”

-----V-A-M-P-I-R-E-----H-U-N-T-E-R-----

ดวงตาสีม่วงครามหยุดการเพ่งมองไปยังตัวอักษรจากหนังสือตรงหน้า ฟลอเรน
รู้สึกปวดตาจนต้องยกมือขึ้นมาบีบขมับและถอนหายใจเบาๆ หวังให้มันช่วยบรรเทา
อาการเมื่อยล้าจากการอ่าน ไม่นานอาการเหม่อลอยก็เกิดขึ้นกับเธอโดยไม่รู้ตัวเมื่อลิ้ม
ตาขึ้นมาใหม่ขณะนอนอิงหมอนใบใหญ่ตรงหัวเตียง

“เธอเป็นใครกันนะ.. เราจะได้เจอกันอีกไหม..” เสียงของเธอรำพึงเบาๆ เมื่อนึก
ไปถึงอะไรบางอย่างที่เพิ่งไปเจอกมาก่อนกลับเข้าบ้าน

สาวสวยแปลกหน้าในสุสาน หล่อนเป็นใครกัน ไปอยู่ที่นั่นได้อย่างไร ทำไมถึง
ไปเจอเธอได้ และยังช่วยเธอเอาไว้อีกด้วย แต่หล่อนก็หายไปไวเหมือนไม่เคยมีตัวตนอยู่
ในนั้น นี่เธอฝันไปหรือไรกันนะ ไม่เข้าใจเลย

“คนสวยในสุสาน” เธอครางเบาๆ “โอ้.. จะมีอะไรแปลกๆอีกมั้ยนะ พรุ่งนี้..” เสียงหวานเริ่มมีอาการของคนงัวเงีย วันนี้เธอรู้สึกเพลียมากกว่าทุกวันจริงๆ เข้านอนดีกว่ามั้ง.. เธอคิด

มือสวายนำหนังสือเล่มหนาไปวางลงชั้นไม้ข้างเตียง แล้วตัวเธอก็ฝึกลงกับที่นอนเตรียมพักผ่อนในวันนี้ ดวงตาสีม่วงครามปิดลงและตั้งใจจะปล่อยให้มันได้ผ่อนคลาย แต่ก็ทำแบบนั้นไปไม่ได้นาน เธอลืมทำอะไรบางอย่างไป และก็รู้ว่าอะไรได้ด้วย ฟลอเรนซ์ขับตัวใหม่อีกครั้ง ดวงตาของเธอเปิดขึ้นมองหาบางสิ่ง รอยยิ้มปรากฏที่เรียวปากอ้อมสวยขณะเอื้อมมือไปหยิบมันขึ้นมา กรอบรูปที่มีใครหลายคนอยู่ในนั้น และหนึ่งนั่นก็คือตัวเธอในสมัยเด็กและน้องสาวที่ยังตัวเล็กมากถูกอุ้มโดยชายร่างสูงที่ยืนอยู่ข้างหญิงสาวที่หน้าตาคล้ายตัวเธอ

น้ำหยดใสเอ่อขึ้นมาตรงสองตาอย่างไม่ได้ตั้งใจ เธอมอบจูมพิตอย่างรักใคร่ลงไปกับมัน ก่อนส่งเสียงกระซิบเบาๆ

“คุณพ่อ คุณแม่คะ ไม่ต้องห่วงนะคะ หนูจะดูแลตัวเอง”

และเมื่อหลับตาลงอีกครั้งทั้งที่ยังกอดกรอบรูปนั้นไว้ เธออธิษฐานในใจขอให้ตัวเองฝันดี และบางทีอาจจะฝันถึงพวกเขาด้วยเหมือนกัน

----V-A-M-P-I-R-E----H-U-N-T-E-R----

“พี่คิดจะทำอะไร.. หล่อนน่ารักินดีใช้มั้ยละ..”

เสียงคำถามที่ดังขึ้นมาในความเงียบสงัดของบรรยากาศยามรัตติกาลพาให้ตัวเรียวสีน้ำตาลต้องขมวดเข้าหากัน เสียงถอนหายใจแรงๆอย่างไม่พอใจดังตามหลังมา

แต่ดวงตาสีฟ้าสดใสก็ไม่ยอมที่จะละออกจากการมองทะลุเข้าไปในหน้าต่างตรงหน้า บ้านหลังหนึ่งอยู่ตรงนั้น เธอเฝ้ามองมันมาเนิ่นนานแล้ว โดยที่ผู้ที่อยู่ในนั้นไม่ได้ล่วงรู้เลย

“พูดบ้างนี่คนนะ” เธอตอบฉุนๆ แต่ไม่รู้ทำไมได้ยินเสียงหัวเราะดังตามมา พาให้หัวคิวกระตุกอย่างไม่พอใจ

“ก็คนโง่ละ ฉันถึงได้บอกว่า “น่ากิน” ได้.. เรากินเลือดคนนะพี่.. ลืมไปแล้ววรี” เสียงใสๆ หยอกล้อกลับมา ทำให้คนฟังต้องเฝ้าปากตัวเองอย่างแรง

“แต่ไม่ใช่คนนี่.. คนนี้ไม่ได้.. เธอไม่เข้าใจหรือไง”

“แล้วไง.. พี่จะบอกว่า.. จะปกป้องหล่อนเอาไว้ให้ได้นั้นสิ พี่คิดว่าตัวเองเป็นใคร เธอ.. **ฮัลล์ เทวดาริ**”

หัวใจเธอกระตุกเพราะประโยคต่อล้อต่อเถียงนี้ แต่คนดื้อดึงและมีความคิดเป็นตัวของตัวเองมาตลอดเวลา ก็ทำได้แค่พูดตอบแบบวันๆ กลับไปเหมือนเดิม

“เรื่องของพี่.. อย่ามายุ่งได้มัย” แล้วเจ้าของเสียงนุ่มเซ็กซี่ก็ได้ยินเสียงฮึดฮัดอย่างไม่สบอารมณ์ดังขึ้นมาข้างๆหู แค่นี้เธอก็รู้ดีแล้วว่าจะได้ยินอะไรอีก

“อ้อเธอ.. เรื่องของพี่.. เรื่องพี่คนเดียววรีไง.. ลืมอะไรไปรีเปล่า” น้ำเสียงประชดประชัน ทำให้เธอหันไปมองเจ้าของมันจนได้ และแม้ว่าอีกฝ่ายจะอยู่ในสภาพน่าหัวใจวายแบบนี้ เธอก็ยังคงนิ่งเฉย มองจ้องร่างที่ห้อยหัวลงมาจากกิ่งไม้อย่างไม่รู้สีกู้สาคคล้ายกับมันเป็นเรื่องธรรมดาามาก

ฮัลล์ไม่ยากตอบคำถามนั้น ไม่ใช่ว่าไม่รู้สีกะไรกับมัน มันรู้สีกมากจนไม่ยากพูดถึงต่างหาก จึงตัดสินใจเปลี่ยนเรื่อง ไปหาเรื่องน้องแทนดีกว่า

“ลงมาจากตรงนั้น.. **คู่แฝด**” ออกคำสั่งเด็ดขาด หากแต่อีกคนเหมือนไม่สนใจ มันที่ควร และเธอไม่ชอบมันเลย

มือเรียวจึงขยับเข้าไปในกระเป๋าเสื้อคลุมที่สวมอยู่ ดึงของบางอย่างออกมาจากตรงนั้น และแสงสีเงินที่ฉายวาบออกมาจากสิ่งที่เธอถืออยู่ ก็ทำให้ผู้ที่กวนใจเธออยู่ เลิกคิดจะยั่วโมโหต่อ แต่เสียงหยอกล้อยังคงดังขึ้นมาอีกครั้ง ทั้งที่ร่างของหญิงสาวผู้นั้น หายไปจากกึ่งไม้ นั้นแล้ว

“อัลล์.. พี่จะยิงน้องสาวสุดที่รักได้ลงคอเลยหรอ ใจร้ายเกินไปมั๊ย”

เรียวปากสยดงึกยิ้มชั่วร้ายออกมาและส่งเสียงตอบเย็นชา“ถ้าไม่นี่กว่า.. เธอเป็นน้องฉัน สาบานเลยนะว่า ลูกกระสุนนี้ทะลุหัวใจเธอไปนานแล้วละ..**แอล**”

ดวงตาสีเขียวเบิกกว้างอย่างตกใจ นี่เธอเข้ามาผิดเวลาหรือเปล่า พี่สาวของเธอถึงเป็นแบบนี้ อัลล์ดูท่าทางอารมณ์แยกว่าที่คิดไว้ก็ชนะ ทำไมกัน..

แอลเข้ามายืนข้างร่างสูงพอกันที่ตอนนี้เลิกทำตัวเป็นสโตกเกอร์บนต้นไม้แล้ว และเอ่ยถามแคลงใจ “นี่.. พี่ไปเจออะไรมานะ ถึงอารมณ์บูดแบบนี้ ฉันได้ข่าวมาว่า พี่ไปเจอหล่อนมาแล้วไม่ใช่หรอ น่าจะดีใจได้แล้วนี่”

แล้วเสียงถอนหายใจแรงๆ ก็แสดงให้เห็นเธอได้รู้ว่า ไม่ได้คิดผิดไป พี่ของเธอมีเรื่องหนักใจจริงๆ เสียด้วย แต่หล่อนจะบอกเธอหรือไม่เท่านั้น “อัลล์---

“พวกนั้น.. เจอหล่อนแล้วละ”

คนฟังถึงกับชะงักนิ่งไปประมาณสิบวินาทีเพราะความตกใจกับคำพูดกะทันหัน แอลตัวตึงตาคกลับไปมองหน้าคนพูดอีกครั้งและถามเสียงตระหนก “เรามาซ้ำไปงั้นหรอ” หากแต่ยังสามารถโล่งใจได้ที่อีกคนส่ายหน้าไปมา

“ไม่.. ไม่ได้ซ้ำ.. แค่อวดดีกัน” อัลล์ตอบสั้นๆ แต่แววตาของอีกคนบอกว่าไม่เข้าใจ เธอต้องอธิบาย “พี่ไปปรากฏตัวให้หล่อนเห็นก่อนนะ ก่อนที่มันจะได้ทำ”

เสียงฉ่อนลมหายใจอย่างโล่งอกออกมาจากปากแผ่นดินอง แต่เธอก็ยังมองไม่เห็นแววความสบายใจในสีหน้าของพี่สาว แขนยาวจึงไปโอบบ่าอัลร์มาใกล้ๆ “งั้นพี่จะเครียดอีกทำไมล่ะ เจอก่อนได้เปรียบไม่ใช่หรอ”

“ก็จริง.. แต่พี่ไม่คิดว่า มันจะหยุดแค่นั้นหรอก มันต้องพยายามมาอีกแน่”

“แล้วเราจะทำไงดีล่ะ ถ้างั้น..”

“ไม่รู้สิ”

แอลเบิกตากว้างกับคำตอบที่ให้ความรู้สึกเคว้างคว้างนั้น เธอเห็นอัลร์ไปยืนบิ๊บหมับอยู่อีกมุมหนึ่งของสวนแห่งนี้แล้ว ท่าทางจะเครียดหนักมากจริงๆ และเธอไม่ชอบมันเลย

ร่างสูงเดินเร็วกว่าความเร็วของมนุษย์ธรรมดาเข้าไปหาร่างสูงกว่านิดหน่อยนั้น กระซิบกระซาบเข้าไปในหูของหล่อนเบาๆ ก่อนหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยในความมืดดำของบรรยากาศแห่งรัตติกาล แต่กระนั้น แอลก็ยังคงเชื่อว่า คู่แฝดของเธอจะยอมรับข้อเสนอที่เธอให้ไปในคราวนี้อย่างแน่นอน

---V-A-M-P-I-R-E---H-U-N-T-E-R---

เช้าวันใหม่มาถึงเหตุการณ์เดิมาก็เหมือนถูกฉายซ้ำอีกครั้ง เธอนั่งเจียบๆอยู่ในห้องเรียน ท่ามกลางเสียงเต็งเซ่ของเพื่อนร่วมชั้นที่คุยกันอย่างสนุกสนาน อาจารย์ประจำชั้นยังไม่มา เหล่าบรรดาหนูน้อยรอบๆข้างเธอจึงยังว่าเร่ใจอยู่ได้ แต่ไม่นานนักหรอก พวกเขาจะต้องเจียบกريب เธอคิดและยิ้มกับความคิดนี้

ฟลอเรนซ์ยิ้มพอใจทั้งที่ยังก้มหน้าอ่านหนังสืออยู่เมื่อสองหูได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาจากทางประตูทางเข้าห้อง จากนั้นก็ตามมาด้วยเสียงเปิดประตู และเธอก็รู้ด้วยว่าจะได้ยินอะไรต่อไป

“โอเคจ๊ะเด็กๆ.. เจ็บๆกันหน่อยนะ เสียงดังไปถึงนอกห้องเลย”

เด็กสาวแทบจะร้องตะโกนด้วยความดีใจกับความสามารถพิเศษแบบนี้ของตัวเอง ประสาทรับรู้ทางหูของเธอดีกว่าคนอื่นๆ เธอยืนยันมันด้วยการพิสูจน์ทำงานองนี้มาแล้วหลายต่อหลายครั้ง และในทุกครั้ง มันก็จะพัฒนาขึ้น ได้ยินละเอียดขึ้นทุกครั้ง แม้กระทั่งเสียงถอนหายใจของเพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งซึ่งนั่งห่างตัวเธอไปถึงสองแถว หูดีมากทีเดียวเชียว ฉันยังเป็นคนอยู่ไหมเนี่ย

และเพราะความที่ก้มหน้าอยู่ เธอจึงไม่รู้ตัวว่าตัวเองพลาดอะไร ทั้งที่เขารู้หรือเธอคนนั้นยืนอยู่ในห้องนี้นานหลายนาทีแล้ว จนกระทั่งอาจารย์พูดถึง

“เด็กๆจ๊ะ.. สงสัยใช่ไหมว่า.. วันนี้ครูพาใครมาด้วย..”

ฟลอเรนซ์รู้สึกว่าตอนนี้สองหูของเธออึ้งอิ่ง ไม่ได้ยินกระทั่งเสียงให้สาธิตอย่างจริงจังของบรรดาเพื่อนร่วมชั้นตามหลังมาจากคำของอาจารย์ เมื่อดวงตาของเธอทั้งคู่มีใบหน้าผู้หญิงคนนี้อยู่ ประหลาดใจที่ทำไมเธอไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าของหล่อน แต่แน่นอนเธอรู้ว่าหล่อนเป็นใคร หัวใจกระตุกวบนาที่ที่หล่อนหันมาสบตาแค่เพียงเสี้ยวเวลาที่ก่อนที่หล่อนจะหันไปทางอื่นไปมองคนที่ยืนอยู่ด้วย แต่เพียงเวลาเท่านั้น ดวงตาสีฟ้าใสเป็นประกายนั้นก็ทำให้เธอจำมันได้ทันที แล้วหล่อนมาที่นี้ได้ยังไง

ผู้หญิงที่เธอเจอในสุสานกำลังยืนตัวสูงอวดยิ้มสวยอยู่ข้างๆอาจารย์ของเธอ สมอลงของเธอมึนงงเพราะความประหลาดใจ

“เพื่อนใหม่ของเราละ.. เพิ่งย้ายเข้ามาวันนี้ แนะนำตัวด้วยนะคะ.. เชิญค่ะ”

ดวงตาสีม่วงครามกระพริบถี่ๆ เพราะกลัวว่าตอนนี้เธอจะกำลังแค่นไป แต่มันไม่ใช่ จะกี่ครั้งที่กระพริบตาหรือขยี้มัน ร่างสูงของผู้หญิงผมสีน้ำตาลก็ไม่ได้หายไปเสียที และมันยิ่งชัดเจนแก้ไข เมื่อหล่อนหันมาสบตาเธออีกครั้ง..เนิ่นนาน..

ดวงตาสองสีมองสบกันอยู่นานราวกับเป็นเวลาชั่ววินาทีที่ ไม่ได้พบกัน ฟลอเรนไม่รู้ตัวว่าเธอเป็นอะไรไป จึงไม่สามารถถอนสายตาจากผู้ที่อยู่ตรงนั้นได้เลยสักนาที ตอนนี้เธอเหมือนกำลังถูกสะกดเอาไว้ด้วยดวงตาสีฟ้าสดใสดร่งหน้า ราวกับว่าดวงตาคู่งามจะมีแรงดึงดูดมหาศาลทำให้เธอไม่ได้ยินเลยว่า เรียวปากสวยของหล่อนได้เอ่ยคำจำรรจาออกมาอย่างไรอีก

และโลกใบนี้ช่างมืดดำเสียจริง.. เธอไม่สามารถมองเห็นอะไรได้อีกต่อไปแล้ว ตั้งดวงตาทั้งคู่ของเธอบอดสนิท สองหูไม่ได้ยินเสียงใดๆรอบด้าน หากแต่เพราะอะไรกันเล่า แว่วเสียงอันแสนแผ่วเบาที่จึ่งดังขึ้นมาในหัวใจของเธอ

“ฟังให้ดีๆนะ.. ฉันชื่อ อัลล์ เรฟแลนด์”

Chapter 2 : ใครคือเธอ... เธอคือใคร...?

ร่างที่นอนอยู่บนเตียงสีขาวขยับเขยื้อนเล็กน้อย เปลือกตาที่ปิดสนิทเมื่อครู่เริ่มขยับเคลื่อนไหว คิ้วเรียวยาวสีเงินอมชมพูขมวดเล็กน้อย ไม่นานเกินรอ ดวงตางดงามสีม่วงครามก็เปิดขึ้นพร้อมสีหน้างันของเจ้าของมัน ที่ตอนนี้ในสายตาดูพบว่ามีเพดานสีขาวสะอาดตาอยู่ตรงหน้า

ที่นั่นไหน.. เธอถามตัวเอง พลอเรนกวาดสายตามองไปรอบๆตัวอย่างไม่เข้าใจ เธอยังไม่รู้ว่าตัวเองมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง แต่รู้แล้วว่า นี่คือห้องพยาบาลของโรงเรียน เธอเป็นลมไปหรือตอนนั้น แล้วใครกันที่พาเธอมาที่นี่

ร่างสูงโปร่งแต่บอบบางค่อยๆขยับลุกขึ้นอย่างลำบากจากอาการมึนศีรษะที่ยังคงอยู่ และหัวใจก็กระตุกสูบ เมื่อรู้สึกรู้ว่ามีวงแขนของใครบางคนมาช่วยประคองตัวเธอเอาไว้ ช่วยให้ลุกขึ้นนั่งได้สะดวกขึ้น

“โอเค.. ซ้ำๆ เธอเพิ่งตื่น สมองยังตอบสนองได้ไม่ดี” เสียงเข็กซีกระซิบแผ่วๆ พาให้คนได้ฟังต้องหันมาจ้องหน้าเจ้าของมันอย่างตกตะลึง

“คุณ---

“ฉันเป็นคนพาเธอมาที่นี่เอง ไม่ต้องตกใจไปหรอก” อัลวีรลอบคนที่ยังดูตื่นตระหนกอยู่ และเธอรู้อยู่จะต้องทำยังไงต่อไป “ฉันเป็นคนที่เธอเจอที่สุสานไง..จำได้รีเปล่า” หญิงสาวพยักหน้าให้น้อยๆ และส่งสายตาดูบอกว่าให้เธอปล่อยตัวได้แล้ว มือเรียวทำตามคำขออย่างว่าง่าย แม้จะนึกเสียตาย

“ทำไมคุณถึงมาอยู่ที่นี่ได้ละ” พลอเรนถามเหมือนลืมนอะไรไปสักอย่าง จนได้เห็นแววตาขบขันเด่นระริกอยู่ในดวงตาสีฟ้าใสของคนที่นั่งหมั่นๆอยู่ริมขอบเตียง หลอน

เอียงคอมองเธอเหมือนว่ากำลังมองหน้าเด็กเล็กๆอยู่อย่างนั้น ไม่ชอบสายตาแบบนี้เลย ให้ตายสิ

“ฉันเรียนที่นี้เหมือนเธอไง.. เพิ่งย้ายมาวันนี้”

“คุณตามฉันมาหรือ” มือสวยรีบยกขึ้นปิดปากตัวเองทันใดเมื่อนึกขึ้นได้ว่าเธอกำลังพูดจาเหมือนคนหลงตัวเองอยู่ตรงนี้ หากแต่สาวเสียงเซ็กซี่ดูเหมือนจะไม่ได้คิดแบบนั้น ไม่เช่นนั้นคงไม่พูดแบบนี้

“จะคิดแบบนั้นก็ได้อ.. แต่ฉันว่า.. โชคชะตาพาเรามาเจอกันต่างหาก”

ฟลอเรนกระพริบตาปริบๆไม่คิดว่า คนอายุรุ่นราวคราวเดียวกันกับตนจะเชื่อในเรื่องทำนองแบบนี้ โชคชะตาเนี่ยนะ แก่จัง...

“เหมือนในหนังเลยนี่สิ”

อัลริ้มให้กับเสียงหวานๆที่ฟังดูก็รู้แล้วว่า หล่อนไม่ได้คิดอย่างนั้นจริง

“ฉันขอบคุณนะ เลยติดมา ถ้าพูดจาอะไรแปลกๆไป ก็อย่าถือสาละ”

ริมฝีปากอิมยิ้มกับคำพูดนั้น ยิ่งฟังเสียงผู้หญิงคนนี้ก็กับวิธีพูดจาของหล่อน ก็ทำให้คิดได้ว่า หล่อนเป็นคนน่าสนใจ อัลริ้มไม่เหมือนใครๆในโรงเรียนนี้ และหากเธอคิดจะคบเป็นเพื่อนก็คงจะไม่มีปัญหาอะไร แคระวังว่าไม่ควรไว้ใจกันให้มากเกินไปก็เท่านั้นเอง แต่กับคนที่เพิ่งเคยเห็นกันแค่ไม่กี่ครั้ง แล้วช่วยเหลือเธอมาสองครั้งก็นับว่ามากพอแล้วหรือไม่ที่จะให้ไว้ใจ

“ฉันว่า.. ฉันเองก็คงแปลกไม่แพ้คุณหรอกมั้งคะ และบางที การที่เราได้คุยกับคนที่ทำอะไรแตกต่างจากคนอื่น ก็อาจจะดีก็ได้”

“พูดเหมือนคนที่นี้เป็นแบบเดียวกันหมดอย่างนั้นแหละ หรือเธอเห็นฉันเหมือนตัวประหลาด”

“แล้วคุณหนูแหลมหรือเปล่านั้น ฉันจะได้คิดว่า คุณเป็นพวกเอลฟ์”

อัลริหลุดหัวเราะออกมาเพราะคำตอบได้ของสาวตรงหน้า ฟลอเรนทำหน้าตาแปลกใจในนาที่แรก แต่นาทีต่อมาหล่อนก็หัวเราะตามเธอ นี่ตกลงว่าตอนนี้พวกเธอกำลังแข่งกันประชันฝีปากกันใช่ไหม..

“คุณนี่ก็ตลกดีนะ นึกว่าจะทำได้หน้าเดียวเสียอีก” ฟลอเรนวิจารณ์ยิ้มๆ ให้คนหน้านิ่งยิ้มได้อีกรอบ

“ฉันชอบมุขเธอนะ แต่จะให้ดูก็ได้ว่า..ฉันไม่ได้หูแหลม และไม่ได้เป็นเอลฟ์หรอก” อัลริว่าและมือสวดยื่นขยับเส้นผมยาวสีน้ำตาลไปทักดู ให้อีกคนมองดูมันทั้งสองข้าง เผยให้เห็นต่างหูที่เป็นอัญมณีสีแดงราวทับทิมหรือโกเมนปรากฏแก่สายตาคนมอง

“สวดยัง”

ดวงตาสีฟ้ากระพริบตา ไม่เข้าใจว่าอีกคนพูดถึงอะไร แต่สุดท้ายก็ยิ้มออกมาบ้าง และชี้ที่ตึงหูตัวเอง “ของโบราณนะ ตั้งแต่สมัยต้นตระกูลฉันแล้ว ใส่แล้วดูเก๋ไปมัย”

ใบหน้าหวานส่ายไปมาแรงๆ เหมือนจะแสดงให้คนพูดรู้ว่า เรื่องที่พูดมาเธอไม่เห็นด้วย “ใครว่าเก๋ มันเหมาะคือออกเวลาอยู่กับคุณนะ”

คนฟังรู้สึกอับอายที่ใบหน้าแต่ยังคงความนิ่งไว้ได้อยู่เหมือนเดิม “คงมีเธอคนเดียวมั้งที่คิดแบบนี้”

ฟลอเรนไม่รู้จะพูดอะไรต่อไปดี จึงเอาแต่มองหน้าหญิงสาวตรงหน้าอยู่แบบนั้น กลัวเหลือเกินว่า ถ้าหากพูดมากเกินไปจะทำให้หล่อนรำคาญ ดูท่าทางหล่อนไม่ค่อยชอบพูดเท่าไรเลย แต่การอยู่เงียบๆ มันน่าอึดอัดออกนะ ขอน้อยเออะ

“นี่.. แต่ฉันก็ยังคิดอยู่ดีนะว่า คุณเหมือนพวกเอลฟ์”

อัลริชมวดคิ้วน้อยๆ ไม่ค่อยเข้าใจนักว่า ฟลอเรนติดีใจอะไรนักหนา กับสิ่งมีชีวิตในตำนานแบบนี้ “เธออ่านวรรณกรรมเยาวชนมากไปแล้วมั้ง ดูท่าทางสนใจมันจัง กับเจ้าเอลฟ์อะไรเนี่ย”

“ก็หน้าตาคุณให้เป็นเอลฟ์จะตายไปนี่”

“เหมือนตรงไหน.. ไหนว่ามาหน่อย”

“พวกนั้นหน้าตาดีกันทั้งนั้นเลยนี่นา” ฟลอเรนปิดปากตัวเองทันที เธออยากจะมุดหน้าหนีหายไปใผ่หม่มเสียให้ได้ อีกครั้งแล้วที่เธอทำเรื่องให้ตัวเองขายหน้าแบบนี้ แต่เสียงหัวเราะอารมณ์ดีที่ได้กลับมาก็ทำให้ยิ้มออกมาได้

“งั้นเธอก็น่าจะเป็นพวกนั้นได้เหมือนกันนะ เพราะเธอเองก็....” เสียงเซ็กซีที่ทั้งค้างประโศกตัวเองไว้ ในใจอยากจะชมคนตรงหน้าว่า “สวย” ใจจะขาด แต่มันคงจะดูไม่ดีสำหรับคนที่เพิ่งเคยพบกัน ความเป็นคนหัวเก่ายังคงไม่หมดไปจากตัวเธอ ไม่ว่าจะกี่ทศวรรษที่เปลี่ยนไป สุดท้ายก็พูดได้แค่เพียงเท่านี้ “เธอเป็นคนแปลกนะ..ฟลอเรน”

และโดยไม่รอฟังคำค้านหรือตอบโต้อะไรกลับมา ร่างสูงก็ผุดลุกขึ้น อัลริคิจะออกไปจากที่นี่เมื่อรู้สึกว่ เธออาจจะทำอะไรไม่ดีกับผู้หญิงคนนี้ได้ เสียงเส้นเลือดที่เต้นตุบๆในร่างกายของฟลอเรนคล้ายกำลังร่ำร้องให้เธอเข้าไปลิ้มลองมัน แต่เธอจะทำเช่นนั้นได้อย่างไรในเมื่อปฏิกฎกับตัวเองไว้มาตั้งแต่ที่เห็นหน้าเด็กคนนี้ลืมตาดูโลก เธอไม่มีทางทรยศคำปฏิกฎนั้น

แต่ยังไม่ทันได้ไปไหนไกล คนที่ตัวเองไม่คิดว่าจะไปได้อย่างเหลือเชื่อก็เข้ามา ยืนขวางหน้า ดวงตาสีฟ้ามองประสานกับมวงครามในนาที่นั้น สองร่างชะงักกันไปทันที เหมือนถูกสะกดด้วยสายตาของกันและกัน จนกระทั่งมีคนหนึ่งทำลายมนต์สะกดนั้น ด้วยการเอ่ยพูด

“เธอหายดีแล้วหรือ..?”

ฟลอเรนพักหน้าด้วยสายตาเหม่อลอย เธอยังคงเหมือนตกอยู่ในภวังค์ ยังไม่รู้ตัวด้วยว่า กระโดดลงมาจากเตียงตั้งแต่เมื่อไหร่ มา รู้ก็เมื่อได้ยินเสียงอีกคนพูดนี้แหละ

“แล้วเดินเองไหม้ย.. ต้องให้ช่วยหรือเปล่า” อัลธัมตามมารยาท เพราะรู้ว่า คนที่แข็งแรงขนาดกระโดดลงมาขวางหน้าเธอได้ ไม่มีทางจะไม่มีแรงเดินกลับไปห้องเรียนเองได้แน่ๆ และมันก็ใช่จริงๆ ใบหน้าหวานพักหน้ารับคำ

“งั้น.. เรากลับไปเรียนดีมั้ย หรือเธอจะลากลับบ้านก็ได้เนะ อาจารย์ประจำชั้นฝากให้อนุญาตเธอกับฉันเอาไว้แล้ว”

“ไม่เป็นไรคะ ไปเรียนดีกว่า ฉันไม่อยากว่างเกินไป” เสียงประโยคสุดท้ายที่เอ่ยตอบออกมาคล้ายจะเจี๊ยบหายไปลำคอ เพราะทุกครั้งที่อยู่คนเดียว เรื่องเดียวที่หวนกลับไปนึกถึงก็คือเรื่องที่เธอสูญเสียบุพการีไปพร้อมๆ กัน

อัลธเองก็คล้ายจะอ่านใจคนได้ เลยปรับเปลี่ยนเรื่องพูดทันที “งั้นก็ดีเลยนะ จำได้ว่า เธอเรียนวิชาเดียวกับฉันนี่ วิชาต่อไป”

สายตาประหลาดใจเกิดขึ้นในดวงตาของคนฟัง แต่เมื่อได้ฟังคำอธิบายต่อมาก็ทำให้ยิ้มออกมาได้อีก ลืมเรื่องเศร้าๆ ที่หวนมาให้คิดไป

“ฉันเห็นตารางเรียนเธอติดไว้ในกระเป๋าสะพายนะ ขอโทษนะที่ต้องค้นกระเป๋าเธอ อาจารย์ห้องพยาบาลต้องการบัตรประจำตัวนักเรียน”

“ไม่เป็นไรหรอกคะ ไม่ได้มีอะไรมีค่าในนั้นหรอก มีแต่หนังสือ”

“อืมม..นั่นสิ แต่เธอหน้าตาไม่เหมือนหนอนหนังสือเลยนะ” อัลธพึมพำขึ้นมา ด้วยสีหน้าครุ่นคิดขณะเดินนำอีกคนออกมาจากห้องพยาบาล สาวหน้าหวานมองหน้าเธอแปลกๆ ก่อนจะตอบได้

Vampire Hunter 22

“แล้วหน้าอย่างฉันเหมือนอะไรละ เหมือนคนไม่เอาไหนหรือเปล่า หรือสัตว์ประหลาด” ฟลอเรนถามเล่นๆ เพราะอยากจะเล่นกับคนเดินข้างกันเท่านั้น เธอไม่ชอบให้อัลริหยุดพูด เพราะหน้าตาของหล่อนจะดูดูไปทันทีเวลาที่ไมยิ้มหรือคุยอะไร

ร่างสูงกว่าทำสีหน้าครุ่นคิดไปเล็กน้อยก่อนตอบคำถาม แล้วก็จิกยืมหวานให้คนมองหัวใจเต้นโดยไม่รู้ตัว “เหมือนเจ้าหญิงในเทพนิยายนะ”

ฟลอเรนชะงักนิ่งเหมือนถูกลาปให้เป็นหินเมื่อได้ยินประโยคนี้อย่างไร ร่างกายของเธอร้อนวูบวาบเหมือนใครมาก่อกองไฟอยู่ใกล้ๆ และเพราะอะไรไม่ทราบได้ มือของเธอก็เอื้อมไปคว้าที่ข้อแขนยาวของสาวตัวสูงกว่าพาให้เจ้าของมันหันกลับมาองหน้ากัน ดวงตาสีฟ้ามองเธออย่างไม่เข้าใจทันที

“คุณเป็นใครกันแน่” ทำไมถึงทำให้ฉันรู้สึกแปลกๆ ได้ตลอดเวลา เธอเสริมคำถามนี้ในใจ เพราะแค่คำถามแรกก็ทำให้อีกคนงงเสียแล้ว

“ฉันว่า.. ในห้องเรียน ฉันก็บอกแล้วนะว่า ฉันชื่ออะไรนะ”

“แต่ฉันไม่ได้ยินนี่” เสียงหวานขู่เชิญ ทั้งที่มันไม่ได้จำเป็นอะไรเลย ทำไมเธอถึงจะต้องอยากรู้หน้ากันเนี่ย ไม่เข้าใจ

และสุดท้าย ก็ยังไม่เข้าใจมากกว่า เมื่อคนตรงหน้าก้มใบหน้าสวยของหล่อนลงมาหาเธอ สัมผัสเรียวยาวปากสวยที่แก้มข้างหนึ่งและราฟึงเสียงกระซิบออกมาแผ่วเบา

“ถามหัวใจเธอสิว่า..ฉันเป็นใคร..ฟลอเรน”

จากนั้นเธอก็ไม่ได้เห็นร่างสูงนั้นอยู่ในสายตาอีกต่อไป สาวสวยลึกลับหายไปต่อหน้าต่อตาของเธอ

---V-R-M-P-I-R-E---H-U-N-T-E-R---

เธอเป็นใครกันแน่....

ฟลอเรนนั่งหน้าวีวี่ชมวดอยู่กับเก้าอี้ มือสวดยผลอกำปากกาแน่นโดยไม่รู้ตัว ทั้งที่มันเริ่มจะชาเพราะชาเลือดไปเลี้ยงแล้ว แต่เธอไม่สนใจ ดวงตาสีม่วงครามมอง จ้องอยู่กับแผ่นหลังของผู้หญิงคนหนึ่งที่นั่งอยู่ด้านหน้า ห่างจากตัวเธอโดยมีเพื่อนร่วมชั้น กั้นอยู่สองคน และความตัวสูงของหล่อนก็ทำให้การมองจ้องไม่ได้เป็นอุปสรรคอะไร หล่อนเสียอีกคิดได้ยังไง ตัวใหญ่ขนาดนั้น ไปนั่งข้างหน้าได้ บ้าหรือเปล่า คนข้างหลัง จะมองเห็นกระดานไหมนี่

สมองของเธอครุ่นคิดกับพฤติกรรมของคนแปลกหน้าที่เธอคิดว่า น่าจะเป็น เพื่อนกันได้ แต่สิ่งที่หล่อนทำในตอนสุดท้ายมันทำให้ความคิดนี้เกือบจะหายไปหมดจาก หัวของเธอ

‘หล่อนเป็นใคร.. กล้าดียังไงมาจู่โจมฉัน’ เธอถามขึ้นมาในใจ และสันติระชะ เมื่อรู้สึกถึงความร้อนวูบวาบที่เกิดขึ้นมาอีกครั้ง มันจะต้องมีอะไรไม่ชอบมาพากลกับคน คนนี้แน่ๆ แต่มันคืออะไรกันแล้ว จะต้องหาคำตอบให้ได้เลย

“คุณมาแซล.. คุณมีปัญหาอะไรกับเรื่องที่ผมกำลังสอนอยู่หรือเปล่า”

ดวงตาสีม่วงครามกระพริบตาและคืนสติกลับมาจากภวังค์ เมื่อแว่หนูได้ยินชื่อ ตัวถูกเอ่ยถึง ร่างสูงเพรียวลมลุกขึ้นจากเก้าอี้ทันที

“ไม่มีปัญหาค่ะ..อาจารย์” เสียงหวานซาบไปด้วยความมั่นใจ แต่ความจริง หัวใจของเธอกำลังเต้นกระหน่ำด้วยความวิตก

ความกลัวว่าจะตอบคำถามผู้สอนไม่ได้เป็นอะไรที่ยังหลอนใจเธออยู่ มีคนผู้หนึ่งเคยตอกหน้าเธอไว้ว่า “สวยแต่ไร้สมอง” และเธอไม่อยากให้คำพูดนี้เป็นจริง ถึงจะคิดว่าตัวเองไม่ได้สวยอะไรขนาดที่ใครจะชมได้ก็เถอะ

“โอ้..จ้ะก็ดี.. ถ้าอย่างนั้นผมขอถามคุณเลยแล้วกัน ในเมื่อคุณก็เย็นขึ้นแล้ว”

“ค่ะ”

หัวใจเธอยังไม่หยุดเต้นระกระหว่างรอคำถาม มันเหมือนนานเป็นปีทั้งที่แค่เพียงไม่กี่วินาทีเท่านั้นที่อาจารย์สอนประวัติศาสตร์จะคิดคำถามมาถามเธอ และมันเจอกับมันจริงๆก็ทำให้โลกทั้งโลกหยุดก็

“ใครเป็นแม่ทัพคาร์เทจที่สู้ศึกกับโรมันอยู่ถึง 13 ปี ก่อนจะต้องถอนทัพกลับ เพราะเหตุผลทางการเมืองบังคับ”

ฟลอเรนนั่งอึ้งกับคำถาม หัวของเธอหมุนตัว เพราะเมื่อครู่เธอไม่ได้สนใจฟังอาจารย์พูดอะไร แถมยังไม่ได้อ่านนำมาก่อนจะเรียนอย่างที่เคยกทำอีกด้วย ซวยละสิ

แต่ก็เหมือนมีอัศวินขี่ม้าขาวมาช่วยสาวน้อยผู้กำลังตกยาก เมื่อเสียงหนึ่งดังขึ้นมาตอบคำถามนั้นให้ อย่างไม่กลัวเลยว่า จะต้องถูกทำโทษกับมันยังไง

“ฉันขอตอบแทนให้ได้มั้ยะ.. พอดีว่า..คุณมาแซลไม่ค่อยสบายนะค่ะ”

“เชิญ..”

“แม่ทัพผู้นั้นชื่อ..ฮานนิบาล บาร์คา ถูกมั้ยะ”

“ถูกต้อง.. คุณทั้งคู่เชิญนั่งได้”

สถานการณ์บีบคั้นหายไป แต่เธอยังไม่หายสงสัยในตัวของผู้ช่วยเหลือคนนี้ และดวงตาสีฟ้าของคนตอบก็หันมาสบตากับเธอขณะที่ร่างสูงนั้นกำลังจะนั่งลง และแม้เพียงเสี้ยววินาทีที่มองประสานสายตากัน ฟลอเรนสาบานได้เลยว่า ดวงตางดงามคู่นั้นบอกกับเธอมาว่า.....

“อย่ากลัวไปเลยนะ ฉันจะอยู่ข้างๆเธอตลอดไป”

Chapter 3 : ผู้คุมครอง....

เสียงฝีเท้าที่ดังขึ้นแทรกความเงิบของห้องหอสมุดของโรงเรียนดังขึ้นทุกขณะที่เจ้าของมันเดินไถ่เข้ามา ดวงตาสีฟ้าสดใสเผยออกมาจากที่ซ่อนในที่สุดแต่ยังมองเหม่ออยู่แค่ชั้นหนังสือที่อยู่เบื้องหน้าตนเองเท่านั้น ร่างสูงยังคงยืนกอดอกนิ่งๆ พึงอยู่กับผนังกำแพงห้อง เธอกำลังรอเจ้าของเสียงฝีเท้าที่นั่นอยู่ตามคำสั่งที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้แม้จะอยากทำ และคนผู้นั้นก็ได้มาหยุดตรงหน้าแล้วพร้อมเสียงที่เธอจำได้ดี

“หล่อนยังไม่รู้ตัวสินะ..”

คำถามฟังดูไม่เหมือนคำถามเมื่อมันออกมาจากปากผู้หญิงคนนี้ เพราะหล่อนย่อมรู้ดีมาก่อนแล้วเสมอถึงได้เอ่ยขึ้นมาได้ มันจึงไม่น่าแปลกใจหรือไม่ที่คนฟังจะมุ่นคว้าเรียวทนต์ระหว่างที่เงยหน้าขึ้นมองหน้าของหล่อน

“เธอแน่ใจนะว่าจะให้เด็กคนนั้นทำงานนี้..” อัลริไม่ได้ตอบคำถาม แต่พยายามถามเรื่องที่ตัวเองอยากรู้มากกว่า แปลกใจเหมือนกันที่หญิงสาวเบื้องหน้าเผยยิ้มที่มุมปากออกมาอย่างเจ้าเล่ห์ หล่อนต้องการอะไร

“แน่นอนสิ.. ทำไมละ” หล่อนตอบยืงวนชวนให้เธอขมวดคิ้ว

“ฉันไม่เห็นด้วย.. เธอช่วยไปบอกเขาให้หน่อยได้มั๊ย” แต่ยังไงเรื่องที่ยอยากพูดก็ต้องพูดมัน ถึงคนฟังจะกวนโมโหเธอก็ตาม

“ไม่.. จนกว่า เราสองคนจะคุยกันเสร็จก่อนคะ..อัลริ”

เพียงเท่านั้น เธอก็รู้แล้วว่า มันจะมีอะไรต่อมา ดวงตาสีฟ้ารีบมองคนตรงหน้าเหมือนจะปราม “*มาสิ---*”

“ใจเย็นๆสิคะ นานๆได้คุยกับฉันทั้งที จะรีบร้อนไปถึงไหน ฉันไม่ได้เจอคุณมานานแล้วนะอัลริ อย่าใจร้ายนักสิ”

คนฟังยังคงยืนหน้านิ่งอยู่เหมือนเดิม แต่สายตาเริ่มเบนไปทางอื่นเหมือนไม่
อยากรวมองผู้หญิงตรงหน้าเลยแบบนั้น จนกระทั่งรู้สึกว่ามีมืออุ่นๆ มาลูบแก้มเนียนของ
ตัวเอง ดวงตาสีฟ้าจึงจำเป็นต้องหันกลับมาหาสีนึลจนได้ และเพียงมองสายตาของ
หล่อน ตอนนี้อัลก็รู้แล้วว่า หล่อนอยากได้อะไรจากเธอ จึงรีบพูดคั่นหน้าไว้เสียก่อน

“ฉันมาทำงานนะ”

“ฉันก็ทำอยู่.. แต่คุณก็รู้ว่า การทำงานก็ต้องมีการพักผ่อนควบคู่กันมาด้วย
ไม่อย่างนั้นก็จะเครียดแย่เลยสิ”

คำออกย้อนแบบนี้ เป็นเหตุให้เกิดเสียงถอนหายใจออกมาจากเจ้าของร่างสูง
กว่า อัลก็คิดว่า เธอควรจะออกไปจากที่นี่เสียที อยู่ตรงนี้เหมือนจะไม่มีประโยชน์อะไร
และอีกอย่างเธอก็ไม่อยากจะเล่นเกมสอะไรกับมาเซียด้วย ใจนึกหวังผู้หญิงอีกคน จน
อยากจะไปหาให้ได้ในนาทีนี้เลย

“งั้นก็เชิญเธอพักไปเถอะ..มาเซีย ฉันจะกลับห้องเรียนแล้ว”

“จะกลับแล้วงั้นรี.. ไม่หันมาดูอะไรนี่ก่อนหรือไง”

หัวใจของสาวร่างสูงเต้นกระหน่ำอยู่ในอก แม้เธอจะไม่ได้ตกลงใจว่าจะหัน
กลับมามองเจ้าของคำเอ่ยขวนนั้นเลยก็ตามที ตอนนี้ไม่ต้องมองก็รู้แล้วว่า มาเซียกำลัง
ทำอะไร ได้กลิ่นเลือดรุนแรงขนาดนี้

“มาสิ.. ฉันรู้ว่าคุณต้องการมันนะ..อัล”

อัลพยายามส่ายหน้าไปมาสะกดความรู้สึกที่ตื้นเต้นกับกลิ่นหอมยั่ววนชวนให้
โหยหาแบบนี้ แต่เมื่อดวงตาสีฟ้าเปลี่ยนสี มันก็ไม่มีอะไรจะหยุดยั้งเอาไว้ได้อีกต่อไป
แล้ว เพียงไม่กี่นาทีก็พบว่า กลิ่นอันโอชะได้ซบเข้ามามีอยู่ในปากของเธอเป็นที่เรียบร้อยแล้ว
ในอ้อมแขนของเธอมียุโรปคนหนึ่งอยู่ หล่อนกำลังครางอย่างพึงใจ น่าแปลกใจใช่หรือไม่
ทั้งที่ที่ซอกคอของหล่อนมีเขี้ยวคู่หนึ่งฝังอยู่แท้ๆ

“อัลล์.. ฉันต้องการคุณ”

เสียงเพรียกหาอย่างปรารถนา พาให้หัวใจเตลิด เสือเช็ดถูกปลดกระดุมด้วยมือที่ไม่ใช่ของเธอ จนมันเปิดออกให้เห็นผิวขาวนวลรำไร มือที่ลูบไล่ไปตามเนื้อเนื้อมากายได้ร่วมฝ่าให้ความรู้สึกเสียววูบวาบไปถึงท้องน้อย แล้วยังคงคอยอะไรอยู่กันอีกล่ะ

มือเรียวเริ่มร่นลงไปที่ต้นขาของหญิงสาว ที่กระโปรงยาวไม่ยากเลยที่จะถูกสอดแทรกเข้าไปได้ อัลล์เคลื่อนไหวมือตัวเองเหมือนไม่ใช่ตัวของตัวเธออีกต่อไป หรือจะเพราะเสียงครางนี้ใช่หรือไม่ ที่ตั้งใจจะยั่ววน

เรียวปากสวยถอนออกมาจากชอกคอของผู้หญิงตรงหน้า เพื่อมาหาหน้าอกอวบอím พรมจุมพิตไปกับมัน เสียงครางสั้นยิ่งดังขึ้นเป็นทบทวีที่สองหู ความปรารถนาของผู้กระทำก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น เหมือนสิ่งที่อยู่ลึกๆซึ่งเป็นด้านมืดของจิตใจได้ถูกดึงออกมาไขว่คว้าหาสิ่งเต็มเต็ม เลือดและเช็กส์

“แรงๆ แรงๆละ..อัลล์.. ได้โปรด...”

จะโทษใครได้หรือไม่ ที่อ่อนไหวง่ายตายกับเรื่องทำนองนี้ มารู้ตัวอีกทีก็มีผู้หญิงอีกคนสั่นสะท้านในอ้อมแขนตัวเอง สองมือของหล่อนจิกเกร็งอยู่กับแผ่นหลังของเธอระหว่างที่เสียงกรีดร้องของหล่อนทำให้เธอหูชา เชื่อได้เลยว่า คงพรรอยแดงเป็นเส้นตัดกับผิวขาวๆของตนเป็นแน่ ไม่ต้องสงสัย

“ให้ฉันตอบแทนคุณนะ”

อัลล์ไม่มีสิทธิ์จะได้แย่งอะไรออกไป เมื่อร่างกายทรยศเธอ สมองพว้าเบลอเมื่อรู้สึกได้ถึงสิ่งที่เข้าออกอยู่ในตัว ตรงร่างกายส่วนล่างได้เข้มข้น หัวใจเต้นเป็นจังหวะที่ไม่อาจจะนับได้ เรียวปากสวยถูกกัดจนได้กลิ่นเลือดตัวเองผสมออกมากับกลิ่นของอีกคนที่ตนดื่มกินเข้าไป แต่มันก็ไม่ว่าจะยังเสียงครวญครางรัญจวนใจจากตัวเองได้ และก็เหมือนว่า ยิ่งร้องดังเท่าไร สิ่งที่ได้มาก็ยิ่งให้ความสุข สุขมากจนรับไม่ไหวอีกต่อไป ร่างกายเกินจะต้านทานมัน เสียงกรีดร้องดังออกมาจากปากตัวเองขณะเกร็งตัวอยู่ใน

ออกมาของผู้หญิงอีกคน สั่นสะท้านเมื่อความสุขแตกกระจายไปทั่วตัว ขาสองข้างสั่นจนแทบยืนไม่อยู่ หากไม่ได้อาศัยพิงตัวอยู่กับผู้ที่อยู่ตรงหน้า แน่นอนเลยว่าเธอจะหลุดลงกองกับพื้น

จากนั้นเธอก็ไม่รู้สึกอะไรอีก นอกจากได้รับจูมพิต่อนโยนที่ริมฝีปาก และได้ยินเสียงกระซิบแผ่วเบาของหญิงสาวคนเดิม

“คุณน่ารักขนาดนี้.. ต่อให้ต้องชดคำสั่งจากเบื้องบน ฉันก็จะทำให้ค่ะ..อัลริ”

----V-A-M-P-I-R-E----H-U-N-T-E-R----

ความมืดเข้าครอบคลุมท้องฟ้า เมื่อดวงตะวันหมดหน้าที่ของมัน แต่ดวงจันทร์ก็กลับไม่ขยับพอที่จะทำหน้าที่ส่องแสงต่อให้ความสว่างกับโลกมนุษย์ คงเพราะคืนนี้เป็นคืนข้างแรม แต่แสงไฟตามถนนยังให้ความช่วยเหลือกับคนที่ยังเดินผ่านไปมาและใช้ชีวิตของพวกเขาต่อในเวลากลางคืน ถึงอย่างนั้นสำหรับเมืองเล็กๆเมืองนี้ในประเทศอังกฤษ ถนนก็ดูร้างไปถนนมืดตากว่าตอนกลางวัน

“ฉันไม่น่าอ่านหนังสือเพลินเลย.. ดูสิมืดแล้ว.. ยัยเจ็นจะต้องบ่นอีกแน่ๆ..” เสียงบ่นรำพึงดังขึ้นแทรกความเงียบสงัดในคืนท้องฟ้าไร้ดาว หญิงสาวเจ้าของเสียงกำลังเดินเร่งฝีเท้าไปข้างหน้าตามถนนที่ทอดจากโรงเรียนไปยังหมู่บ้าน นาฬิกาที่ข้อมือถูกยกขึ้นมาดู ทำให้เธอยิ่งขมวดคิwmุ่น ครุ่นคิดไปว่า จะแก้ปัญหาอย่างไร หากกลับไปบ้านแล้วเจนน้องสาววินใส่ โทษฐานกลับบ้านช้า อีกตามเคย

“ไม่น่าเลยฉัน..ทำยังไงดีเนี่ย ป่านนี้หิวตายแล้วมั้ง ยัยตัวเล็กนั่น” ฟลอเรนบ่นขึ้นมาอีกครั้งขณะขายาวๆของเธอก้าวไม่หยุด แต่ทำไมยังรู้สึกเหมือนยังเดินทางกลับบ้าน ก็ยิ่งจะไกลมากขึ้นทุกที หรือเธอใจร้อนเกินไปจึงทำอะไรๆก็เข้าไปหมด หรือว่ามันจะมี

อะไรแปลกๆเกิดขึ้นอีก ไม่หรมกมั้ง เธอคิดไปเอง เธอได้ยินเสียงในหัวตัวเองที่ตั้งขึ้นมา และความหนาวบางอย่างในกระเป๋าสะพายขึ้นมา

“เงินจ๋า.. เอาอาหารแช่แข็งในตู้เย็นมาอุ่นทานไปก่อนนะ ถ้าน้องหิว.. พี่กำลังกลับแล้วละจ๊ะ แล้วเจอกันนะจ๊ะ..” เสียงหวานๆเอื่อยพูดอย่างรวดเร็วกับโทรศัพท์ในมือ และกดปุ่มวางสายทันทีเมื่อพูดจบ

ฟลอเรนไม่ยอมจะเว้นช่องว่างให้อีกฝ่ายได้โต้ตอบอะไรกลับมา ไม่ยอมเสียเวลาหายใจด้วยซ้ำ เพราะรู้ว่า จะได้ยินอะไรหากเธอช้าเกินไป เสียใจด้วยนะ.. น้องสาว ตอนนี้เธอทำอะไรพี่ไม่ได้หรอก เอาไว้กลับบ้านแล้วค่อยว่ากันนะจ๊ะ

เสียงถอนหายใจอย่างโล่งใจดังขึ้นมา เมื่อคิดว่าภารกิจขั้นที่หนึ่งของเธอเสร็จสมบูรณ์ เจ้าของร่างสูงโปร่งสันตริษะน้อยๆพร้อมรอยยิ้ม เธอกำลังจินตนาการว่า คนรับโทรศัพท์เมื่อครู่จะกำลังทำอะไรอยู่ ไม่บอกก็รู้ว่า หลังจากที่ยोनโทรศัพท์ทิ้งไปที่โซฟาแล้ว ยัยเงินจะต้องกำลังทำท่าเหงอะหงะอยู่ในครัวแน่ๆ แค่อาหารแช่แข็งอุ่นกับไมโครเวฟ ทำไม่เป็นหรือไงนะ เด็กคนนี่...

แต่รอยยิ้มของเธอก็ต้องหายไปเฉยๆพร้อมการหยุดเดิน เมื่อผ่านมาเจอกับสถานที่แห่งนี้. **สุสาน**

ดวงตาสีม่วงครามมองเหม่ออยู่หน้าประตูรั้วเหล็กเบื้องหน้า รวากับว่าเธออยากจะเดินเข้าไปข้างในนั้น อยากทำเชียวนะ..ฟลอเรน จำไม่ได้หรือว่า ครั้งก่อนเธอเจออะไร นี่ก็มืดแล้ว.. ที่นั่นก็ยิ่งอันตรายเข้าไปอีก ไม่มีผีก็มีคนไม่ดีนั่นแหละ คิดแล้วก็ทำท่าจะเดินจากไป หากไม่ได้ยินเสียงใครบางคนดังขึ้นมา

“เธอมาทำอะไรที่นี่..ตอนนี้” เสียงเซ็กซี่แต่ฟังครววินี้ให้ความรู้สึกเย็นยะเยือกไปถึงหัวใจ คงเพราะบรรยากาศพาไปแน่ๆ

ฟลอเรนค่อยๆหันมาอย่างกล้าๆกลัวๆ เธอยังไม่แน่ใจว่า เธอคิดถูกหรือไม่ที่ไม่เดินหนีไป แต่ฉันจำได้ว่า ฉันรู้จักเจ้าของเสียงนี้นี่นา..

และเมื่อพบสบตากัน รอยยิ้มก็กลับคืนมาเสียที

“คุณนี่เอง..” เสียงหวานดูดีใจเกินไป ทั้งที่ควรจะต้องระวังไม่ให้ไว้ใจผู้หญิงคนนี้ จำไม่ได้หรือว่า หล่อนทำอะไรไว้กับเธอ แต่ก็ช่วยไม่ได้นะ ตอนนี้เจอใครที่รู้จักเธอก็ดีใจทั้งนั้นแหละ มันดีกว่าเดินคนเดียวมีตุ๊ก

ที่คิดแบบนี้ได้ เพราะเธอไม่รู้จริงๆแล้ว หล่อนเป็นใครหรือเป็นอะไร..ใช่ไหม.. ฟลอเรน มาแซล.. รับรองว่าถ้ารู้แล้ว ไม่มีทางมายืนยิ้มอยู่แบบนี้แน่ๆ พนันได้เลย...

“เธอมีอะไรกับสุสานนักหรือ.. เห็นชอบมาที่นี้จัง” อัลธามขึ้นเมื่อขยับตัวเข้ามาใกล้อีกคน แต่ก็ไม่ได้สนใจเกินไป

เพราะอย่างน้อยการรักษาระยะห่างเอาไว้บ้าง อาจจะทำให้เธอปลอดภัยได้เวลาคุยกับฉัน แม้ฉันจะได้ยินเสียงเส้นเลือดของเธอร้องเรียกหาอยู่แบบนี้ก็ตาม ฉันจะพยายามอดทน

รอยยิ้มหายไปจากใบหน้าหวานเมื่อได้ยินเสียงคำถามโดนใจ แต่ดวงตาสีฟ้าสดใสที่เธอเห็นอยู่ ก็ทำให้รู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก มันเหมือนกับ เธอไม่ได้อยู่เพียงลำพังในโลกนี้กับน้องเพียงสองคน

นี่ฉันรู้สึกแบบนี้ได้อย่างไร กับคนแปลกหน้า และแปลกประหลาดอย่างคุณ..

“คุณพ่อ คุณแม่ของฉันอยู่ในนั้น ฉันมาหาท่านประจำ มันเหมือนเป็นบ้านหลังหนึ่งของฉันนะ” ฟลอเรนตอบเสียงซึ้งน้อยๆ พาให้คนมองต้องพูดอะไรสักอย่างกลับมา

“ฉันเสียใจด้วยนะ”

คนฟังส่ายหน้าเล็กน้อยให้คนพูด รู้สึกดีแปลกๆที่ได้ยินอะไรแบบนี้จากอีกคน เพราะถึงมันจะเป็นคำๆเดียวกันกับที่คนอื่นๆชอบพูดให้กำลังใจเธอกับน้องสาว หากแต่

อะไรบางอย่างภายในดวงตาสีฟ้าของผู้หญิงตรงหน้านั้นทำให้รู้สึกว้าวค่าๆ นี่มันให้ความรู้สึกที่แตกต่างจากที่ใครๆ พุดให้ฟังมากทีเดียว

“ขอบคุณค่ะ แต่ฉันไม่เป็นไรแล้วละ จริงๆ นะ” ตอบเชินๆ เมื่อเห็นคนฟังทำหน้าหงายใจ แต่รอยยิ้มประทับจากเรียวปากสวยนนั้นก็ทำให้อุ่นใจดี แม้เจ้าของมันจะทำอะไรประหลาดให้เธอเห็นมาแล้วหลายครั้งก็ตาม

อัลริธมันขึ้นมาเบาๆ เป็นการรับรู้เรื่องเล่านี้ รู้สึกดีที่ไม่ได้เห็นแววตาเศร้าๆ จากเด็กสาวคนนี้อีกต่อไปแล้ว แต่อะไรบางอย่างที่เล่นผ่านหางตาของเธอไป ก็ทำให้หัวใจกระตุก อย่าบอกนะว่า..พวกมันมาหาเธออีกแล้ว.. ไม่หยุดชะงักนะ.. หรืออยากจับตัวเธอบนขึ้นมานินหัวตัวเอง แต่ดวงตาและริมฝีปากยังคงยิ้มให้พลอเรนอยู่ ก่อนเอ่ยชวน

“กลับบ้านเถอะ.. เดี่ยวฉันเดินไปเป็นเพื่อน..”

พลอเรนกระพริบตาเหมือนไม่เชื่อว่าเธอได้ยินอะไร หากแต่แววตาจริงจังของคนตรงหน้ายืนยันมันให้ เธอจึงยอมรับข้อเสนอดีโดยดี

“ก็ดีเหมือนกันค่ะ ฉันว่า..คืนนี้ที่นี้มันแปลกๆ”

“กลัวหรือไง”

แล้วคำถามโดนใจนั้นก็กลับทำให้อารมณ์ดีๆ เริ่มขุ่นใหม่อีกครั้ง ครึ่งก่อนๆ ยังไม่ได้ชำระ ครั้งนี้จะกังวลใจเธอเรื่องอะไรกันอีก นี่เธอคิดดีแล้วหรือที่ไว้ใจคนประหลาดคนนี้นะ กลับบ้านเองดีกว่าไหม แต่อย่าเลยดีกว่า มันน่ากลัวยังไงไม่รู้...

“ก็ไม่เชิงนะ แต่เดินสองคนก็ดีกว่า เดินคนเดียวไม่ใช่หรือคะ” ตอบอย่างมีชั้นเชิงแบบนี้ ค่อยๆ ดูมีสมองน้อยนะ..พลอเรน อย่าให้หล่อนรู้ได้ว่า เธอกำลังกลัวแทบตาย ถึงมันจะเป็นเรื่องจริงก็เถอะ

“งั้นเธอก็เดินนำเลย.. ฉันไม่รู้ทาง” อัลริธว่ายิ้มๆ แสร้งทำเป็นไม่รู้ทางว่าควรจะไปทางไหน ทั้งที่ความจริงรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับหล่อน ไม่ใช่แค่เพียงบ้านเท่านั้น แต่ห้องนอน

ห้องไหนก็รู้ แต่เรื่องอะไรจะไปบอกล่ะ เดียวฟลอเรนก็คิดว่า เธอเป็นพวกชอบสะกดรอยตามโรคจิตนะสิ

“งั้นก็ตามมาเลยละ” แวมไพร์สาวพยักหน้ารับคำอีกคน อัลริู้สึกดีที่ได้ไปจากตรงนี้เสียที อะไรที่มันไม่ชอบมาพากลที่นี่ จะได้ไม่ตามไป หรือถ้ามันตามไป เธอก็จะได้เห็นมันถนัดขึ้น เห็นดีกว่าไม่เห็น..จริงไหม...

สองร่างเดินตามกันไปตามถนนสายยาว โดยมีสาวตัวสูงกว่าคอยเฝ้าระวังอยู่ข้างหลัง ดวงตาสีฟ้าทอดประกายในความมืดมิดของยามราตรี เธอกำลังสอดส่องมองหาความผิดปกติที่อาจจะตามมาหลังมา แต่ก็ต้องกะพริบตาเมื่อได้ยินเสียงพูดคุ้นหู

“ฉันยังไม่รู้เลยนะว่า คุณมาแถวนี้ทำไม” ฟลอเรนที่ไม่ชอบความเงิบมากเท่าไรเริ่มหาเรื่องพูด ซึ่งในที่สุด เธอก็สามารถทำให้อีกคนพูดได้เสียที

“ฉันไปหาเพื่อนมานะ ทานม้อค่า” อัลริตอบคำถามตามเรื่องจริงครึ่งไม่จริงครึ่งครึ่งที่จริงคือเธอไปหาเพื่อนและไปทานม้อค่ามา แต่ที่ไม่จริงก็คือว่า อาหารของเธอก็คือเลือดของเพื่อนเธอนั่นเอง แต่เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องที่ฟลอเรนควรจะรู้เนี่ยนา อย่างน้อยก็ไม่ใช่เวลานี้

ใบหน้าหวานพยักหน้าอย่างเข้าใจ แล้วเธอก็ทำท่าทางเสียตายขึ้นมา จนคนตรงหน้าแปลกใจ

“ทำไมเธอ.. ฉันมีเพื่อนไม่ได้หรือไง เธอถึง---

“เปล่าละ แค่คิดว่าจะชวนทานด้วยกันที่บ้านเสียหน่อย พอดีอยู่กับน้องสองคน บรรยาการมันจำเจ กลัวน้องจะเบื่อนะคะ”

ดวงตาสีฟ้านิ่งค้างไปทันที ประหลาดใจเต็มที่ได้ยินสิ่งข้อความแบบนี้มาจากผู้หญิงตรงหน้า แต่ต่อมาเธียวปากสยที่อ้าค้างเพราะตกใจ ก็กลายมาเป็นส่งยิ้มหวาน

ให้อีกคน อย่างที่ไม่รู้ตัวว่า เธอทำให้หลอนใจสิ้นอีกแล้ว สองแก้มแดงๆนั้นยังบอกไม่ชัด อีกหรือไง...

“งั้นฉันทานอีกก็ได้.. ไม่มีปัญหา”

และครั้งนี้ก็เป็นฟลอเรนที่กระพริบตาปริบๆ กลัวหูตัวเองจะผาดไป แต่เมื่อได้ฟังคำอธิบายก็ยิ้มออกมา

“ก็ดูสิ.. ฉันตัวโตขนาดนี้.. เมื่อกี้ทานไปนิดเดียวเองนะ เกรงใจเพื่อน” อัลล์ส่งยิ้มเก๋อกินและลูบท้ายทอยไปมา พาให้อีกคนหัวเราะคิก

“งั้นคราวนี้.. ทานเยอะๆนะคะ ที่บ้านฉันมีแต่คนตัวเล็กๆ อาหารเต็มตู้เย็นไปหมดแล้ว ทานไม่ทัน” ฟลอเรนไม่แน่ใจว่าตัวเองเป็นอะไรไป ทำให้ถึงพูดและตัดสินใจแบบนี้ ทั้งที่ตัวเองก็กลัวว่า ผู้หญิงตรงหน้าจะเป็นคนไว้ใจไม่ได้ แต่อะไรบางอย่างกับออกเธอให้ไว้ใจหลอน หรือเพราะว่า เวลามองดวงตาสีฟ้าคู่นี้ มันรู้สึกดีกันนะ มันอบอุ่นอย่างบอกไม่ถูกเลย เพราะอะไร.. ไม่เข้าใจเหมือนกัน..

“โอเค.. งั้นฉันรับคำเชิญค่ะ” ร่างสูงกว่าเอ่ยสรุปความ

จากนั้นสองร่างก็เดินกันต่อไป มีบทสนทนาคลอเคล้าไปกับพวกเธอตลอดทาง สายนี้ มันทำให้หนึ่งคนรู้สึกดีที่มีเพื่อนคุยและเพื่อนเดิน ขณะเดียวกัน อีกคนก็รู้สึกได้ว่าตัวเองได้ก้าวเข้ามาทำหน้าที่ของตนแล้ว หนึ่งก้าว.. และมันก็จะก้าวต่อไป เมื่อเธอสามารถก้าวผ่านประตูบ้านมาแชลไปได้ โดยไม่ถูกพลังคุ้มครองบ้านไล่ออกมา

ขอแค่เธอเชิญฉันเข้าไปเท่านั้น..ฟลอเรน.. ฉันจะเป็นผู้ปกป้องเธอตลอดไป แม้ในวันที่เธออยากจะฆ่าฉันก็ตาม...

และพวกแกจะได้เจอฉันแน่.. จำไว้ให้ดี...

Chapter 4 : ฟาแฟด...

ร่างสูงทรวดตัวลงนั่งกับโซฟายาว เป้าหมายสำคัญที่ต้องมาหาในทุกครั้งเมื่อเดินกลับเข้าไปภายในเคหะสถานบ้านของตน อัลร์หลับตาลงและเตรียมจะเอนตัวลงนอน แต่ก็ต้องชะงัก เมื่อรู้สึกว่ พื้นที่ของโซฟาไม่ได้ว่างอย่างที่ตาเห็น

“แอล.. ไปนั่งที่อื่นได้มัย.. พี่จะนอน” เจ้าของบ้านพูดเสียงขุ่นรู้สึกหงุดหงิดแปลกๆ และแน่นอนเลยว่าเธอจะต้องได้ยินเสียงถอนหายใจอย่างผิดหวังดังออกมาจากอากาศรอบตัว ก่อนจะเห็นถึงการปรากฏตัวของคนที่ถูกสั่ง เสียงบ่นอุบอิบดังตามหลังมาติดๆ

“โอ้.. พี่นะ ไม่สนุกเลยแฮะ เล่นรู้ตัวก่อนซะเรื่อย..” แอลลงไปพลงพยายามดันแผ่นหลังของอีกคนไปพลง เพราะคนตัวโตกว่าไม่มากเหมือนไม่ได้สนใจว่าเธอนั่งอยู่ตรงนี้ พี่สาวเธอตั้งท่าจะนอนท่าเดียวเลย ไม่รู้ว่าไปอดหลับอดนอนที่ไหนมา นี่ก็ตอนกลางคืนแล้ว น่าจะมีแรงได้แล้วนี่...

“อัลร์.. ใจคอจะนอนทับน้องจริงๆหรอ”

“ก็ใช่สิ ตักเธออุ่นดีนี่นา” พูดตอบอย่างเอาแต่ใจที่สุด แต่ในที่สุดผู้เป็นน้องก็ยอมอีกตามเคย ตอนนี้อยู่นั่งลูบเส้นผมที่สีเหมือนกันเล่นอยู่อย่างนั้น เพลินไปซะอีก

“นี่..ทำไมทำท่าหมดแรงแบบนี้ล่ะ ยังไม่ได้กินอะไรหรือไง” แอลไม่เคยปล่อยให้แผ่พีได้มีโอกาสนอนพักจริงๆอย่างใจหรรอก เพราะถ้าเธอต้องการอยากจะรู้อะไร ก็พยายามคาดคั้นจนได้คำตอบให้ทุกครั้ง ครั่งนี้ก็เหมือนกัน แต่ก็ดูเหมือนอัลร์จะไม่ได้อยากปิดเป็นความลับอะไรอยู่แล้ว ไม่เช่นนั้นก็คงไม่พูด

“พี่ไม่เคยรู้สึกอยากจะกินเลือดใครมากเท่านี้มาก่อนเลยนะ แปลกจริงๆ”

ข้อความจากเรื่องเล่าพาให้คนฟังมีที่ทำสนอกสนใจมากขึ้น แอลนั่งจ้องหน้าคนนอนตัวตัวเองอยู่นานจนเขารู้ตัว แล้วก็ต้องเปิดตาขึ้นมามองหน้ากัน

“เด็กคนนั้นนะ ฟลอเรน.. เค้าชนฟี่ไปกินมื่อค่าที่บ้าน อาหารอร่อยนะ แต่พี่กลับยังรู้สึกงาว่า ไม่อิ่ม ทั้งๆที่กินไปเกือบจะคนเดียว หูของฟี่ได้ยินแต่เสียงเส้นเลือดในตัวของเค้าเดิน กลิ่นของเค้าก็หอมมาก...”

“ฟี่ก็เลยต้องเหนื่อยแบบนี้ เพราะต้องกลืนใจเอาไว้ไม่ให้เข้าไปทำอะไรเค้านั่นสิ”

ถูกน้องย่อนถามเค้าแบบนี้ อัลก็ทำได้แค่พยักหน้ารับ เธอปิดอะไรจากแผ่ผู้น้องไม่ได้อยู่แล้ว แอลเป็นคนเดียวที่รู้ว่าเธอเป็นยังไง พวกเธอผูกพันกันมาก จนเหมือนจะเป็นคนคนเดียวเสียแล้วละ

“งั้นพี่รอตรงนี้นะก่อนนะ เดี่ยวฉันมา..”

ผู้มีอายุมากกว่าแค่สามนาที่พยักหน้าอีกครั้งและลุกขึ้นนั่งให้อีกคนได้ลุกเดินออกไป ในใจก็สงสัยอยู่ว่า น้องจะเดินไปไหน แต่พอเห็นร่างสูงเดินไปยังตู้เย็น รีวปากสวาก็เผยยิ้มน้อยๆออกมา เพราะรู้แล้วว่า เธอจะได้อะไร

แต่ทำไมแอลถือแก้วมาสองใบละ ของเค้าด้วยหรอ..

“นี่.. มีให้เลือกนะ จะเอาแก้วนี้หรือ.. แก้วนี้..”

แผ่ดน้องโซวแก้วสองใบต่อหน้าเธอ ทำให้เธอต้องมองมันอย่างพิจารณาทีละใบ ใบหนึ่งบรรจุของเหลวใสสีอำพัน อีกใบมีสีแดงชุ่มฉ่ำอยู่ข้างใน คิ้วรีวสีน้ำตาลอ่อนขมวดมุ่นทันที ตัดสินใจไม่ได้

“ไม่เลือกได้มัย.. ขอทั้งสองแก้วนี้นั้นแหละ” และโดยไม่รอให้ใครอนุญาตหรือคัดค้าน มือรีวที่ว่องไวทั้งสองข้างก็คว้าแก้วทั้งสองจากมืออีกคน ตี๋มของข้างในแก้วไปหมดทั้งสองใบ เลือดก่อนและตามด้วยเหล้า แบบนี้สิ..ค่อยรู้สึกดีหน่อย

ปลายลิ้นลิ้มเลียเรียวปากสวยของตนอย่างพอใจ และส่งแก้วเปล่าคืนให้น้องที่ยืนตาโตอยู่ที่เดิม

“ขอใบ้ใจนะ..น้องรัก เธอน่ารักที่สุด” พุดจบก็จูบเบาๆ ที่แก้มขาวซีดของอีกคน เป็นการขอบคุณอย่างเป็นทางการ จากนั้นก็เตรียมจะเดินจากไปอย่างไม่บอกกล่าว หากหูไม่ได้ยินเสียงเรียกเอาไว้เสียก่อน

“เดี๋ยวก่อนสิ.. จอมตะกละ มาคุยกันก่อน เมื่อกี้พี่ยังเล่าไม่จบเลยนะ”

อัลหันมาเลิกคิ้วขึ้นสูงอย่างประหลาดใจกับเสียงเรียกและมองหน้าน้องสาวที่หน้าเหมือนตัวเองอย่างกับส่องกระจกเงา เพียงแต่ตาสีเขียวและกำลังทำหน้าตาเหมือนเด็กขี้โมโหอยู่ตรงนี้ เธอถอนหายใจออกมา และพุดถามออกมาอย่างเสียไม่ได้

“อยากรู้อะไรล่ะจ๊ะ ก็ถามมาสิ”

“เมื่อกี้ พี่บอกว่า.. พี่เข้าไปในบ้านเค้ามาแล้วหรอ” เสียงคล้ายกันฟังดูตื่นเต้นจนตัวเองประหลาดใจ จนต้องย้อนถาม

“อืม.. ก็ใช่.. แล้วทำไมล่ะ”

แต่แล้วก็ต้องแปลกใจที่ร่างสูงพอกันก้าวมาหาจ้องตากับเธอ “อะไร..แอล----

“สะกดจิตเค้าหรือไง เค้าถึงให้เข้าไปในบ้านได้นะ” พี่สาวหน้านิ่งหลุดหัวเราะออกมาในที่สุด พาให้คนถามถึงกับหงุดหงิด “บ้าหรอ.. อยู่ๆ ก็หัวเราะแบบนี้..”

“ก็ขำนะ เธอคิดว่าอย่างพี่ต้องอาศัยการสะกดจิตด้วยหรอน้องสาว.. พี่ก็มีดีเหมือนกันนะ อย่าลืมสิ”

คราวนี้คนถามกลับยิ้มออกมาอย่างรู้ทัน พาให้หน้าของเธอร้อนวูบอย่างไม่รู้ตัว แต่ที่กลัวมากกว่าก็ความรู้อันมากของน้องสาวคนนี้นี่แหละ และมันก็จริงๆ เสียด้วย

“แหม.. ไม่ลืมหรอกหนา.. แต่พีก้อย่าลืมนะว่า หน้าตาของเราสองคนเหมือนกัน
อย่าให้เค้ามานึกว่าฉันเป็นพี่ไปเสียละ..อัลร์”

และยังไม่ทันจะได้ถามหรือห้ามปรามอะไร สาวตัวสูงที่หน้าตาเหมือนเธอราว
กับคนเดียวกันนั้นก็หายไปต่อหน้าต่อตา อัลร์ได้แต่ยืนยิ้มและส่ายหน้าไปมาอยู่แบบนี้
เพราะจริงๆก็รู้ดีว่า มันไม่ใช่แค่หน้าตาหรือกทีฟลอเรนยอมให้เธอได้เข้าไปใกล้ มันเพราะ
การสื่อสารที่รู้สึกได้ทางหัวใจต่างหาก ต่อให้ใครก็ตามทำไม่ได้เหมือนเธอ

...เพราะฉันเท่านั้น.. ที่รักเธอที่สุด.. และหัวใจเธอรู้..ฟลอเรน...

----V-A-M-P-I-R-E----H-U-N-T-E-R----

ดวงตาสีม่วงครามพยายามกวาดสายตาไปทั่วพื้นที่เบื้องหน้า ร่างสูงโปร่งกำลัง
ยืนอยู่ตรงหน้าชั้นหนังสือไม่มีหนังสือมากมายจนนับแทบไม่ได้อยู่เกือบเต็มชั้น และ
หนังสือจำนวนหนึ่งนั้นก็หายไปจากชั้นวางมาอยู่ในอ้อมแขนของเธอ

ฟลอเรนถอนใจด้วยความหมดหวังว่าเธอคงไม่สามารถเลือกหาหนังสือที่สนใจ
เพิ่มสำหรับการยืมในครั้งนี้ได้แล้ว เพราะเล่มอื่นๆก็เหมือนจะเคยถูกยืมมาก่อนหน้านี้
แล้วด้วยตัวของเธอเอง พอเห็นแบบนี้ก็คิดว่าจะนำหนังสือที่ได้ไปให้เจ้าหน้าที่ห้องสมุด
จัดการทำเรื่องยืมให้ แต่จะเดินกลับไปยังงัยยังงัไม่รู้เหมือนกัน

แน่ละสิ เล่นถือมาเกือบทั้งชั้นเลยนี่นา จะเอาไปถมที่หรือไง..

และมันก็โชคดียังไง ที่ตัวเธอแข็งแรงพอที่จะเดินพาหนังสือมากมายเหล่านั้นไป
หาบรรณารักษ์ได้ แต่ยังงัยก็อดไม่ได้ที่จะลุ้นว่า จะทำมันตกหล่นหรือเปล่า หญิงสาว
พยายามก้าวขายาวๆของเธอให้มั่นคงขณะบรรจงหยิบหนังสือนับกว่าสิบเล่มตรงไปหา
เจ้าหน้าที่ที่นั่งรออยู่ที่เดิม และเธอก็ทำสำเร็จ

“เยส..ฉันทำได้ !” เสียงหวานใสร้องออกมาอย่างรื่นเริง ดีใจที่เธอสามารถนำหนังสือมาวางไว้ตรงหน้าบรรณารักษ์ได้ในที่สุด เธอรู้ดีมันเป็นความภาคภูมิใจที่ค่อนข้างจะเง่าในความคิดคนอื่น หากพวกเขารู้ว่าเธอทำได้ด้วยเรื่องอะไร แต่มันก็เป็นวิธีหนึ่งนี่ที่จะทำให้ฉันมีความสุขได้ ใครจะว่าอะไรก็ช่างเขาสิ

“จะอ่านหมดเธอ.. ยืมไปเยอะขนาดนี้”

เสียงนี้ฟังไม่คุ้นหู จนเธอต้องพยายามหาช่องทางดูว่าใครเป็นเจ้าของเสียงที่นั่งแอบอยู่หลังกองหนังสือที่เธอหอบมา นานที่แรกที่เห็นหน้า เธอก็ประหลาดใจที่หล่อนไม่ใช่คนที่เธอเคยรู้จัก ไม่ใช่บรรณารักษ์คนก่อน

“คุณเป็นใคร.. บรรณารักษ์คนใหม่หรือคะ” เด็กสาวช่างสงสัยถามออกมาในที่สุด เห็นฝ่ายนั้นยิ้มอบอุ่นกลับมา ก็พาให้ความประหลาดใจเพิ่มมากขึ้น

ฟลอเรนคิดว่าเธอรู้สึกแปลกๆกับผู้หญิงคนนี้อีกแล้ว เป็นอะไรกันนะ ทำไมตอนนี้ฉันถึงได้สนใจแต่ผู้หญิง ตั้งแต่ที่เจอกับสาวสวยในสุสานนั้นแล้ว

หรือฉันจะกลายเป็นพวกรักร่วมเพศจริงๆแล้วละเนี่ย แต่จริงๆก็ไม่ได้มีปัญหาหรอกนะ คบสาวสวยดีกว่าคบหนุ่มที่มึนๆเป็นไหนๆ เราใจกว่าเยอะ ใช่มั้ยฉันกำลังคิดอะไรอยู่เนี่ย.. บ้าจริง..

“ใช่.. ฉันเป็นบรรณารักษ์คนใหม่ ยินดีที่พบจ๊ะ..ฟลอเรน”

ดวงตาสีม่วงความกระพริบ ไม่เชื่อว่าได้ยินอะไร “คะ ?” และเมื่อถามย้ำก็ทำให้เห็นแววตาขบขันเล็กๆในดวงตาสีน้ำตาล สาวหน้าหวานเก๋อบจะทำกิริยาไม่พอใจกับสิ่งที่ได้เห็น แต่เสียงที่ได้ยินทำให้เธอต้องนิ่งฟัง

“จะแปลกอะไร ถ้าฉันจะรู้จักชื่อเธอ ก็มันอยู่ในนิตยอยู่แล้วนี่” หล่อนยกบัตรยืมหนังสือที่มีรูปของเธอโชว์หราขึ้นมาประกอบการอธิบาย ทำให้เธอรู้สึกอายมากกว่า จนต้องส่งยิ้มเก๋อกลับไปแทน

“ไม่ยุติธรรมเลยนะคะนี่.. คุณรู้ชื่อฉัน.. แต่ฉันไม่รู้ชื่อคุณ”

เฮ้..ฟลอเรน เธอเป็นอะไรไป พักนี้ทำไมใจง่ายพูดกับคนแปลกหน้าได้แบบนี้ ร้อยวันพันปีไม่เคยจะพูดจาเล่นลั่นกับใคร หรือจะประสาทกลับตั้งแต่เจอผู้หญิงในสุสานกับอะไรแปลกๆของหล่อน ไม่หรอก..ก็แค่ความรู้สึกบางอย่างที่รู้สึกกับผู้หญิงคนนี้นั่นทำให้เป็นไปเท่านั้น

เสียงหัวเราะระน้อยๆดังออกมาจากคนที่นั่งตรงหน้า ดวงตาสีน้ำตาลของหล่อนซ้อนขึ้นมองหน้าเธอ จากนั้นก็เอ่ยพูด “**มาทา มอนทาน่าร์**จ๊ะ ชื่อของฉัน ยินดีที่ได้รู้จักนะจ๊ะ”

มือสวยแต่ผอมบางของหล่อนยกขึ้นมา เหมือนกับจะรอกการสัมผัส และเธอก็ไม่ทำให้หล่อนผิดหวัง มือตัวเองถูกส่งไปจับมันและเขย่าน้อยๆอย่างมีมารยาท แต่ก็เกือบจะชะงักเมื่อรู้สึกว่ สัมผัสมันแปลกๆ จนต้องมองหน้าหล่อนอย่างไม่เข้าใจ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีความจะได้คำตอบอะไรกลับมาจากผู้หญิงคนนี้ เมื่อหล่อนชักมือกลับไปแล้ว และไปก้มหน้าจัดการรายการยืมหนังสือให้เธอ

ไม่มีคำพูดอะไรออกมาระหว่างเธอกับมาทาท่อต่อไป เธอทำได้แค่มองหล่อนที่นั่งก้มหน้าอยู่ตรงหน้า มือบางขีดเขียนตัวหนังสือลงในสมุดอย่างว่องไว ไม่นานนักทุกอย่างก็เสร็จสิ้น เธอได้หนังสือหอบใหญ่มาไว้ในครอบครองตามที่ตั้งใจ

“ขอบคุณนะคะ แล้วเจอกันใหม่นะคะ มาทา” เธอบอกลาพร้อมรอยยิ้มและเตรียมจะเดินจากไปพร้อมหนังสือเต็มมือ ที่เริ่มรู้สึกเสียใจที่ยืมมันมามากเกินไป

หากแต่ฟลอเรนก็ยังไม่ทันไปไหนได้ไกล แว่หูได้ยินเสียงเรียกชื่อตัวจนต้องหันกลับไปมองหาที่มา และได้เห็นสาวร่างบางกระหืดกระหอบวิ่งมาหาเธอ หล่อนถืออะไรบางอย่างมาด้วย

“อะไรหรือคะมาทา”

“เธอลืมอีกเล่นนะ”

ฟลอเรนยืมและยอมรับหนังสืออีกเล่มมาอย่างเต็มใจ ไม่ออกอาการหนักให้อีกคนได้เห็น จากนั้นก็เดินออกห้องสมุดนี้ไปอย่างรวดเร็ว และหวังใจว่า เธอจะไม่ทำมันหล่นกลางทาง ก่อนถึงล็อกเกอร์ของตัวเอง

----V-A-M-P-I-R-E----H-U-N-T-E-R----

ดวงตาสีน้ำตาลทอประกายอย่างแปลกประหลาด หลังจากที่ย่างก้าวไปของเด็กสาวหายไปจากบานประตู เธอรู้ว่าภารกิจของเธอเสร็จไปหนึ่งขั้นแล้ว และกำลังจะเตรียมขั้นต่อไป

หนังสือไปถึงมือเธอแล้ว เหลือแค่เธอเปิดมันอ่านเท่านั้น ขอให้เธอโชคดีนะ..สาวน้อย ฉันจะเอาใจช่วย..

“แฮม.. แค่งานง่าย ๆ แค่นี้ได้ ก็ถึงกับยืนยิ้มไม่หุบเลยเธอ” เสียงเอ่ยแซวพาให้หน้าหนึ่งที่มึนงงยิ้มออกมา มาทาทันมามองหน้าเจ้าของเสียงทันที

“ช่างกระแนะกระแหนไม่เปลี่ยนเลยนะ..มาเซีย ใครจะเหมือนเธอละ ไปทำงานที่ก็ได้ของแถมกลับมาทุกทีนี้ แสนจะคุ้ม” เธอแกล้งหยอกกลับไปอย่างรู้ทัน ทำให้คนชอบแซวหน้าแดงได้บ้าง แม้จะไม่เกินเวลาที่เธอจะหล่นกลับมาเศร้าอีกแล้ว ไม่น่าพูดถึงเลยจริงๆ

“คุ้มอะไรละ กว่าจะได้เค้า ฉันก็เสียเลือดไปตั้งเยอะนะ ดูลิ..บ้าแค่ไหน ต้องพกมีดไว้กรีดคอตัวเองนะ”

“แล้วเธอทำไปทำไมละ ก็รู้อยู่แล้ว ว่าต้องเป็นแบบนี้ แวมไพร์นั้นมีหัวใจที่โหดร้ายแต่เลือดกับเชือกเท่านั้น เธอก็ยังจะ---”

“พอเหอะ..มาทา เธอก็รู้ว่า ฉันรักอัลลันนะ”

“รักทั้งๆที่เค้าไม่ใช่คนเนี่ยนะ บ้าเหวอ เธอจะตายไม่รู้ตัว ฉันขอเตือนเอาไว้”

“ตายก็ตายสิ ดีซะอีก เพื่อเค้าจะใจดีเปลี่ยนฉันให้เป็นแวมไพร์ด้วยคน”

คนฟังถึงกับยืนตาโตอ้าปากค้างกับเสียงได้เถียงแบบนี้ นี่ญาติของเธอทำอะไรจะไปแล้ว รักแวมไพร์มากจนอยากจะเป็นตาม ที่เป็นอยู่นี้ก็ติดอยู่แล้วแท้ๆ

“นี่.. ฉันจะเตือนความจำให้เธอดีมัย..มาเซี่ย” มือบางสองข้างวางลงที่ป่าของหญิงสาวผมดำ เธอทำหน้าจริงจังใส่หล่อนก่อนจะถูกขัดจังหวะ

“ไม่เอาน่ามาทา.. ฉันรู้ว่าฉันเป็นใคร.. แม่มดเป็นแวมไพร์ไม่ได้ ฉันรู้...”

“ก็ดีแล้วที่รู้ตัว จะได้ไม่คิดบ้าๆอีก” มาทาพูดอย่างมีหวัง แต่ความหวังก็ต้องสลายเพราะคำพูดใหม่ของผู้หญิงคนนี้..แม่มด

“แต่ฉันจะไม่เลิกรักเค้าหรอกนะ ผันไปเถอะ”

และเดี๋ยวก่อน หล่อนจะหายตัวไปแล้ว อย่าเพิ่งสิ..

“มาเซี่ย”

“อะไรอีกล่ะ”

“เธอยังลืมไปอีกอย่างนะว่า..อัลลันะมีหัวใจ แต่ไม่ได้มีไว้ให้ใครนอกจากผู้หญิงคนเมื่อกี้”

สาวผมดำหน้าซีดทันทันที่นึกได้ว่า เพื่อนของเธอพูดถูกทุกอย่าง แวมไพร์ยออดรักของเธอ ไม่ใช่ของเธอจริงๆ แต่เป็นของผู้หญิงคนนั้น ไม่ใช่สิ..เด็กคนนั้น... แล้วฉันสนใจหรือว่าเค้าเป็นของใคร.. ไม่มีทาง

“แต่เธอก็ลืมอะไรไปอย่างหนึ่งเหมือนกันนะ..มาทา”

“อะไร?”

และแล้วสิ่งที่มาหาได้ยีนในครั้งนี้ ก็ทำให้เธอคิดได้ว่า เพราะอะไร เพื่อนของเธอถึงไม่เคยหยุดที่จะพยายามในเรื่องรักๆของหล่อนได้เลยสักที

“เด็กคนนั้นเป็น**ฮันเตอร์**.. หล่อนจะฆ่าเค้าสักวันหนึ่ง และฉันนี่แหละที่จะหยุดหล่อนให้ได้..คอยดู”

----V-R-M-P-I-R-E----H-U-N-T-E-R----

“มันก็น่าสนุกดีเหมือนกันนะ..” เสียงหวานพึมพำเบาๆระหว่างที่สายตาเธอมองไปตามตัวอักษรมากมายภายในหนังสือในมือ ฟลอเรนซ์ขยับตัวเล็กน้อยให้รู้สึกสบายตัวขึ้นกับท่านอนอ่านหนังสือบนโซฟา เพราะตอนนี้เธออยู่ในบ้านของตัวเองที่ที่สามารถจะทำอะไรก็ได้โดยไม่มีใครคอยมอง หรือจับผิด นอกจากใครคนนี้

“อ่านอะไรนะ..ฟลอเรน..”

คำถามที่ได้ยิน พาให้ต้องเหลือบตาขึ้นมองหน้าเจ้าของมัน ฟลอเรนยิ้มหวานให้สาวน้อยตรงหน้าที่เดินเข้ามาหาพร้อมขนมที่มีติดมาในมือด้วยทุกครั้ง และในครั้งนี้นับว่าบางน้ันก็ได้ส่งขนมมอบรอบมาถึงปากของเธอด้วย และเธอก็รับมันมาด้วยความยินดีเสียใจที่จะต้องเคี้ยวมันให้หมดก่อนถึงจะตอบคำถามได้ เพราะยังงั้นเธอก็มีนิสัยเป็นเด็กผู้หญิงอยู่ ต้องเคี้ยวอาหารให้หมดก่อนพูด

“ตำรามือปราบปีศาจนะจ๊ะ.. พี่เพิ่งได้มาจากหอหนังสือที่โรงเรียน..”

“หืม..? ตำนานอะไรนะ” น้องสาวมีท่าทางสนใจกับหนังสือที่เธออ่านขึ้นมาจนเธอต้องยกขึ้นโชว์ ตัวหนังสืองดงามตัวโตสีทองที่หน้าปกหนังสือเล่มหนาสีน้ำตาลอ่านได้ว่า “ตำนานล่าปีศาจ” *“The Legend of Vampire Hunter”*

“โอ้..น่าสนใจนะ แต่ไม่น่ากลัวไปหน่อยหรือพี่” เงินนี่เอ่ยถามขึ้นมาพร้อม ทำท่าขลุ่ย จนนึกคนลุกขึ้นนั่งช้า และเธอต้องค้อนตาแทบหลับกลับไป

“โอ้.. ไม่เอา่น่า ไม่ทำหน้าแบบนี้สิ พี่ล้อเล่นนะ ไม่อ่านก็ได้นะ คุยกับเธอ ดีกว่า” สาวน้อยตรงหน้ารีบทำหน้าดีใจเปลี่ยนสีหน้าไวเป็นพลิกฝ่ามือ พาให้เธออมยิ้ม ขณะเก็บหนังสือลงกับโต๊ะ หันมาสนใจน้องสาวคนเดียวจะดีกว่า หนังสือเอาไว้ก่อนก็แล้วกัน

“ไหนเล่ามาหน่อยสิ วันนี้ที่โรงเรียนเป็นไงบ้าง” เธอถามอย่างอารมณ์ดี แต่ยังไม่ทันที่จะได้ฟังคำตอบกลับมา เสียงเคาะประตูหน้าบ้านก็ทำให้คนตั้งท่าจะเล่าชะงัก

“มีคนมาเคาะประตูบ้านเรานะพี่ ไครนะ”

“นั่นสิ มีดแล้วด้วย ไครมาเอาป่านี้นะ ไม่ใช่เพื่อนเธอใช่ไหม”

“ไม่หรอก.. พวกนั้นชักลัวจะตาย ไม่กล้าออกจากบ้านตอนนี้หรอก”

“งั้นเหวอ.. งั้นเดี๋ยวพี่ไปดูเองก็ได้”

“ฉันไปด้วยนะ”

สองสาวพากันไปที่หน้าประตู และสาวร่างสูงกว่าก็ชะงักงันหน้าขึ้นไปมองที่ตามัว (ช่องเล็กๆ ที่มีไว้ส่องดูคนอีกด้านของประตู) และแล้วก็ยิ้มออกมา มือเรียวยาวปลดล็อก ประตูบ้านอย่างรวดเร็ว

และในที่สุดเมื่อประตูถูกเปิด ก็เผยให้เห็นร่างสูงที่สูงเกือบเท่าประตูของเธอที่สูงสองเมตรกว่า สูงอย่างไม่น่าที่จะเป็นผู้หญิงได้ แต่หล่อ่นสวยมากนะ สวยที่สุดเท่าที่เคยเห็นมาเลยทีเดียว

“มายังไงคะนี่..คุณ” ฟลอเรนเอ่ยถามอย่างไม่สนใจว่าจะเสียมารยาทหรือไม่ แต่นี่ก็เป็นคำทักทายตามปกติสำหรับผู้ที่มาบ้านคนอื่นตอนค่ำมืดแบบนี้เนี่ย ไม่เห็นแปลก และคนฟังก็ไม่ได้ว่าอะไรด้วย ออกจะยิ้มรับ

โอ้ย..ยี้มหวานชะขนาดนี้ ไม่รู้หรือไงว่า คนมองใจฉันเหมือนกันนะ ถึงจะเป็น
ผู้หญิงเหมือนกันก็เถอะ

“พอดีเดินผ่านมา เลยแวะมาทักนะ เดียวก็จะกลับแล้ว” แชกยามวิกาลบอก
เขินๆ และเตรียมตัวจะเดินจากไป หากไม่ถูกหยุดไว้เสียก่อน

“เดี๋ยวกะ ไหนๆก็มาแล้ว จะไม่แวะมาทานน้ำข้างในก่อนหรือคะ”

รีบวปากสวดยซ่อนยิ้มดีใจเอาไว้ไม่ได้ กับคำเอ่ยชวนแบบนี้ แต่พอจะตอบ
กลับไป อะไรบางอย่างก็ทำให้เธอต้องหยุดนิ่งและปฏิเสธอย่างสุภาพ

“ไม่ดีหรอกมั้ง.. เกรงใจ.. เธอจะได้อยู่กับน้อง คุยกัน”

“งั้นก็ตามใจนะคะ แล้วเจอกันที่โรงเรียน”

“อืม.. แล้วเจอกันจ้ะ” ร่างสูงหันหลังจากสองพี่น้องไปหลังบอกกล่าวอย่างเสียดย
ใบหน้าสวดยเงยขึ้นมองไปยังต้นไม้ใหญ่เบื้องหน้าและสบตากับดวงตาฟ้าที่ทอประกายอยู่
ตรงนั้น

“อัลร์.. พี่ตามฉันมาทำไม” ไม่ทันได้สิ้นเสียงคำถาม ร่างสูงพอๆกันก็กระโดด
ลงมาจากที่สูงมายืนประจันหน้ากัน สบตากันเหมือนรู้ทันกันทุกอย่าง โดยไม่ต้องพูด
อะไร ไม่ต้องอธิบายแบบนี้

“ก็บอกแล้วไง.. อยู่อย่างกับเค้า คนนี้ของพี่” แผลผีประกาศเสียงเข้มให้กับคน
ที่ปลอมมาเป็นตัวเองจะหลอกเข้าบ้านผู้หญิงที่ตนตั้งทำดูแลอยู่ แต่แผลผู้น้องก็ยิ้ม
กลับมาอย่างที่ทำให้รู้สึกว้าว ไม่น่าไว้ใจในความคิดของเขาเลย

“ก็ได้.. คนนี้ของพี่.. แต่อีกคน.. ขอฉันก็แล้วกันนะ..อัลร์”

โอ้..นั่น.. คิดจะทำอะไรกันอยู่หรือนี่.. แวมไพร่สองพี่น้อง...

Chapter 5 : สัมผัสที่หัวใจไม่เคยลืม...

ใบหน้าหวานถูกนำออกมาจากช่องของล็อกเกอร์ที่เก็บของของโรงเรียน เมื่อรู้สึกว่่าของเธอดูถูกสัมผัสด้วยมือของใครบางคน ดวงตาสีม่วงครามมองสบเจ้าของมืออย่างไม่เข้าใจ แล้วอีกฝ่ายก็พยักเพยิดให้เป็นสัญญาณให้เธอหันไปมองอีกทาง

ฟลอเรนมองตามไปอย่างงงๆ เงินนี้จะให้เธอมองอะไรที่ล็อกเกอร์นั้นที่ห่างไปประมาณหนึ่งเมตรตรงกันข้ามกับที่เธอกับหล่อนยืนอยู่ และเมื่อมองไป เธอก็เข้าใจแล้วว่าน้องสาวต้องการอะไรกันแน่ ที่ตรงนั้นมีผู้หญิงสวยผมสีน้ำตาลอ่อนยืนมองเธออยู่ หล่อนยิ้มให้เธอทันทีที่สบตา และโดยอัตโนมัติเธอก็พบว่าตัวเองยิ้มตอบ ดวงตาสองสีมองประสานกันเนิ่นนาน นานจนคนที่ยืนอยู่ใกล้เริ่มสะกิดให้รู้ตัว

“นี่..มากไปแล้วนะ พี่สองคนนี่ยังงัยกัน เจอกันที่โรมองกันแบบนี้ทุกที”

ดวงตาสีม่วงครามกระพริบและตึงตักกลับมา จนรู้แล้วว่าน้องสาวบ่นอะไรเธอ ฟลอเรนยิ้มหวานให้สาวน้อยตรงหน้าและแสวงพุดไม่รู้ไม่ว่า “พุดอะไรนะเงิน.. พี่กับเค้าก็รู้จักกันนี่ มองกันแบบนี้ไม่เห็นจะแปลก เธอเองก็รู้จักเค้าไม่ใช่หรอ”

บอกไปแบบนี้แต่คนกลับลอกตาไปมากลับมาให้และอธิบายบางอย่างออกมาเหมือนจะเตือนเธอ “แต่ฉันแน่ใจเลยนะว่า ฉันไม่เคยมองพี่ออร์เค้าแบบที่พี่มอง และเค้าเองก็ไม่เคยมองฉันแบบนี้ด้วย”

“อะไรยัยเงิน พี่ไม่เห็นรู้เรื่องเลย” ฟลอเรนทำไม่รู้ไม่ชี้อีก และเตรียมจะเดินหนีน้องสาวไปทางอื่น แต่ก็ไม่ทัน เสียงหล่อนตามหลังมาให้เธอสะดุ้ง

“พี่สองคนมองกันเหมือน...คนรัก ฟลอเรน”

คนฟังสองตาเบิกกว้างอย่างเต็มที่เมื่อประโยคนี้ออกมา และเธอก็ชะงักก็เหมือนคนเดินชนอะไรสักอย่าง

เป็นไปได้.. มันจะเป็นแบบนั้นได้อย่างไร อยากจะหันหลังและตะโกนพูดคำนี้ใส่หน้าเจนนี่ หากว่าคนที่ถูกเอ็งถึงไม่ได้เดินมายืนอยู่ตรงนี้แล้ว มายังไงโวจ้ะ..

ตายละสิ.. เค้าได้ยินมัยเนี่ย.. ยัยเจนนะ ยัยเจนน.. พูดมากจนได้เรื่องสิน่า..

“สวัสดี.. ฟลอเรน.. เจนนี” ผู้มาใหม่เอี้ยทักทาย อัลร์ทำเหมือนไม่ได้ยินอะไร ที่สองสาวตรงนี้เอี้ยพูด ทั้งที่ได้ยินเต็มสองหูตั้งแต่ยืนอยู่ห่างกันกว่าเมตรนั้นแล้ว เป็นแวมไพร์ก็หูดีแบบนี้แหละ ดีไปอีกอย่าง

“สวัสดีค่ะอัลร์ มีเรียนเข้าหะรอกะ” เธอตอบรับคำทักอย่างมีมารยาท ส่วนอีกคนแค้มเขินๆ ให้คนตัวสูง จากนั้นก็ยืนอยู่เงียบๆ มองดูพวกเธอคุ้ยกัน

จะจ้องจับผิดพี่เธอ..น้องสาว.. ชักจะเอาใหญ่แล้วนะ เด็กคนนี้ เธอคิดขณะแอบมองค้อนเจนนีที่ยืนอยู่ข้างๆ แต่สาวน้อยก็หาอาการสะทกสะท้านไม่ หล่อนแอบอมยิ้มอย่างพอใจเสียอีก คอยดูเธอจะ ไม่ทำอะไรให้กินแล้ว อดตายเนี่ยเจนน..

“ใช่.. แต่วันนี้ฉันไม่เข้าเรียนหะรอกนะ”

คำตอบนี้ทำฟลอเรนประหลาดใจจนเลิกสนใจจะคาดโทษน้องและหันมามองหน้าคนพูด “ทำไมหะรอกะ คุณไม่ชอบชีวะหะรอก” ถามขึ้นมาตรงประเด็น เพราะเธอรู้ว่าวิชาเข้าของโรงเรียนสำหรับคนชั้นเดียวกับเธอ ก็มีอยู่วิชาเดียวกันก็คือ ชีวะวิทยา และเธอก็จำได้ด้วยว่า ชีวโมงนี้มีเจาะเลือด เพื่อทดสอบกรุปเลือดว่าใครมีกรุปเลือดอะไร ไม่ว่าจะคนหรือมันแล้วอย่างเธอก็ตาม

สาวตรงหน้ายิ้มเก้อเขินกลับมา จนเธอเข้าใจว่า หล่อนกำลังอายอะไรอยู่สักอย่าง เดาเลยว่า หล่อนไม่อยากจะเลือดแน่ๆ กลัวหรือไง..

ไม่ใช่หะรอก..ฟลอเรน.. ฉันกลัวว่า..ฉันจะอดใจไม่ไหว ถ้าได้กลิ่นเลือดเธอชัดๆ แบบนั้นต่างหาก อยู่ห่างๆ มันไว้เป็นดีที่สุด.. อัลร์ตอบในใจเหมือนอ่านใจคนได้อย่างนั้น

แต่ดูจากสีหน้ากับแววตาของสาวตาสีม่วงคนนี้ เธอก็เข้าใจแล้วว่าหล่อนคิดอะไร ให้คิดไปแบบนั้นก็ได้ ถ้ามันจะทำให้เธอเลิกถาม

“ฉันทัวเลียดนะ ชั่วโง่งนี้ มีเจอะเลียดไม่ใช่หรอ”

ได้ผล อีกคนหัวเราะคิกคักกลับมาเหมือนว่าที่เธอพูดมันตรงใจ สาวน้อยข้างๆ ก็พอกัน เงินนี้ยังต้องยกมือขึ้นปิดปากเพื่อกลั้นหัวเราะเอาไว้ เห็นแบบนี้อัลดริจึงต้องแสดงละครบทนี้ให้แนบเนียนด้วยการยื่นไม้ปลายนิ้วม้วนเส้นผมยาวๆ ของตัวเองเล่นแก้เขิน

“ทำไมหรอ.. ฉันทัวจะตัวใหญ่ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะไม่มีเรื่องกลืนนี่”

ฟลอเรนซงักงันเพราะเสียงตดพ้อที่หูสองข้างได้ยิน เห็นสาวร่างสูงยื่นบิโตไปมาเล่นผมตัวเองเป็นเด็กเล็กๆ ที่กำลังเงินที่ถูกเพื่อนล้อ เสียงหัวเราะของเธอจึงหายไปทันที และยังหันไปสั่งให้น้องสาวหยุดเสียมารยาทกับเพื่อนใหม่ของเธอด้วย

“โอ.. ไม่เป็นไรนะคะ ฉันทัวแค่ประหลาดใจนะ”

เธอพูดออกมาแบบนี้ก็ถูก เธอกำลังแปลกใจที่รู้ว่าสาวตรงหน้ากลืนเลือด แต่เธอก็กลับทำให้หล่อนตกใจและประหลาดใจยิ่งกว่า เมื่อยกมือขึ้นสัมผัสแก้มขาวของหล่อนแบบนี้ ดวงตาสีฟ้าเบิกกว้างทันทีที่ถูกสัมผัส แต่ไม่นานนักก็อ่อนลง และเจ้าของมันก็ยืมให้เธอ ก่อนพูดออกมาแผ่วเบาราวเสียงกระซิบ

“ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ.. ฉันทัวชินแล้วที่ถูกล้อ”

สองสายตาประสานกันอย่างมีความหมาย สองริมฝีปากส่งยิ้มให้แกกัน แต่พลันหูของเธอก็ได้ยินอะไรบางอย่าง จนต้องกระพริบตา

“นั่นไง.. ชัดเลย.. แบบนี้แล้วยังจะปฏิเสธ”

และเพราะเห็นแล้วว่าใครเป็นคนพูดแบบนี้ ฟลอเรนซงักก็รีบชักมือตัวเองกลับจากคนตัวสูงและหันไปมองหน้าน้องสาวทันที

“ยัยเจนน.. พี่ไฉนนะ” พี่สาวทำเสียงเข้ม แต่น้องสาวกลับยกไหล่กลับมาอย่างไม่รู้ไม่ชี้ และเดินหนีเธอไปเฉยๆ แต่จะเรียกว่าเฉยๆ ไม่ได้สินะ เพราะเสียงหัวต่านั้นยังฝากอะไรบางอย่างไว้ให้เธอฟังก่อนจะไป

“พี่จะโกหกใครก็โกหกได้นะ แต่โกหกตัวเองไม่ได้หรอก..ฟลอเรน”

----V-A-M-P-I-R-E----H-U-N-T-E-R----

“นี่.. ตัวก็แค่นั้น.. ทำไมเดินเร็นักละ ยังไม่ถึงเวลาเข้าเรียนเลย..” อัลธามขึ้นระหว่างกำลังกึ่งเดินกึ่งวิ่งตามหลังอีกฝ่าย ขณะที่ข้อมือยังถูกดึงไว้ด้วยมืออุ่นๆ จากฝ่ายนั้น ร่างสูงน้อยกว่าคล้ายจะมีกำลังมากมายทั้งที่รูปร่างของหล่อนก็เป็นแค่ผู้หญิงที่สูงเพรียวลม ไม่อะไรบอกได้เลยว่าหล่อนจะมีเรี่ยวแรงมากขนาดนี้ที่สามารถดึงคนตัวใหญ่อย่างเธอซ้ำยังไม่ใช้คนธรรมดามาได้ด้วยท่าทางที่ดูไม่ลำบากอะไรนัก

แต่กับเรื่องนี้ อัลธาก็สามารถอธิบายมันได้เลยว่า สาวหน้าใสнынตาสีม่วงครามที่เดินนำหน้าเธออยู่ ไม่ใช่เป็นแค่เพียงเด็กสาวทั่วไป หล่อนเป็นเด็กสาวในตำนานหากตำนานที่ว่านั้นเป็นจริง

“นี่..ฟลอเรน.. จึ้น---” อัลธพยายามจะเอ่ยห้ามอีกคนอีกครั้ง แต่เธอก็ทำไม่ได้เสียงของเธอขาดหายไปพร้อมสองตาที่เบิกกว้างอย่างตกใจ เมื่อพบว่า สาวที่เดินนำหน้าหันกลับมาจะทันหัน และความรวดเร็วแบบนั้น มันก็ทำให้เกิดอุบัติเหตุ

ริมฝีปากของพวกเธอสัมผัสกันโดยบังเอิญ...

เหมือนดังถูกช็อตด้วยกระแสไฟฟ้าขนาดหลายวัตต์ หัวใจเธอเต้นกระตุกอย่างรุนแรงและแน่ใจว่า อีกคนก็คงเป็นไม่ต่างกัน ดูจากท่าทางสะดุ้งตกใจและรีบผละออกไปจากเธอ มันชัดเลยว่า หล่อนรู้สึก

แต่ทว่า... เมื่อสองสายตาของคนสองคนที่มีที่ท่าทั้งเคอะเขินและตกใจหันมาเจอกันอีกครั้ง มันกลับทำให้จูบโดยบังเอิญเมื่อครู่ กลายมาเป็นจูบจริง

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ แต่ก็เป็นไปได้ เป็นไปแล้วจริงๆ..

ดวงตาสองสีมองกันอย่างมีความหมาย พวกเธอเข้าใจกัน อัลริยอมให้สาวตัวเล็กกว่าดึงมือเธอเดินอีกครั้ง ทั้งสองเดินหลบหลีกผู้คนไปอย่างเงียบๆ

สองเรียวปากบดขยี้กันและกันอย่างโหยหา เมื่อสองร่างพุ่งเข้าหากันอย่างรีบร้อน หลังจากที่สามารรถหาที่พอเหมาะสำหรับการทำเรื่องส่วนตัวด้วยกันได้ ร่างสูงของอัลริถูกดันไปติดกับผนังตึกจากแรงของผู้หญิงอีกคน หลอนรุกหนักเสียจนเหมือนคนคิดถึงสัมผัสแบบนี้มานานับร้อยปี เธอเองก็เช่นกัน ตอบสนองมันอย่างเต็มที่ เพราะใช้.. เธอคิดถึงหลอนมานานับร้อยปีแล้วเหมือนกัน

อัลริสั่นสะท้านเมื่อมือสวยของอีกคนลูบไล่ไปตามเนินอกที่โผล่พ้นเสื้อที่ถูกปลด กระดุมออกอย่างว่องไว ความรู้สึกนี้ที่ต้องการมันพาให้เกิดความเปล็ดเพลินจนผลอครางออกมา ความปรารถนาก่อเกิดขึ้นภายในร่างกายอย่างฉับพลัน ยิ่งเมื่อฟลอเรนขยับมือข้างที่ว่างมาจับมือเธอให้สัมผัสกับความเต่งตึงของทรวงอกของหลอนเอง ความต้องการที่จะบรรเลงบทรักนี้ต่อไปให้จบก็ยิ่งมีทวี ความต้องการนี้คล้ายจะเกินกว่าจะยังเอาไว้ได้อีกต่อไปแล้ว หรือเธออ่อนแอเกินไป...

แต่... ไม่ได้สิ.. แบบนี้ไม่ได้.. ยังไม่ใช่ตอนนี้... เธอพยายามห้ามตัวเอง...

ทว่า..เสียงหัวใจของฟลอเรนที่เต้นกระหน่ำอยู่ในอกของหลอนในตอนนี้ มันกำลังร้องหาเธออยู่ เธอรู้ดี เส้นเลือดของหลอนก็เช่นเดียวกัน มันกำลังมองหาเธออยู่ตลอดเวลา และเธอก็ปรารถนาต้องการที่จะสัมผัสทุกอย่างเหล่านี้ ทั้งเลือดและร่างกายของฟลอเรน

อย่านะ..อัลริ.. ใจเย็นๆไว้.. หยุด.. หยุด...

“พะ..ฟลอเรน.. ฟลอเรน ใจเย็นๆ.. เฮ้...” สองมือใหญ่ประคองสองแก้มของสาวตรงหน้าไว้ระหว่างพยายามให้หล่อนได้สติ ทั้งที่หัวใจตัวเองก็แทบจะออกมาเต้นระบำอยู่นอกอกแล้ว แต่ฉันจะอดทนเพื่อเธอ..

ดวงตาสีม่วงครามกระพริบตาหนึ่งครั้ง สองครั้ง สามครั้ง.. จากนั้น หล่อนก็สะดุ้งเหมือนคนหลุดจากมนต์สะกด

เธอหายกังวลใจ แต่หนักใจกับการอธิบาย เมื่อหล่อนถาม...

“ฉันเป็นอะไรไป..” ฟลอเรนถามอย่างตกใจ เธอตกใจเพราะเสียงเรียกของอัลร์ แต่ก็ต้องตกใจยิ่งกว่า เมื่อพบว่าสภาพของตัวเองกับอีกคน ดูเหมือน... เพิ่งทำอะไรกันมา

เสื้อผ้าของอัลร์หลุดลุ่ยโดยเฉพาะกระดุมเสื้อที่ถูกปลดออกจนเห็นเนื้อเนืงอกขาวและขอบบราสีขาวอยู่ไร ปากของหล่อนแดงเห่อ คล้ายถูกกระหน่ำจูบอย่างเหินกระหาย ใบหน้าขาวแดงกำไปทั้งหน้า น้ำตาลคลอและเมื่อเธอก็้มลงมองตัวเอง ฟลอเรนก็แทบจะกรี๊ดออกมาอย่างคนเสียสติ เธอมีสภาพไม่ต่างจากอีกคนเลย และแม้จะไม่เห็นหน้าตาตัวเองว่าเป็นอย่างไร ก็เดาได้เลยว่า ก็น่าจะเหมือนที่อัลร์เป็นนั่นแหละ

และที่สำคัญ ความรู้สึกร่อนผ่าวที่บริเวณหว่างขาและความเหนียวเหนอะหนะที่เกิดขึ้น มันคืออะไร..

เธอมีเช็ลส์กับหล่อนไปแล้วหรือ... เป็นไปไม่ได้.. ฉันเป็นบ้าหรือไงนะ..

“คุณ... คุณ.... ฉัน... เรา....” เสียงหวานสั่นจนเห็นได้ชัด จนอีกคนต้องรีบพูด

“ยัง.. ไม่ใช่.. เรายังไม่ได้ทำอะไรกัน.. ใจเย็นๆนะ ใจเย็นๆ” อัลร์ปลอบ แต่ก็ทำได้แค่นอยุ่อย่างเท่านั้น ไม่กล้าใกล้หญิงสาวมากไปกว่านี้ กลัวความใกล้ชิดจะทำให้เกิดเรื่องขึ้นอีก

“ยะ.. ยังหรือ.. แล้วฉัน.. แล้วคุณ.. เป็นแบบนี้ได้ยังไงละ”

“เฮ้.. เราแค่จูบกัน.. แค่นั้น..ฟลอเรน”

ดวงตาสีม่วงครามฉายแววความไม่เชื่อออกมา จนเธอต้องหันตาให้หน้าเชื่อถือมากขึ้น ระหว่างพูดอธิบาย

“ดูสิ.. ทางเงเธอ.. มันยังอยู่ดีไหม้ย” หล่อนดูตกใจกับประโยคนี้นี้ แต่ไม่นานก็ก้มหน้าลง และสำรวจสิ่งที่เธอออกไป

อัลริธอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก เมื่อใบหน้าหวานเงขึ้นมากและพยักหน้าให้ทั้งหน้าแดงๆ เล่นเอาหัวใจเธอสั่นอีกครั้ง

โอ้ย..จะน่ารักไปไหนนะ ขนาดเพิ่งทำเรื่องประหลาดมาแท้ๆ เธอยังทำแบบนี้ได้ เธอทำให้ฉันเห็นความไร้เดียงสาอันบริสุทธิ์นี้อีกครั้งทั้งที่เพิ่งทำเรื่องเมื่อกี้ไป เธอเป็นอะไรนะ มันเหมือนไม่ใช่เธอเลย.ฟลอเรน...

“แล้วทีนี้ดูนี่...” อัลริที่ทางเงตัวเองบ้าง พาให้ดวงตาสีม่วงครามตกใจและมองจ้องเธอกลับมา เด็กสาวตรงหน้าหน้าแดงก่ำถึงหูเลยครั้งนี้ คนมองจึงเกือบหลุดหัวเราะออกมาแล้ว หากไม่ยั้งตัวเองไว้ได้ทัน “ของฉันก็ยังอยู่ดีไหม้ย..”

“ใช่” เสียงหวานตอบสั้นๆเหมือนกลัวอะไรสักอย่าง และเธอก็เอ่ยสรุป

“โอเค.. เข้าใจแล้วนะ.. เราแค่จับกันเฉยๆ โดยอุบัติเหตุ”

“อุบัติเหตุเหรอ..?” ฟลอเรนถามย้อนด้วยสีหน้าไม่เข้าใจ อัลริจึงยิ้มอีกครั้ง และครั้งนี้เธออดไม่ได้ที่อยากจะสัมผัสกับแก้มของหญิงสาวคนนี้

และใช่.. อารมณ์ปรารถนาอันเร้าร้อนเมื่อครู่ได้ถูกลบให้หายไปหมดสิ้นแล้ว เพราะแววตาจากดวงตาสีม่วงครามนี้แหละ เด็กน้อยที่น่ารักของฉัน...

เธอตั้งใจที่ฟลอเรนไม่ได้ตกใจกับการถูกสัมผัส หล่อนแค่มองเห็นเธออย่างงๆ เท่านั้น “เธอเดินชนฉัน ตอนหันหลังมาเพราะฉันเรียกเธอ และเราสองก็....”

หากแต่อัลริก็เกือบจะเล่าต่อไม่ได้ ใบหน้าของเธอร้อนวูบขึ้นมากับความทรงจำครั้งนี้ แต่เธอก็กระพริบตาและคืนสติกลับมา เมื่อรู้สึกว่ามีเธอข้างที่กำลังสัมผัสกับ

ใบหน้าอีกคนอยู่ถูกสัมผัสอุ่นสัมผัสทับลงมา ฟลอเรนจับมือเธอ และมันก็เหมือนจะมีกระแสไฟฟ้าอ่อนๆ พุ่งเข้ามาหาเธอที่หัวใจ

แต่มันก็พอดทนได้อยู่นะ ไม่ทำให้สะดุ้งแบบเมื่อกี้.. คราวนี้คำพูดจึงหลุดออกมา

“สัมผัสปากกัน”

“ไหนเมื่อกี้ คุณบอกว่า.. ‘จูบ’ ไงล่ะ” ฟลอเรนแย้งทันทีที่ได้ยิน แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าพูดอะไรไปก็หน้าแดงขึ้นมาอีกครั้ง จนสองหูได้ยินเสียงหัวเราะชอบใจจากคนตรงหน้า พาให้เธอมองค้อนขยับให้หล่นกลับไป

ความเป็นจริงเธอแค่แกล้งโกรธเพื่อกลบเกลื่อนความอายที่ทำอะไรลงไปโดยไม่รู้ตัว ดินะ ที่เป็นอัลร์ ถ้าเป็นคนอื่นจะว่ายังไง เธอไม่เสียความบริสุทธิ์ไปแล้วหรือ นึกแล้วมันน่าโมโหซะจริง

“ใจเย็นสิ.. ก็จูบจริงๆ ไง.. หลังจากที่เธอลากฉันมาที่นี่” อัลร์พยายามอธิบาย และสิ่งที่ได้คือฟลอเรนทำตาโตและเถียงกลับ

“ฉันเนี่ยนะ.. ลากคุณมา ไม่จริงนะ ฉันไม่เชื่อ”

“จริงสิ ไม่จริงได้อย่างไร เธอลากฉันมา และจูบฉัน ทำให้ฉันเป็นแบบนี้ด้วย” สาวตัวสูงไซวี่เสื้อตัวเองที่ถูกปลดกระดุมออกจนเกือบหมด จนอีกคนต้องยกมือขึ้นปิดตา

“พอแล้ว.. ฉันเชื่อแล้ว.. ใส่มั่นให้เรียบบร้อยทีสิ”

“จะไม่ใส่ให้หน่อยเหรอ.. เธอเป็นคนทำนะ” อัลร์นี่ก็สนุกกับการแกล้งผู้หญิงคนนี้ขึ้นมาเสียแล้ว

บางทีมันก็มีบางอย่างที่น่าสนใจในตัวเธอมากกว่าเลือดเธอซะ.. ฟลอเรน..

“ไม่! เลือ่คุณ.. คุณก็ใส่เองสิ” ฟลอเรนปฏิเสธเสียงแข็งและยังปิดตาอยู่ ไม่รู้ทำไม ทั้งที่เป็นผู้หญิงเหมือนกัน แต่มองอัลรีในสภาพเสื้อผ้าหลุดลุ่ยแบบนี้แล้ว หัวใจเธอมันเต้นรัว หรือนี่จะเป็นสาเหตุให้เธอทำอะไรโดยไม่รู้ตัวลงไป

ฉันเป็นบ้าไปหรือเปล่านะ ทำไมเป็นแบบนี้ไปได้... โอ้ย..ไม่เข้าใจจริงๆ

อัลรีพยายามกลั้นหัวเราะแต่ก็ไม่สำเร็จ จึงจำเป็นต้องพูดออกมาทั้งแบบนั้น “ได้ๆ ใส่เองก็ได้ค่า.. เธอก็ใส่ให้เรียบร้อยด้วยนะ เธอก็ดูแย่อยู่เหมือนกันแหละ..ฟลอเรน”

“อ้ย.. หยุดพูดนะ.. คนบ้า.. ฉันจะใส่เดี๋ยวนี้แล้ว ไม่ต้องมาบอก”

และหลังจากบอกรักของสาวน้อยนี่ตาสีม่วงคราม ทุกๆอย่างก็เริ่มกลับคืนมาในความสงบ ในที่สุดพวกเธอสองคนก็กลับมาอยู่ในสภาพปกติ และพร้อมที่จะไป...

ไปไหน..? ก็ไปเรียนหนังสือได้แล้วไง... ถ้ามได้..

“ฉันไปส่งเธอที่ห้องเรียนนะ” สาวร่างสูงกว่ารีบพูดตัดหน้าเหมือนรู้ว่าอีกคนจะพูดอะไร ฟลอเรนดูตกใจและแก้มขึ้นสีแดงทันที แต่ก็พยักหน้าให้อย่างไม่ขัดขืน

เธอสองคนเดินไปเงียบๆโดยไม่ได้เอ่ยพูดอะไรกัน ไม่มีใครนำเรื่องที่ทำไปกลับมาพูดอีก แค่ขำเสียงสายตามามองหน้ากันเป็นระยะเหมือนกลัวใครสักคนจะหายไป และก็ยิ้มให้กันเมื่อสบตา เหมือนไม่ต้องพูดจาก็เข้าใจกัน ไม่นานนัก..พวกเธอก็มาถึงห้องเรียน

อัลรีหยุดยืนแค่น้ำประตู่ ฟลอเรนเองก็หันกลับมาหาอย่างรู้เวลา หล่อมนมองหน้าเธอด้วยสายตาที่เธอไม่อยากจะเข้าข้างตัวเองว่า หล่อนกำลังอารมณ์เธอ และไม่อยากจะห่างไปไหน..

แค่จูบครั้งเดียว.. สร้างพันธะระหว่างเราไม่ได้หรอกนะ..ฟลอเรน มันก็แค่ช่วยเตือนความทรงจำบางอย่างของเธอที่เลือนหายไปตามกาลเวลาเท่านั้นแหละ

“จะไม่เข้าไปจริงๆเหรอ ฉันจะพาคุณไปส่งห้องพยาบาลก็ได้นะ ถ้าคุณเป็นลม” ฟลอเรนเอ่ยที่เล่นทีจริง เธอแก้มองกลับเปลี่ยนความอายของตัวเอง เพราะเมื่อมองเรียวกาสวยของคนตรงหน้าครั้งใด รสชาติของมันที่ระลึกรู้ได้ ก็ทำให้หัวใจเต้นรัว หน้าร้อนไปหมด

อัลริหัวเราะเล็กน้อย และส่ายหน้ากลับไป “ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ โดดเรียนครั้งเดียว อาจารย์ไม่ว่าฉันหรอก” เธอบอกพร้อมรอยยิ้ม จนได้เห็นความเจ็บบนใบหน้าของอีกคนอีกครั้ง น่ารักที่สุด

“จ้ะ.. ฉันไปก่อนนะคะ” ฟลอเรนตั้งใจและบอกลาในที่สุด แต่เธอก็หันกลับมาอีกครั้ง เพราะเสียงเรียกชื่อที่แว่วเข้ามา

ดวงตาสีม่วงครามเบิกกว้างเมื่อรู้สึกได้ว่าตัวเองถูกทำอะไร ...จวบ...

แต่ไม่ทันที่จะได้ละหืนหรือร้องไห้อะไร เจ้าของเรียวกานั้นก็ถอยออกไปและยิ้มให้ ดวงตาสีฟ้าใสที่มองมา ทำให้เธอไม่กล้าจะพูดอะไร ได้แต่ยืนฟังว่า จะได้ยินอะไรออกมาจากริมฝีปากรสชาติดีนั้น

“หมดคาบนี้.. เจอกันที่โรงอาหารนะ..ฟลอเรน”

เพียงเท่านี้ ร่างสูงนั้นก็หันหลังให้เธอและเดินจากไป ค่อยๆหายไปจากสายตา เหลือเพียงที่เธอยังยืนอยู่ ยกมือขึ้นสัมผัสริมฝีปากตัวเองเหมือนคนเพื่อ หัวใจเธอเหมือนลอยตามหล่นไปด้วย

“ช่วยบอกทีได้มั๊ย.. ฉันฝันไปไหมนี่”

บอกสิว่า.. เธอจำฉันได้..ฟลอเรน... อีกเสียงเถียงออกมา แต่เธอไม่ได้ยินมัน

Chapter 6 : แผลตผี...แผลต้อง...

ฟลอเรนก้าวเข้ามาในโรงอาหาร เธอมีนัดกับใครบางคนที่นี่ ใครบางคนที่ทำให้เธอสับสน เธอเคยเป็นคนมั่นใจในตัวเองมาตลอดเวลา ทำอะไรโดยไม่แคร์สายตาใคร คนเดียวที่เธอสนใจก็คือน้องสาวร่วมอุทรเท่านั้น

เธอรู้ว่า มีคนหลายๆคนกำลังจ้องมองเธออยู่อย่างเงิบๆไม่ว่าเธอจะเดินไปทางไหนในเมืองแห่งนี้ พวกเขากำลังรอดูว่า เธอจะเป็นอย่างไรบ้างหลังจากการสูญเสียครั้งใหญ่นั้น บ้างก็เข้ามาปลอบใจและแสดงความเห็นใจเธอกับน้องสาว

ใช่..ส่วนใหญ่พวกเขาจะทำแบบนั้นกัน แต่เธอก็พอจะเดาได้ว่า พวกเขาก็ทำไปตามมารยาททางสังคมเท่านั้นแหละ ไม่มีใครที่จะสนใจและแคร์เธอกับน้องจริงๆ กับเมืองที่มีขนาดเล็กแบบนี้ มันจึงกลายเป็นเมืองที่กว้างใหญ่สำหรับเธอมาก มันกว้างไปทุกทางไม่ว่าจะหันไปทางไหน เธอเหงา...

แต่ความรู้สึกเหล่านี้ก็เปลี่ยนไป หลังจากที่เธอได้เจอผู้หญิงคนนั้น **สาวสวยในสุสาน.. อัลล์ เรฟแลนด์...**

คุณเป็นใคร.. ทำไมฉันถึงได้รู้สึกว่า.. เราสองคนรู้จักกันมานานมากแล้ว และฉันก็รู้สึกเหมือน.... คิดถึงคุณ... เป็นไปได้ยังไงกันนะ

“ฟลอเรน”

ดวงตาสีม่วงครามกระพริบ ขบวนการไฟแห่งความคิดของเธอถูกหยุดลงเพราะเสียงที่เรียกหา และเธอก็มองหาว่า คนเรียกอยู่ที่ไหน ริมฝีปากอึดเผยยิ้มออกมาเมื่อได้สบตากับดวงตาสีฟ้าสดใสที่โบกมือให้เธออยู่ตรงมุมหนึ่งของที่นั่ง ร่างสูงโปร่งจึงตรงปรีเข้าไปหา แต่ทว่า เธอก็ต้องหยุดชะงักกลางทาง เพราะใครคนหนึ่งเข้ามายืนขวาง ตัวของหล่อนสูงมาก

โอ้..ผู้หญิงตัวสูงอีกคนแล้วหรอเนี่ย..

ฟลอเรนเปิดปากเพื่อจะต่อว่าคนที่เข้ามาเสียมารยาทเดินตัดหน้าเธอ แต่เมื่อเธอเห็นหน้าหล่อนชัดๆ คำพูดทุกคำก็หายไป เหลือเพียงดวงตาที่เบิกกว้าง อ้าปากค้างอยู่แบบนั้น

“เจอกันอีกแล้วนะ..ฟลอเรน”

เสียงนี้.. เสียงนี้เธอจำได้ เธอเคยได้ยินมันมาก่อน แต่มันก็มีอะไรที่แตกต่างกัน มันไม่ใช่ หัวใจเธอบอกแบบนั้น แต่ผู้หญิงคนนี้ก็หน้าตาเหมือนคนที่เธอเห็นวานั่งรอเธออยู่ตรงนั้น เหมือนมากจนแทบจะคิดได้ว่าเป็นคนเดียวกัน เธอเกือบจะคิดว่าเป็นอัลร์ที่เดินเข้ามาหาเธอตรงนี้ หากไม่เห็นสีของดวงตาคู้งามนี้เสียก่อนว่ามันเป็น...

สีเขียวมรกต...

“คุณ... คุณเป็น-----”

“เป็นฝาแฝดกับอัลร์.. ฉันชื่อ ‘แอล’”

โอ้.. อะไรกันนี้.. ฝาแฝด.. อัลร์มีฝาแฝด..

ฟลอเรนยืนอึ้ง นึกไม่ถึงว่าจะเจอกับเรื่องประหลาดแบบนี้ เธอไม่อยากจะเชื่อ แต่เมื่อมีอีกคนเดินมาสมทบ เธอก็เชื่อมั่นอย่างสนิทใจ สาวร่างสูงสองคนยืนอยู่ตรงหน้า พวกหล่อนทั้งคู่หน้าตาเหมือนกันราวกับเงาสะท้อนในกระจก มีเพียงเสื้อผ้าที่แตกต่าง ขนาดความสูงแทบจะเท่ากัน แต่คนที่เธอแน่ใจว่าเป็นอัลร์เพราะสีตาที่เป็นสีฟ้า ดูจะสูงกว่านิดหน่อย ร่างกายหนากว่าเหมือนนักกีฬา หล่อนคงจะเป็นนักกีฬาหรือคนที่ออกกำลังกายมาสม่ำเสมอเพราะเธอจำได้ว่า ตอนนั้นเธอแอบเห็นหน้าท้องที่เป็นลอนกล้ามเนื้อโผล่ออกมาจากเสื้อที่ไม่ได้ติดกระดุม

หุ่นหล่อนสุดแสนจะบาดใจเธอ จนไม่กล้ามอง กลัวใจตัวเองจริงๆว่าจะอยากทำอะไรไม่ดีลงไปอีก และแค่คิดถึงมันตอนนี้ก็ใจเต้นจะแย่อยู่แล้ว เช็กชีซะมด..

อยากสัมผัสจริงๆว่ามันจะรู้สึกยังไง จะแข็งหรือเปล่า หรือจะนุ่ม... โอ้ย..ฉันคิดอะไรอยู่เนี่ย.. เมื่อเข้ายังไม่เซ็ดอีกหรือ เธอจะต้องเป็นบ้าไปแล้วแน่ๆ..ฟลอเรน

“และก็แอลนี่แหละที่ไปหาเธอคืนนั้น จำได้มั๊ย”

สาวหน้าหวานได้สติกลับมาอีกครั้ง เพราะเสียงที่เธอจำได้ขึ้นใจ และนี่แหละอัลร์ตัวจริง เสียงนุ่มลึกเซ็กซี่ได้ขนาดนี้ ไม่มีใครเหมือน

แต่... อะไรนะ.. คืนนั้น.. คืนไหน..

“คืนนั้น..?” เธอถามย้ำตาโต มองสาวตัวโตสองคนตรงหน้าอย่างไม่เข้าใจ และนั่นก็เป็นแอลไซ้ใหม่ที่กำลังหัวเราะคิกคักอยู่อย่างไม่รู้สึกลบ น่ารักไหม

“เฮ้.. ขอโทษฟลอเรนชะลី..น้องสาว” อัลร์ทำเสียงดูให้คนหัวเราะหยุดทำตัวเสียมารยาท แต่ไม่รู้ทำไมได้ยินเสียงอุทานอย่างตกใจดังตามมาแทนที่จะเป็นคำขอโทษของแอล

“น้องสาวหรือ?”

ดวงตาสีม่วงความมองกลอกไปมาระหว่างสองสาวตรงหน้าอีกครั้ง มือสวดยกขึ้นชี้สองคนนั้นคนละที “ใครเป็นพี่ ใครเป็นน้อง..?” งงจะตายแล้วนะ

เสียงกระแอมน้อยๆเหมือนอะไรสักอย่างติดคอตั้งขึ้น และสาวตาสีเขียวก็ก้าวมายืนใกล้เธอ หล่อนยิ้มหวานซะไม่มี

“ฉันเป็นน้อง” แอลตอบอย่างไม่ลังเลใจ สาวตาสีม่วงกระพริบตาปริบๆเหมือนจะยังงออยู่ แต่เธอไม่แคร์ แขนยาวเอื้อมคล้องบ่าของคนหน้าเหมือนกัน ดึงตัวให้เข้ามาใกล้ๆและใช้มือข้างที่ว่างชี้หน้า “ส่วนนี่.. แผลพี่ของฉัน.. เจ้าของกลัมนั่นหน้าท้องสุดเซ็กซี่ที่เธออยากจะขยำนั่นไงละ”

ฟลอเรนแทบจะอยากหายตัวไปจากที่นี่ให้ได้ภายในวินาทีที่ได้ยินน้ำเสียงซี เล่นแนะนำตัว หัวใจเธอเต้นดังเหมือนกลองที่ถูกตีรัวๆอย่างไม่กลัวว่ามันจะแตก แอลรู้ ได้ยังไงว่าเธอคิดแบบนั้น หล่อนอ่านใจเธอได้ อย่างนั้นหรือ 'ไม่จริงใช่ไหม..?'

“เอ่อ----”

“แฮม.. ไม่เป็นไรหรอกน่า..ฟลอเรน ฉันไม่ว่าหรอกนะ ถ้าเธอจะชอบอัลร์ มากกว่า ยังไงซะ เค้าก็เกิดมาเพื่อเธออยู่แล้ว”

“แอล.. เลิกพูดบ้าๆซะที ดูลิ..ฟลอเรนจะเป็นลมอยู่แล้วนะ” อัลร์รีบพูดแทรก เพราะกลัวว่าแผลน้องจะเปิดเผยเรื่องของเธอจนหมด ทั้งเรื่องที่ฟลอเรนควรรู้หรือไม่ควรรู้ ตอนนี้ก็ตาม

“โอเค.. ไม่พูดก็ได้ พี่นี่น่าเบื่อซะมัดเลย ฉันไปดีกว่า.. แล้วเจอกันใหม่นะจ๊ะ.. คนสวย”

และสาวตาสีเขียวก็จากไปอย่างไม่ใยดีผู้เป็นแผลพี่ของหล่อน แต่ก่อนจะไป หล่อนยังจะอุตสาห์ฝากความตกใจเอาไว้ให้เธออีกครั้ง ด้วยการก้มลงมาจูบแก้มเธอที่ไม่ได้ตั้งตัวจะหลบหนีมันได้ ทั้งยังส่งเสียงกระซิบคำบางคำออกมาให้ได้ยินกันแค่สองคน ทำให้เธอยิ่งงงกับการเจอหล่อนในครั้งนี้มากขึ้นไปอีก

“กลิ่นเธอนี้.. หอมน่ากินสินะ..ฟลอเรน”

----V-A-M-P-I-R-E----H-U-N-T-E-R----

“ฉันขอโทษแทนแอลด้วยนะ” เสียงนุ่มเอื่อยขึ้นระหว่างเดินเคียงคู่กันมากับอีก คนตามถนนของโรงเรียน อาหารมื้อเที่ยงถูกย้ายไปรับประทานอาหารที่อื่น เพราะคนที่เดินมา

ด้วยกันนี่แหละที่ขอ หล่อนขอคุยกับเธอเป็นการส่วนตัวในที่เงียบกว่าโรงอาหาร ไม่น่าใจเหมือนกันว่า จะคุยอะไร

ฟลอเรนเงยหน้าขึ้นมาสาวตัวสูงกว่าและสงี่ยมบางๆให้ เธอหายตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นในโรงอาหารไปบ้างแล้วและดีใจจริงๆที่ตอนนั้นเงินนี้ไม่ได้อยู่ที่นั่น ไม่งั้นคงเรื่องใหญ่กว่านี้ สาวน้อยจอมจู้มนั่นคงจะไม่ปล่อยให้แอลหลุดไปง่ายๆแน่ ถ้ารู้ว่าโดนหลอกคาตาคินนั้น

แต่มันก็น่าอยู่นะ เล่นปลอมตัวมาแกลังกันแบบนี้ ถ้าถูกเข้าใจผิดจะเป็นยังไงสินะที่ไม่ได้ทำอะไรกันนอกจากคุย.. เอ้..แล้วเธอจะทำอะไรกับเค้าล่ะ ย่าบอคนะว่า.. จูบ.. ไม่เอาอีกแล้ว.. แ่คนเดียวก็น่าจะแย่นะ..

“ไม่เป็นไรค่ะ เค้าคุยสนุกดีออก” เสียงหวานตอบกลับไปด้วยความพยายามให้อีกคนคิดว่า เธอพูดจริง แต่รอยยิ้มของเรียวปากสวายนั่นเหมือนจะบอกว่า ไม่ค่อยเชื่อ เธอเท่าไร พยายามให้ต้องขมวดคิ้วมองหน้า “ทำไม.. ไม่เชื่อเหรอว่า..ฉันพูดจริง”

“เปล่านี้.. ก็แค่นี้ถึงหน้าเธอตอนที่เห็นพวกฉันอยู่ด้วยกันแล้ว มันอดยิ้มไม่ได้”

ใบหน้าหวานร่อนวาบขึ้นมาทันใดแต่ยังงักไม่ยอมหยุดพูดหรือกระเด็นไปเถอะ

“ทำไมเธอ.. หน้าฉันเป็นยังไง.. ตลก---”

“ใครว่าล่ะ.. น่ารักดีต่างหาก.. แก้มแดง...แดง.. เหมือนเด็กเลย” อัลริบแทรกเพราะกลัวว่าอีกคนจะเข้ามาแทรกเธอ หากว่าหล่อนคิดว่าเธอกำลังหัวเราะเยาะ แต่ก็เพราะคำพูดของตัวเองที่เผลอพูดออกไปตามใจคิด ก็ทำให้ผู้หญิงคนนี้น้ำล้นมีอาการเหมือนที่เธอพูดอยู่ แม้ว่าหล่อนจะรีบกำหน้าหนีสายตาก็ตาม ร่างสูงก้มตาม เพราะอยากเห็นหน้าหล่อนให้ชัดๆ แต่มือสวยที่ว่องไวของหญิงสาวยกขึ้นบดป้อง

“อย่ามองนะ อย่ามอง.. ไปไกลๆ” ฟลอเรนโวยวายออกมาทั้งๆที่สองตาปิดสนิท เธอจะหนีความอายเหล่านี้ไปได้ยังไง ทำไมกันนะ ฉันจะต้องรู้สึก ว่า ตัวเองหมด

ความมั่นใจเวลาที่อยู่กับผู้หญิงคนนี้ เหมือนเค้าดูดพลังชีวิตฉันไปหมด เพราะหน้าสวยๆ นั้นแหละ.. นี่ฉันชอบผู้หญิงจริงๆ ใช่มั้ย.. ทำไมไม่เคยรู้ตัวเองมาก่อนเลยนะ

แต่เมื่อที่ปิดไปปิดมาสะเปะสะปะ ก็ถูกจับไว้ในที่สุด และแน่นอนที่สุดว่า เจ้าของมือที่มาจับจะต้องเป็นคนเดียวกันกับที่กำลังหัวเราะน้อยๆ ในลำคออยู่แน่ๆ แต่ที่แย่ไปกว่านั้น ความรู้สึกนี้มันอะไรกันล่ะ ทั้งนุ่มและแข็งแบบนี้ที่มีมือของเธอสัมผัสอยู่ ไม่ใช่สิ..ถูกอีกมือดึงเข้าไปสัมผัส

หรือว่าจะเป็น..... ดวงตาสีม่วงความเปิดขึ้นมาด้วยความตกใจ และยังไม่รู้เธอ ก็ไม่กล้าจะหันมามองว่าตัวเองกำลังจับอะไรอยู่ จนกระทั่งหูได้ยินเสียง

“รู้สึกยังไง.. ชอบหรือเปล่าล่ะ อยากจับไม่ใช่เหรอ”

อัลริพูดอะไรนะ ไม่รู้เรื่อง แต่เธอก็รู้เรื่องทันทีที่หันมามองในที่สุด และหน้าทั้งหน้าก็ร้อนวูบวาบ ทั้งที่ไม่อาจจะละสายตาจากสิ่งที่เห็นได้เลยสักนาที

ผิวขาวๆ ภายใต้เสื้อผ้า บริเวณหน้าท้องที่เธออยากจะทำให้มันจะให้ความรู้สึกยังไง แล้วยังไงล่ะที่นี้ หล่อนให้เธอจับแล้ว และยังยืมแบบนี้ด้วย ดินะที่ว่าตรงนี้ไม่มีใครอยู่นอกจากพวกเธอสองคน ไม่มีใครหรอกมั้งที่อยากจะมาหลังตึกเรียนเวลาแบบนี้ นอกจากเธอแน่ละ

“โอ้ย.. ปล่อยนะ ใครอยากจะไปจับของคุณ ทำบ้าๆอะไรเนี่ย ปล่อย!” แกล้งโวยวายออกมา แสร้งว่าเธอไม่รู้สึกละเลยแต่โกรธ แต่จะโทษใครกันได้ล่ะ ที่สายตาและสีหน้าไม่เคยจะทำตามที่เราขอมัน อัลริยิ้มอย่างรู้ทันเธอมาอีกแล้ว และคราวนี้หล่อนก็ดึงตัวเธอเข้าไปกอดไว้ กระซิบลงไปข้างหูขณะมือที่จับมือเธออยู่ไม่ยอมหยุดเคลื่อนไหวการลูบไล้ไปตามกล้ามเนื้อสวยๆ นั้น พลันความรู้สึกเสียวูบไปถึงท้องน้อยเกิดขึ้น นี่มันคือความรู้สึกอะไร

“แต่ฉันอยากให้เธอจับ อยากให้เธอสัมผัสมันนะ..ฟลอเรน”

และทุกอย่างก็เหมือนจะเป็นไปอย่างอัตโนมัติ เป็นเธอที่เข้าไปสัมผัสกับริมฝีปากของอีกฝ่ายและเคลื่อนไหวมือข้างนั้นของตัวเองโดยไม่ต้องอาศัยมือของเจ้าของร่างกายนั้นอีกต่อไปแล้ว เสียงอัลริครางเข้ามาในหู ยิ่งรู้สึกอยากจะขยี้ริมฝีปากสวยๆนี้ให้มากขึ้นไปอีก อยากล้วงล้ำเข้าไปที่ที่ลึกกว่าหน้าท้องที่ลูปคล้ำอยู่ แต่อยู่ที่ว่า เจ้าของมันไม่ยอม มือที่ใหญ่กว่ารังมือเธอไว้ เสียงเซ็กซีนั่นกระซิบปนเสียงหอบขึ้นมา

“แน่ใจนะว่า..เธอพร้อม เธอรู้มั๊ยว่า.. ฉันจะไม่ยอมปล่อยเธอไปแน่ถ้าเธอทำมัน”

อัลริคทำเหมือนจะงูให้เธอกลัว แต่สายตาของดวงตาสีฟ้ากลับทำทนายกลับมาจนเธอต้องยี้มียกกลับคืนไป ไม่ชอบสายตาที่มองอย่างดูถูกกันแบบนี้ คิดว่าคุณเป็นใครเธอ.. ฉันถึงจะต้องกลัว..

ตอนนี้จิตใจเธอกำลังถูกครอบงำด้วยอำนาจด้านมืดอีกครั้ง หรือนี่คือ..จิตใต้สำนึกที่สั่งการ... ให้เสียงหวานพูดออกมาแบบนี้...

“ก็เฮาสี.. คุณยั่วฉันก่อนนะอัลริ”

จบคำพูดนี้ จมพิตก็พรมลงกับริมฝีปากที่คล้ายจะเผยออกเพื่อรอท่า ลิ่นอุ้นสำรวจเข้าไปในปากของอีกฝ่าย ขณะที่มือเรียวได้ลงไปตามหน้าท้องที่ให้ความรู้สึกถึงกล้ามเนื้อที่แข็งเกร็งขึ้นมาจับ เธออยากสัมผัสมันด้วยปากของตัวเอง และโดยไม่รีรออีกต่อไป ร่างสูงโปร่งก็ทรุดลงตรงเอวของอีกคนที่ยืนพินิจต้นไม้อยู่ ดึงเสื้อของหล่อนขึ้นให้ความสะดวกกับการสัมผัส เสียงเจ้าของร่างที่สั่นสะท้านอยู่ตรงหน้าที่กำลังขยี้เส้นผมบนศีรษะเธออยู่อย่างไม่รู้ตัวนั่นคล้ายกับว่าจะมาเพิ่มความปรารถนาต้องการได้ยินเสียงอันเซ็กซีนีให้กับเธอมากขึ้น สมอของฟลอเรนมีนา รู้เพียงแต่ว่าจะต้องทำสิ่งนี้ให้ได้เท่านั้น เพื่อจะได้เห็นความงดงามของหญิงสาวคนนี้ ในเวลาที่หล่อนร้อนรุ่มไปด้วยแรงปรารถนา

หากแต่เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นมาแทรกให้ต้องควัชมวด แต่ก็เชื่อว่าเธอจะฟัง...

“ฟลอ... ฟลอเรน.. อย่า.. อย่าเพิ่งได้มัย.. ฉัน-----” อัลร์กำลังคิดจะหยุดสิ่งนี้ที่เธอรู้ตัวว่าได้พลาดไปแล้ว เธอทำทนายสัญญาตญาณดิบในตัวของเธอที่มักจะตื่นขึ้นมาในเวลาแบบนี้โดยที่เธอไม่รู้ตัว ทั้งๆที่ตั้งใจแค่จะยั่วหลอนเล่นเท่านั้น

เธอไม่น่าเล่นกับไฟ.. เพราะมันจะเผาไหม้มือของคนเล่นในที่สุด...

“สายไปแล้วค่ะอัลร์.. เสียใจด้วยนะ”

ขัดเลยกับประโยคนี้.. เธอไม่มีอะไรจะทำได้นอกจากยอมรับมันแล้วหรือไร.. ไฉนนี่เป็นความผิดของฉันซะใหม่.. ที่ไม่อาจจะห้ามใจไม่ให้คิดถึงเธอได้.. ไม่ห้ามตัวเองไม่ให้อยากจะชิดใกล้กันแบบนี้.. ฉันจะทำยังไงดี.. ฉันยังไม่อยากให้เธอรู้ว่าฉัน...ไม่ใช่คน

สมองของอัลร์สับสนอย่างหนัก เธอต้องการฟลอเรนเดี๋ยวนี้และนาทีนี้ แต่ก็รู้ดีว่า เมื่อมันเกิดขึ้นแล้ว อะไรจะเกิดตามมาอีก เธอจะเสียความควบคุมตัวเอง เขี้ยวจะงอก ตาจะเปลี่ยนสี จากนั้น..หลอนนั้นแหละที่จะเป็นผู้รับเคราะห์ เพราะต้องกลายเป็นอาหาร อาหารอันโอชะ.. และถึงแม้เธอจะไม่ได้ดูดเลือดหลอนจนหมดตัว แต่หลอนก็รู้ความจริงว่าเธอเป็นใคร..

แล้วจะทำยังไงต่อไป ลบความทรงจำของหลอนอีกหรือ ทั้งๆที่หลอนกำลังจะจำได้แล้วว่าตัวเองเป็นใครเนียนะ.. มันเป็นวิธีแก้ที่แย่มากที่สุดเลย... พลันความคิดหนึ่งเกิดขึ้นในสมองที่ฟุ้งซ่าน และเธอมองหาคนช่วยเหลือ ซึ่งก็เจอเขาอยู่ไม่ไกล..

‘แอล.. ช่วยพืหน้อย.. พี่พลาด’

เพียงเท่านั้น คนที่ถูกเรียกหาโดยสายสัมพันธ์ทางสายเลือดก็มาปรากฏตัวตรงหน้าเธอ ทันเวลาก่อนที่เธอจะทำอะไรที่ผิดไปกว่านี้นี้ หลอนกำลังยื่นเท้าสะเอวส่ายหน้าไปมาเหมือนเอื้อมระอาเด็กดื้ออย่างเธอ จากนั้นพุดขึ้นมาว่า....

“ฟลอเรนจำ... ได้เวลานอนแล้วนะ หลับซะนะ..เด็กดี”

เพียงเท่านี้ ผู้หญิงที่กำลังจะอะไรอย่างขาดสติอีกครั้งของวันนี้ ก็หลุดฮวบลงต่อหน้าต่อตาจนเธอเกือบจะคิดว่าตัวหล่อนเอาไว้ไม่ทัน ฟลอเรนหลับสนิทไปแล้ว สงบและไร้เดียงสาเหมือนเดิม เหมือนไม่ใช่คนเดียวกันกับที่ทำเรื่องน่ากลัวมาสองครั้งแล้วในวันเดียวกันนี้

ความทรงจำในอดีตกำลังมาตีกันกับปัจจุบันหรือ.. หรือยังงั้นแน่นะ ฉันไม่เข้าใจ... อัลรัชมวดคิดว่าขณะนี้ครุ่นคิดเรื่องที่ผ่านมา สายตามองทอดลงยังสาวน้อยที่หลับหนุนตักเธอได้ตื่นไม่ใหญ่ มือสวยไล่เบาๆไปตามศีรษะของหล่อนเหมือนกำลังกล่อมเด็กเล็กๆ เด็กผู้หญิงที่กำลังนอนยิ้ม ดูมีความสุขเสียจริง ผันดิอยู่ใช่ไหม..ฟลอเรน..

“เป็นยังไงละ ลองดิจนเกือบได้เรื่องแล้วนะ”

ดวงตาสีฟ้ากระพริบตาและเงยหน้ามองเจ้าของเสียงในที่สุด ร่างสูงยื่นมวดคิ้วมองเธออย่างโมโห แต่เธอกลับยิ้มจนหล่อนต้องเมินหน้าหนีไป

“อย่ามาใช้ลูกไม้ยืมหวานใส่ฉันนะ ไม่ได้ผลหรอกอัลร์ ฉันไม่ใช่สาวๆของพี่หรอก รู้ไว้ด้วย”

อัลร์กระพริบตาเหมือนว่าได้ยินอะไรไม่ชัดเจน จนได้เห็นสีหน้าหงุดหงิดของผู้เป็นน้อง “ขอโทษ.. ก็พื๊ดใจไม่ไหวนี่.. ไม่เห็นเธอ.. ดูลึ.. น่ารักขนาดไหน” เธอพยายามอธิบาย และใบหน้าเหมือนกันก็หันกลับมาใหม่ แอลเดินมานั่งลงใกล้ๆกันในที่สุด หล่อนก้มมองอีกคนที่หลับไม่รู้เรื่องอยู่ตรงนี้ โดนสะกดให้หลับ..

แอลชมวดคิดว่าอย่างครุ่นคิดก่อนจะเอ่ยพูด “อืมม..ก็จริงนะ.. ถ้าเป็นฉันคงจะกินหล่อนไปตั้งแต่วันแรกที่เห็นแล้วละ ไม่ปล่อยให้ล่อตาล่อใจอยู่แบบนี้หรอก” คำที่บอกเล่าออกมาตามความจริงกลับถูกศอกของผู้หญิงข้างๆกระทุ้งสีข้างกลับมาให้ร้องโอดโอย

“อะไรเล่า..อัลร์ กระแทกมาได้ เจ็บนะ”

“เลิกพูดเรื่องอยากกินเค้าซะที่ได้มัยละ จำไม่ได้หรอกว่า..ฟลอเรนนะเป็นใคร” อัลล์ทำเสียงดูให้อีกคนรู้สึกตัว นาที่แรกก็ได้เห็นแววตาแปลกใจจากดวงตาสีเขียว แต่ผลอนิดเดียว ก็ได้ยินเสียงถอนหายใจตามหลังมา ร่างของแอลเข้ามาพาด้านข้างของเธอบ้าง แต่สายตาของหล่อนหันมองไปทางอื่น ในป่าข้างโรงเรียน

“แอล...”

“ต่อไปหล่อนจะฆ่าเราใช่มี๊พี.. ถ้าหล่อนรู้ตัว”

ความหวาดกลัวในน้ำเสียงนั้นที่เธอได้ยิน ทำให้ต้องมอบจุมพิตที่แก้มขาวๆนั้น ให้อย่างไม่ลังเลใจ คนหน้าเหมือนกันหันมามองหน้าเธอด้วยสีหน้าที่ดีขึ้น แต่เธอก็อยากพูดแบบนี้ไปให้น้องได้ยินเหมือนกัน ตอบแทนสิ่งดีๆที่มีให้กันเสมอมา

“ไม่หรอก..แอล ฟลอเรนจะไม่ทำแบบนั้น.. เพราะถึงมันจะเป็นกฎของฮันเตอร์ .. แต่เธอก็รู้ว่า..กฎทุกกฎมีข้อยกเว้นเสมอแหละ”

“จริงนะ..?”

“จริงสิ.. นอกจากเธอจะไปทำให้เค้าโกรธขึ้นมาเท่านั้นแหละ..แอล”

“โห.. ไม่ยุติธรรมเลย”

“อะไร.. ทำไมไม่ยุติธรรมละ ไม่เห็นรู้เรื่อง”

“ก็หล่อนรักพีนี่ ถึงตอนนี้จะไม่รู้ตัวก็เถอะ และถึงจะโกรธยังงี้ก็ฆ่าไม่ได้หรอก แต่ฉันนะ ตายแน่ๆ”

“กึ่งนั้นละมั้ง”

“โห...อัลล์ พีนี่เป็นพีที่แย่ที่สุดเลยนะ ไม่เคยจะช่วยน้อง”

“โอ้..ล้อเล่นนะ ใครจะไปยอมให้เธอตาย.. เราต้องอยู่ด้วยกันตลอดไปนี่แหละ.. คู่แฝด” ใช้..อยู่ด้วยกันตลอดไป.. ถ้าหากพีไม่ได้ตายไปก่อนเธอนะ..แอล...

Chapter 7 : ดาวหาง แวมไพร์และฮันเตอร์.....

เสียงอึกทึกที่ดังก้องไปทั่วบริเวณซึ่งเป็นสถานที่จัดงานรื่นเริงของโรงเรียน ในคืนวันนี้ทางโรงเรียนมีงานดูดาวหางที่ถือเป็นงานใหญ่มากๆ เพราะดาวหางดวงที่ว่านี้ไม่ใช่จะมีมาให้เห็นบ่อยๆ ห้าร้อยปีจึงจะมีสักครั้ง นั่นจึงไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจที่จะมีผู้คนมากมายแห่แหนกันมาร่วมงานที่นั่นในคืนนี้

แต่ท่ามกลางความวุ่นวายของคนมากมายที่มาร่วมงาน ยังมีใครคนหนึ่งซึ่งนั่งอย่างสงบอยู่บนศาลาไม้หลังหนึ่งที่อยู่ในเขตรั้วโรงเรียนและเป็นส่วนหนึ่งของสถานที่บริเวณที่กำลังมีงานสังสรรค์ ท่าทางของคนผู้นั้นเหมือนกำลังรอใครสักคนอยู่ตลอดเวลา ระหว่างขมวดคิ้วเรียบสีน้ำตาลอ่อนของตัวเองอยู่อย่างรำคาญใจ

ใช่แล้วละ..เพราะเสียงที่ดังมาก ทั้งเสียงดนตรีและเสียงผู้คนคุยกัน ทำให้อัลริรู้สึกปวดหัวเป็นพิเศษกว่าวันไหนๆ เพราะเธอได้ยินอะไรต่อมิอะไรได้ชัดกว่าที่คิดทั่วไปได้ ยินมัน โสตประสาทของเธอใช้งานได้ดีมาก หรือจะเรียกได้ว่า ทุกประสาทสัมผัสของเธอไวกว่ามนุษย์ทั่วไปหลายร้อยเท่า..มันเป็นคุณลักษณะพิเศษที่ถือว่าเป็นไปตามความปกติของอมนุษย์เลือดเย็น.. แวมไพร์..

“เงิน.. เดียวเวลาที่น้องเห็นพี่ส่งสัญญาณบอกแล้ว ก็ดับไฟได้เลยนะ..”

ดวงตาสีฟ้าใสกระพริบเมื่อถูกสะกิดด้วยเสียงนี้ที่แทรกเสียงอื้ออึงอื่นเข้ามา ร่วงสูงผุดลุกขึ้นจากม้านั่งไม้บนศาลาในทันใด อัลริกวาดสายตามองหาที่มาของเสียงคั่นหูนั้น เพราะเธอแน่ใจว่า เจ้าของเสียงไม่ได้อยู่ใกล้ๆนี้..เดาเอาจากที่เนื้อหาของมันบอกว่า “ดับไฟ” เป้าหมายของเธอคงจะอยู่ใกล้ๆจุดควบคุมแสงและสีของงานเทศกาลดูดาวนี้แน่ๆ แต่การที่หล่อนบอกว่า ‘จะส่งสัญญาณให้อีกคนเป็นคนดับไฟให้’ ก็มีความหมายเป็นนัยๆอยู่ว่า คนที่อยู่ใกล้จุดควบคุมมากที่สุด ไม่ใช่หล่อน แต่เป็นอีกคน ถ้าอย่างนั้น

ตอนนี้หล่อนอยู่ที่ไหนกันล่ะ คนเยาะขนาดนี้ ใช่ว่าจะหาเจอได้ง่ายๆ เสียเมื่อไหร่ เธอคงจะต้องใจฟุ้งต่อไปว่าจะได้ยินอะไรอีก

และต้องโทษตัวเองที่ทำให้ความวุ่นวายนี้เกิดขึ้นมา เธอน่าจะถามหล่อนก่อนว่า หล่อนจะอยู่ตรงไหนของงาน หรือนัดกับหล่อนเอาไว้ จะได้ไม่ต้องพยายามหาตัวหล่อน เหมือนหาดาวในก้อนเมฆภายในคืนเดือนมืดแบบนี้

แต่จะไปมีเวลาถามอะไรหล่อนตอนไหนได้ล่ะ เจอหน้ากันที่ไร มีเรื่องให้ต้องลืมอะไรไปหมดทุกที หล่อนน่าจะจำไม่ได้เลยนะว่าทำอะไรกับไว้ แต่เธอกลับจำได้ในทุกรายละเอียด แม้กระทั่งรสสัมผัสของริมฝีปากอิมิเบียนนั้น และไหนจะเป็นตอนที่ลึนๆ ลากได้ไปตามเนื้อเนียนบริเวณหน้าท้องของเธอ ก็ทำให้รู้สึกสยิวกายขึ้นมาอย่างไม่บอกกล่าว จนเธอต้องคว้าแอลกอฮอล์ที่แอบเอาไว้ในเสื้อแจ็คเก็ตขึ้นมากระดกดื่มเพื่อระงับสติอารมณ์ มันช่วยได้บ้างให้ความความกระหายอยากนั้นจางลง แต่มันก็ยังอยู่ไม่ได้หายไปไหนอยู่ดี เกิดมาความจำดีนี่ก็แย่เหมือนกันนะ

“เค้าไม่ได้บอกเวลาตกของดาวหางมาหรือฟลอเรน.. ฉันจะได้ไปเดินเล่นที่อื่นบ้าง.. จะให้ยื่นผ้าหน้าผางไฟนีลตลอดจนถึงตอนนั้นเลยหรือ..”

ดวงตาสีฟ้ากระพริบตาและคืนสติกลับมาสู่ปัจจุบันและนั่นก็ทำให้รู้ว่า เธอเพิ่งได้ยินอะไรมา เรียวปากสวยเผยยิ้มออกมาอย่างอัตโนมัติอย่างให้กับความน่ารักน่าชังของสองพี่น้องที่ผลัดกันโต้ตอบไปมา เธอกำลังจินตนาการว่า พวกหล่อนกำลังทำหน้าตาทำทางแบบไหนกันอยู่ จากนั้นก็สั่นศีรษะน้อยๆ และนั่งฟังอย่างมีสมาธิอีกครั้ง

“ประมาณสี่ทุ่มนะเจ๊.. แต่เราก็จะประมาณไม่ได้นะ ปรากฏการณ์ธรรมชาติแบบนี้ อาจจะเกิดก่อนหรือเกิดหลังการพยากรณ์ก็ได้ ไว้ใจไม่ได้หรอกนะ”

“โห.. งั้นฉันก็ติดแหง็กอยู่ที่นี่เลยนะสิ ไม่มีคนอื่นมาทำงานนี้แล้วหรือไง”

“จะบ่นอะไรกันล่ะ.. ยัยเจ๊.. เธอเองไม่ใช่หรือที่เป็นตัวตั้งตัวตีรับงานนี้จากชมรมมานะ บอกแล้วก็ไม่เชื่อว่ามันยุ่ง”

“โหย.. ฉันผิดตลอดเลยนะ”

“ใช่แล้วละ เธอผิดแล้ว..สวายน้อย”

อัลริเฟลอสหวัระออกมา เมื่อได้ยินเสียงบันอู้ที่ฟังไม่รู้เรื่องดังขึ้นใหม่ ที่น่าจะเป็นเสียงของเงินที่ปั่นและพยายามมาให้คนอื่นได้ยินมัน และนั่นก็ทำให้เธอสันนิษฐานว่า พวกหล่อนน่าจะคุยกันผ่านวิทยุสื่อสาร เพราะมันมีเสียงแซ่ๆและเสียงกดสวิตช์ดังขึ้นในทุกครั้งหลังจากที่จบประโยคพูด ถ้าเช่นนั้นสองสาวพี่น้องจะต้องอยู่ห่างพอสมควร และต้องไม่ห่างกว่าระยะที่สามารถใช้วิทยุนั้นได้ เมื่อได้ข้อสรุปแล้ว อัลริก็เริ่มเคลื่อนไหวตนเองอีกครั้ง

เธอตั้งใจว่าจะพาตัวเองไปหาสองสาวนั้นให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพราะห่วงใยพวกหล่อนเป็นพิเศษในคืนวันนี้ที่เธอรู้ว่ามันคืออะไร การตกของดาวหางในทางวิทยาศาสตร์มีคำอธิบายที่แตกต่างกันจากสิ่งที่เธอรู้ เพราะที่เธอรู้มันไม่ใช่เพียงปรากฏการณ์ธรรมชาติที่น่าทึ่งที่หาย่อยปีจะเกิดขึ้นได้หนึ่งครั้ง สำหรับพวกเธอที่มีชีวิตยืนยาวมาเป็นศตวรรษ การตกของดาวหางถือเป็นलगบอกถึงสัญญาณอันตราย มันบอกถึงภัยที่จะก้าวเข้ามาใกล้โลกมากขึ้น

ตามตำนานที่เธอเคยอ่านมันระบุไว้ว่า ในแต่ละครั้งที่เกิดดาวหาง เปลือกโลกจะสั่นสะเทือนและเคลื่อนตัวเข้าหาหรือคลายตัวออกจากกัน ซึ่งก็แล้วแต่ภูมิประเทศว่าจะทำให้เกิดผลยังไง แต่ผลของมันไม่ได้หยุดเพียงเท่านั้น มันดันมาเป็นที่มาของสาเหตุที่ประตุมิติเคลื่อนตัวเปิดออกอีกด้วย และผลที่ตามมามันก็น่าปวดหัวสิ้นดี ปีศาจที่เคยอยู่ต่างมิติจะสามารถเดินทางเข้าออกผ่านประตูนั้นได้ตามอำเภอใจ และมันก็ดูจะเป็นเรื่องน่ากลัวสำหรับมนุษย์ใช่หรือไม่ หากในโลกนี้จะมีสิ่งแปลกประหลาดอย่างพวกเธอเพิ่มเข้ามาอีก และคราวนี้ ก็จะไม่ใช่มีแค่แวมไพร์เท่านั้นที่เดินกลิ้งไปมาเป็นว่าเล่น ไม่ใช่มีแค่พวกเธอเท่านั้นที่พวกมนุษย์จะได้เจอ มากกว่านั้น ไม่มีใครสามารถบอกได้ว่าปีศาจอะไรบ้างที่จะเข้ามาทางประตูมิติบ้างนั้น และไม่มีใครรู้เหมือนกันว่า เมื่อไหร่ประตูนั้นจะปิด

แต่ที่แย่ที่สุด ประมุขคิดว่ามานั้น มันอยู่ในเมืองนี้เอง.. จึงเป็นสาเหตุให้มีคนกลุ่มหนึ่งพยายามที่จะปลุกตัวแทนของพวกเขาขึ้นมาจากการหลับใหลที่ยาวนานนับกว่าร้อยปี เพื่อที่จะมาทำหน้าที่ปกป้องมนุษย์ให้พ้นภัยอีกครั้ง มนุษย์ที่มีพลังเหนือมนุษย์คนอื่น ๆ และเธอหรือเขาคนนั้นก็ถูกเรียกว่า..ฮันเตอร์มือปราบมาร...

แต่ส่วนใหญ่ 'ฮันเตอร์' ที่ว่า จะมีชื่อเสียงและความถนัดที่เบี่ยงเบนมาทางการล่าและฆ่าแวมไพร์มากกว่า เขาหรือเธอจึงมักจะมียี่ห้อเรียกที่นิยมว่า แวมไพร์ฮันเตอร์...

ซัดเลย์สินะว่า.. เป็นศัตรูตัวฉกาจของกันและกัน.. แวมไพร์กับฮันเตอร์...

และฉันผิด้วยเหอที่รักฮันเตอร์จนหมดหัวใจแบบนี้... ฉันผิเหอ..ฟลอเรน...

และก็เหมือนที่ได้บอกไปแล้วว่า แวมไพร์กับฮันเตอร์เป็นศัตรูตัวฉกาจของกันและกัน อัลริจึงจำเป็นต้องเป็นห่วงเป็นใยผู้ที่เธอเชื่อว่า หล่อนเป็นฮันเตอร์กลับชาติมาเกิดผู้นั้นมาก เพราะมันก็ไม่ใช่แค่ฮันเตอร์เท่านั้นที่ต้องการจะล่าและฆ่าแวมไพร์ให้สิ้นซาก พวกแวมไพร์เองก็ต้องการที่จะล่าและฆ่าหล่อนเหมือนกัน เธอไม่ต้องการให้เหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นอีกเหมือนที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วเมื่อร้อยปีก่อน ความเจ็บปวดจากการสูญเสียในวันนั้น มันมากเกินไปที่จะทนรับไหวจริงๆ และเธอคงทนไม่ได้ หากจะอยู่เฉยๆและปล่อยให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย

ถึงจะต้องเสี่ยงกับการถูกพวกเดียวกันทำร้าย แวมไพร์อย่างเธอก็พร้อมที่จะอยู่เคียงข้างฮันเตอร์ผู้นี้เสมอและตราบเท่าที่หัวใจยังเต้นอยู่

เพราะที่มันยังเต้นอยู่ทุกวันนี้ก็เพื่อหล่อนเพียงคนเดียวเท่านั้น.. รู้หรือเปล่า.. ฟลอเรน..

“จะรีบไปไหน..อัลริ อยู่ด้วยกันก่อนสิ..”

ร่างสูงจำเป็นต้องหยุดนิ่งลงกลางคันขณะกำลังเดินแทรกตัวฝ่าฝูงผู้คนมากมาย เพื่อไปหาสองคนที่เธอควรอยู่เคียงข้างในเวลานี้ เจ้าของเรือนผมสีน้ำตาลอ่อนซุกสีหน้าหงุดหงิดใจขึ้นมาใส่ทันทีที่เห็นหน้าคนที่เหนียวรั้งตัวเองไว้

“ตอนนี้ฉันไม่ว่าง..มาเชีย” เธอตอบกลับเสียงแข็งไร้เยื่อใยใดๆกับผู้ที่เคยมอบทั้งเลือดและร่างกายให้ตัวเองมาจึงทำให้เห็นความเศร้าในดวงตาสีนิล ถึงอย่างนั้นก็ยังเชื่อว่าเธอจะใส่ใจหล่อนเสียเมื่อไหร่ ทั้งยังพยายามสะบัดมือที่เข้ามาคว้าแขนเธอเอาไว้ด้วย

“มาเชีย.. ปล่อย..”

“ฟังฉันนะอัลริ.. คุณหยุดมันไม่ได้.. มันเป็นชะตาของเด็กสาวคนนั้น ทุกอย่างมันถูกขีดมาแล้ว ยอมรับชะเถอะ..”

ร่างสูงชะงักงัน เพราะคำที่อีกคนพูดออกมา มันคนละอย่างกับที่เธอเข้าใจมาเชียไม่ได้มาที่นี่เพื่อมาต่อแยะอะไรเธอ หล่อนแค่จะมาเตือนเรื่องที่เธอเองก็รู้ แต่พยายามที่จะปฏิเสธมัน มันเร็วเกินไปที่จะปล่อยให้น้องผู้ไร้เดียงสาต้องมาเผชิญกับเรื่องราวร้ายๆตั้งแต่วันนี้ และถึงเธอจะหยุดการหมุนของแกนโลกไม่ได้ ห้ามเหตุการณ์ใดๆที่จะเกิดขึ้นไม่ให้มันเกิดไม่ได้ แต่มันคงไม่ใช่เรื่องแปลกใช้ไหม หากเธอจะพยายามทำอะไรก็ได้เพื่อปกป้องหล่อนจนสุดความสามารถ

“ถึงหยุดไม่ได้ แต่ฉันก็จะไปอยู่ข้างๆเค้า เธออย่าห้ามได้มัย”

ประโยคนั้นเข้ามาแทงหัวใจของคนฟังดังฉีก เหมือนถูกยิงด้วยลูกธนู ให้รู้สึกเจ็บอย่างสาหัสสากรรจ์ ทั้งที่รู้อยู่แก่ใจอยู่แล้วว่า แวมไพร์ตรงหน้าไม่เคยมีใจให้เธอเลย แม้แต่น้อย ไม่ว่าเธอจะพยายามทำอะไรเพื่อหล่อนมาแค่ไหนก็ตาม ดั่งน้ำหยดลงบนพื้นทราย มันเหือดหายไปทุกที แต่อย่างไรก็แล้วแต่ เธอก็ยังรัก และยังอยากจะทำอะไรร่างสูงที่คุ้นเคยเอาไว้แบบนี้ แม้เจ้าของมันเป็นจะพยายามขัดขืนเธอ

“ฉันเข้าใจว่าคุณห่วงเค้า แต่ขอรับรองได้มัย ห่วงตัวเองบ้างอะอัลร์”

ร่างสูงชะงักนั่งอีกครั้งเพราะน้ำเสียงอ่อนโยนแบบนี้ นี่เธอลืมไปได้ยังไงว่า ผู้หญิงตรงหน้าก็รักเธอ หล่อนพร่ำบอกเสมอทุกเมื่อเชิ่ววัน ไม่รู้จักเบื่อหน่าย ไม่ว่าจะกี่ครั้งที่ถูกเธอปฏิเสธ หล่อนก็ยังพยายาม แม้กระทั่งยอมกรีดเนื้อตัวเองให้เลือดไหล เพื่อให้เธอสนใจหล่อน หล่อนก็ทำ คิดไปแล้วมันก็คล้ายกับที่เธอเป็นอยู่ แม้รู้ว่าจะต้องเจ็บกับความรัก ก็ยังพยายาม...

ความเหมือนกันของความรู้สึก ทำให้สองแขนยาวของเธอขยับขึ้นกอดร่างของ หล่อน และแนนอน ความอบอุ่นของร่างกายนี้แหละที่อยู่เคียงข้างเธอมาเสมอ แม้ในเวลาທີ່เธอลืมมัน

“ขอบใจนะมาเซีย.. ขอบใจที่ห่วงฉันเสมอ” เธอกระซิบเข้าหูหญิงสาว และหากไม่ได้ฟังผิดไป เธอก็แน่ใจว่าได้ยินเสียงถอนหายใจอย่างผ่อนคลายออกมาจากปากของ หล่อนที่กำลังซบหน้าอยู่กับบ่าของเธอ และด้วยความคุ้นเคยกันมานาน หากจะอยากปลอบหล่อนบ้าง มันก็ไม่ใช่เรื่องแปลก เมื่อเรียวขยับขึ้นลูบศีรษะของผู้หญิงคนนี้อย่างเบามือ “เธอนี้คือเหมือนกันนะ..มาเซีย” เธอแก้มว่ายิ้มๆ สักพักก็ได้ยินเสียงตอบกลับ

“ก็ฉันรักคุณนี่.. จะไม่ห่วงได้ยังไง”

อัลร์เปิดปากจะเอ่ยแย้ง แต่ก็ไม่ทันเสียงของอีกคน

“หยุดเลย ฉันรู้ว่า คุณจะพูดอะไร คุณไม่รักฉันก็ช่างคุณ แต่ขอรับรองละ อย่าห้ามกันได้มัยละ”

หล่อนเงยหน้าขึ้นมองหน้าเธอ ดวงตาสีนิลอ่อนวอนอยู่ในที่ เห็นแบบนี้แล้ว จะใจแข็งอยู่ได้อย่างไร เธอยังมีหัวใจอยู่นี่นา

ใบหน้าสวยก้มลงหาหญิงสาวตรงหน้า ปลอบยให้เรียวปากสัมผัสกับหน้าผากของหล่อน ก่อนจะถอนตัวออกไปพร้อมเสียงกระซิบสุดท้ายของตัวเอง

“ฉันจะระวังตัว ไม่ต้องกลัวนะ สัญญาเลย”

ร่างสูงหายไปต่อหน้าต่อตาท่ามกลางผู้คนมากมายและความวุ่นวายของงานเทศกาล หญิงสาวยืนนิ่งอยู่ตามลำพัง หล่อนยิ้มเศร้าและส่ายหน้าน้อยๆ แต่เมื่อสายตาส่งไปสบตากับใครบางคนเข้าให้ เธอก็ยิ้มเยาะ เพราะเธอรู้แล้วว่า สิ่งที่เธอกับอัลร์ทำอยู่เมื่อครูได้ถูกเห็นและรับรู้ และผู้รับรู้คนนั้น มันจะเป็นใครไปได้ละ ที่จะสามารถทำให้เธอดีใจได้แบบนี้ ถ้าไม่ใช่ผู้หญิงคนเดียวที่แวมไพร์ตนนั้นรักจนหมดใจ

“เห็นแล้วใช่ไหม.. ว่าใครมาก่อนเธอ..ฟลอเรน”

และแล้วหล่อนก็หายตัวไปภายในฝูงชน อย่างไม่มีดีที่จะคิดวิธีอธิบายสิ่งนี้ให้กับผู้ที่เข้ามาเห็นมันได้ฟัง

มันเรื่องอะไรละ ที่ฉันจะเห็นใจมารหัวใจอย่างเธอ.. อยู่ในที่ของเธอไปเถอะ..

ฮันเตอร์

---V-R-M-P-I-R-E---H-U-N-T-E-R---

เสียงอีกทีที่ต่างๆในงานเทศกาลค่อยๆเบาบางลงไป เนื่องจากมันเข้าใกล้เวลาของกำหนดการณ์ที่คาดว่าดาวหางจะมาปรากฏให้เห็น ทว่าฟลอเรนก็เหมือนจะลืมหน้าที่ของเธอไปอย่างสนิทใจ สมอของเธอรุ่นวายอยู่แต่กับภาพที่บังเอิญไปเห็นมา

อัลร์ยืนกอดอยู่กับใครไม่รู้ และหล่อนก็จูบหน้าผากผู้หญิงคนนั้นด้วย สาวสวยผมสีดำเข้มที่หันมาเห็นเธอและยิ้มเยาะมาให้ ไม่เข้าใจเลยว่า มันเกิดอะไรขึ้น และทำไมเธอจะต้องเดินหนีออกมาจากงานด้วย ทั้งๆที่มีหน้าที่ต้องทำแท้ๆ แต่ที่แน่ๆตอนนี้เธอร้องให้อยู่ ร้องให้ทั้งที่ไม่รู้สาเหตุว่าร้องทำไม หัวใจมันเจ็บแปลกๆตั้งแต่วินาทีแรกที่เห็นสาวร่างสูงนั้นกับผู้หญิงอีกคน เห็นความสนิทสนมระหว่างคนสองคนนั้น

นี่ฉันหึงเค้าหรือไง ฉันไม่ได้เป็นอะไรกับเค้านี่นา.. จะบ้าหรือเปล่า..ฟลอเรน..

หยุดได้มัย.. หยุดเดิน...

เธอพยายามห้ามขायาวๆของตัวเองไว้ไม่ให้ก้าวเดินลึกเข้าไปในป่าเบื้องหน้า แต่ก็ไม่เป็นผล และยังเดินก็ยิ่งถลาลึกเข้าไปทุกที แว่หูเสียงบางคนเรียกชื่อเธอออกมาจากด้านหลัง เธอยิ่งดันทุรังเดินเร็วมากขึ้นไปอีก เธอจะหนีไปให้พ้น หนีคนโกหก..

คนโกหกเธอ.. ใครกันล่ะ.. อัลธึนะเธอ.. เค้าไม่เคยสัญญาอะไรไว้กับฉันเสียหน่อย.. แค่จูบแค่ครั้งเดียวหรืออาจจะสองครั้ง แต่เราไม่ใช่แฟนกัน เค้าจะทำอะไร ก็มีสิทธิ.. แต่ทำไมมันเจ็บจังนะ.. ไม่เข้าใจเลย...

ยิ่งคิด เธอก็ยิ่งเดินเร็วขึ้นจนแทบจะวิ่ง แต่เสียงฝีเท้าที่ไล่หลังมาก็ดังตามมาติดๆ มันมาพร้อมเสียงเรียกชื่อ

“ฟลอเรน.. ฟลอเรน.. จะไปไหน.. กลับมาก่อน..”

และแน่นอน.. เธอรู้ว่านี่คือเสียงของใคร.. เสียงที่ขนาดตะโกนก็ยังไพเราะราวเสียงดนตรี มีอยู่คนเดียว

“อย่ามายุ่งกับฉัน.. กลับไปซะ!” เธอตะโกนบอกกลับไปพร้อมน้ำตาไหลเพิ่มออกมาอย่างไม่รู้ตัว แต่สักพักเธอก็เริ่มรู้สึกกลัวขึ้นมา เมื่อเห็นว่าภาพเบื้องหน้ามีแต่ความมืดและเงียบสนิท ไม่มีเสียงฝีเท้าวิ่งไล่ตามเธอมาอีกแล้ว ไม่มีเสียงเรียกชื่อ เธออยู่คนเดียวในป่าที่มีต้นไม้ใบหญ้าหนาทึบ

สิ่งเดียวที่ให้แสงสว่างกับเธอได้ก็เห็นจะเป็นไฟฉายที่พกติดตัวมาด้วย เนื่องจากที่เธอต้องช่วยงานโรงเรียนในคืนนี้ และมีหน้าที่ส่งสัญญาณให้น้องสาวดับไฟ แต่จะทำได้กันละตอนนี ในเมื่อเธออยู่ห่างไกลจากน้องมามาก จะติดต่อกันได้อย่างไร โทรศัพทมีมือถือหรือ แต่ยัยเงินจะได้ยินหรือเปล่านั้น เสียงดังขนาดนี้

อารมณ์โมโหและน้อยใจกับอะไรสักอย่างที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ อยู่ๆก็หายไปด้วยกลัวไหมในเวลานี้ ฟลอเรนคิดจะหันหลังกลับไปเพื่อกลับเข้างาน หากแต่ก็ต้องชะงักเมื่อเงยหน้าขึ้นมามพบกับลำแสงที่ส่งตรงมาจากฟ้าที่มีมืดดำ

ดาวหางมาถึงโลกแล้ว... สวยมากจริงๆ...

เธอยืมออกมาให้กับความมั่งคั่งนั้น แต่พลันรอยยิ้มบนใบหน้าหวานก็หายไป เพราะเสียงที่เกิดขึ้นมาใหม่หลังเสียงเฮอย่างดีใจของผู้คนในงาน

“ว่าไง..เจอกันจนได้นะ..ฮันเตอร์”

ฮะ..ฮันเตอร์.. ใครกัน..

ร่างสูงโปร่งหันหลังกลับไปหาต้นเสียงอย่างกล้าๆกลัวๆพร้อมไฟฉายในมือ ที่มันเกือบจะหลุดมือเธอด้วยความตกใจกับสิ่งใหม่ที่เธอได้เห็นในนาทินี้ ผู้หญิงมีเขี้ยว..

เขี้ยวคู่งามโดดเด่นสะท้อนแสงของไฟฉาย พาให้หัวใจสั่น และนี่อะไรกัน หล่อนมีดวงตาสีแดง เหมือนเลือด...

“คุณเป็นใคร”

แต่เธอก็ยังมีแก้ไขะเธอยถ่มกลับไปที่ทั้งใจกลัวจนแทบจะเป็นลม สมองก็สับสน มึนงงไปหมดจนไม่รู้ว่ ะไรคือความจริงและอะไรคือความฝัน หลายครั้งแล้วที่เธอฝัน ประหลาด เห็นการชนฆ่า เห็นเลือด เสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดดังก้องไปทั่วหัว

“แน่ใจนะว่..ไม่รู้จักฉัน”

หล่อนตอบกลับยืงวนกลับมา พาให้เธอต้องกะพริบตามอง และเห็นชัดๆแล้ว ว่ เขี้ยวของหล่อนยังคงอยู่ แววดตาของดวงตาสีแดงดูร้าย แต่ทำไม เธอรู้สึกกลัวมัน น้อยมากแบบนี้ละ

“ไม่.. ฉันไม่รู้จักคุณ” เธอตอบอย่างมั่นใจ และต้องตกใจเมื่อหล่อนขยับก้าว เข้ามาใกล้ๆให้เธอเห็นเขี้ยวคู่นั้นชัดขึ้น

“งั้นก็รู้จักตอนนี้อยสิ”

แต่ตอนนั้นรู้สึกแล้วว่า ข้าทั้งสองข้างสิ้น หัวใจเต้นดังก้องไปถึงหู แต่เมื่อรู้สึกว่าจะขาดอากาศหายใจและเป็นลมล้มพับลงไป ก็รู้สึกได้ถึงอ้อมแขนของใครคนหนึ่งเข้ามาประคองตัวเธอ ใบหน้าหวานหันไปหาและเจอสิ่งที่ทำให้เธอยิ้มได้ แม้ในสถานการณ์แบบนี้ ลืมเรื่องที่โกรธหล่นไปเสียสิ้น

“อัลลัวร์”

“ไม่ต้องกังวลนะ ฉันอยู่ตรงนี้แล้ว”

ทว่า..เรื่องนี้คงไม่จบง่าย ๆ และไม่ใช่ฝันดีอะไรเลย เมื่อได้ยินเสียงที่เอื่อยเข้ามาแทรกกลาง จุดกระชากความรู้สึกสลายใจนี้ให้หายไปจากใจของเธอ

“ฮันเตอร์กับแวมไพร์ ดูเข้ากันได้ยังไงก็ไม่รู้นะ.. อัลลัวร์ เรฟแลนด์”

อะ.. อะไรวะ.. แวมไพร์.. หมายความว่ายังไง....?

Chapter 8 : ความจริงที่ถูกเปิดเผย

ร่างสูงขยับตัวออกจากจุดที่ยืนอยู่ มือเรียวปล่อยออกจากแกวที่ถือไว้เพื่อจับ เลื่อยดออยู่เมื่อครู่ เมื่อวางมันไว้กับโต๊ะตรงหน้าแล้วอย่างไม่ดี ดวงตาสีเขียวมรกตบ่งบอกถึงความหงุดหงิดใจเพราะสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่างที่ไม่สู้ดี แต่มันคืออะไรกันล่ะ

แอลผลักตัวเองออกจากเคาท์เตอร์ที่ยืนพิงอยู่ เธอรู้ว่าเธอคงจะต้องทำอะไรสักอย่างกับกลางสังหรณ์นี้ แต่จะทำอะไร และไปทำตรงไหน ยังไม่รู้เลย..

รู้เพียงอย่างเดียวว่า เธอต้องเดินฝ่าฝูงชนมากมายตรงนี้ไปให้ได้ และร่างสูงจึงออกเดินไปอย่างไม่คิดจะสนใจว่า พวกผู้คนเหล่านี้กำลังทำอะไรกัน จะมีอะไรเสียอีกล่ะสำหรับพวกมนุษย์พวกนี้ ดูสิ..สนใจอยู่ทำไมกับความมฤตยู ไม่ได้รู้เลยหรือไงว่า มันพาอะไรมาด้วย จะช่วยกันไม่รู้เรื่องแล้ว ยังไม่รู้ตัวกันอีก น่าสงสารหรือน่าสมเพชดีนะ

แต่ไหนๆเราก็อยู่ในโลกเดียวกัน ฉันก็ไม่อยากเห็นใครตายหรอก ถึงตัวเองจะเหมือนฆาตกรเลือดเย็นแบบนี้ก็เถอะ

ใจหนึ่งเธอนึกสมเพชมนุษย์พวกนี้ที่มาเฝ้าดูและชื่นชมกับสิ่งที่ป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกได้ถึงอาเพศอย่างดาวหางตามหลักโหราศาสตร์หรือความเชื่อแบบโบราณในสมัยของเธอ แต่อีกใจก็นึกสงสารพวกชาวบ้านชาวเมืองที่ไม่รู้อิเหนอิเหนพวกนี้เหมือนกัน เพราะหลังจากนาทิตี่ดาวหางวิ่งผ่านวงโคจรของโลกไป สิ่งก็ตามมามันมีแต่เรื่องน่าสะพรึงกลัว ถ้าไม่นับถึงตัวของเธอด้วยเหมือนกัน ที่อยู่อาศัยในเมืองนี้อย่างสงบมานานกว่าศตวรรษ

เจ้าของเรือนผมสีน้ำตาล นัยน์ตาสีเขียวมรกตก้าวเดินต่อไปอย่างไม่ใส่ใจกับผู้คนมากมายรอบๆตัว แอลเดินแทรกผ่านพวกเขาไปด้วยจุดหมายเดียวเท่านั้น จุดหมายซึ่งเธอกำลังมองหามันอยู่ระหว่างการเดินไปเรื่อยๆอย่างไม่รีบร้อน เพราะค่อนข้างจะแน่ใจว่า ไม่ว่าอย่างไร แผลพื้ของเธอก็คงจะกำลังทำสิ่งที่ควรต้องทำอยู่แล้ว

ในเวลานี้ เธอมีหน้าที่เป็นเพียงกำลังสมทบเท่านั้น แต่ในใจหนึ่งก็แอบหวังไว้ว่า อัลลันจะส่งเสียงเรียกเธอมาให้ได้รู้ว่า เขาอยู่ที่ไหน แปลกใจเหมือนกันที่ทุกอย่างยังเงียบสนิท

โคมดวงน้อยถูกจุดขึ้นในมือของคนแต่ละคนที่เธอเดินผ่านมา พวกเขาตั้งใจจะใช้มันเพื่อเติมแต่งความสวยงามให้กับงานเทศกาลนี้ แสงไฟจากโคมหลอดแก้วแม้จะมีหลายดวงจากหลายมือที่ถือมัน หากแต่ยังไม่สามารถให้ความชัดเจนแก่สายตาคนธรรมดาได้ ดีเหลือเกินที่เธอเป็นแวมไพร์ ไม่จำเป็นอะไรกับการอาศัยแสงใดๆในการมอง

และแล้วดวงตาสีเขียวใสก็เห็นอะไรบางอย่างที่ทำให้เธอต้องหยุดนิ่ง เด็กสาวคนหนึ่งเธอจำได้ว่าเป็นใคร สาวน้อยร่างบางที่อยู่บ้านเดียวกันกับฟลอเรน นั่นเจนนี ไช้ใหม่.. หล่อนไปยืนทำอะไรอยู่ตรงนั้น

แต่ว่า..น่ารักจังนะ หน้าตาแบบนี้ ถึงจะไม่สวยหวาน ดูเชือกๆเหมือนพี่สาว แต่หล่อนก็สะดุดตาเธอด้วยความน่ารักไร้เดียงสา ไร้มารยา และตอนนั้นดวงตาสีม่วงลาเวนเดอร์ที่กำลังเต้นระริกด้วยความตื่นเต้นกับงานรื่นเริงแบบนี้ มันก็ช่างมีพลังดึงดูดความสนใจของเธอได้ให้หยุดไว้อยู่ที่หล่อนเพียงคนเดียว

เออละ ในเมื่ออัลลันไม่ยอมส่งข่าวมา เธอก็ขอยืนรออยู่ตรงนี้ก่อนก็แล้วกัน แต่ก็ไม่นะ ที่อัลลันไม่เรียกเธอมา เพราะอาจจะกำลังยุ่งอยู่กับอะไรสักอย่างกับฟลอเรนก็ได้ ใครจะรู้.. พักนี้พี่ของเธอยิ่งทำตัวเหมือนพวกฮอว์ไรมันฟุ้งฟ่านอยู่ด้วยสิ ไม่ใช่ป่านนี้ตบะแตก ปล้ำฮันเตอร์ไปแล้วละ บรรยาการยังเป็นใจอยู่ด้วยนะ..คืนนี้

แอลยีนยิ้มให้กับความคิดของตัวเองเมื่อจินตนาการเห็นหน้าแฝดพี่ผู้คลั่งรัก แต่สัปดาห์เมื่อทางตามองเห็นอะไรบางอย่าง ไม่ใช่สิ บางคนที่เดินตรงเข้าไปหาน้องสาวของฟลอเรน ชายหนุ่มผู้นั้นดูท่าทางแปลกมากเกินไป ไม่น่าไว้วางใจเลย เห็นแบบนี้แล้วเธอจะมัวแต่ทำใจเย็นอยู่แบบนี้ไม่ได้อีกต่อไปแล้วละสิ หรือพวกนั้นจะไม่ได้ตั้งใจแค่เล็งเป้าไปที่ฮันเตอร์เท่านั้น คนรอบข้างหล่อนด้วยหรือ ไม่ได้การละ เธอต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว แต่จะทำไม ยังเข้าไปแสดงตัวเลยดีไหมนี่

ไวเท่าความคิดของเธอ แอลก็ไปปรากฏตัวขวางหน้าชายหนุ่มที่มีความสูงไม่ต่างจากเธอแล้ว โชคดีเหลือเกินที่ตัวเองตัวสูงขนาดนี้ มันดูดีหน่อยเวลาที่จะทำท่าขู่ใครสักคนให้เกรงกลัว

และก็ไม่จำเป็นต้องแยกเขี้ยวอะไร แค่มองสบตากัน พ่อหนุ่มคนนี้ก็รีบถอยหนีไป สงสัยว่า แวมไพร์เพิ่งเกิดใหม่จะกลัวตัวเธอเป็นแน่ เกิดก่อนมันดีแบบนี้เองหรอ..? ไซลิ..เกิดก่อนดีกว่าสำหรับการเป็นแวมไพร์ เพราะยังอายุมากเท่าไร ก็ยังแข็งแรงแรงดุสิ..แค่มองก็กลัวหัวหด เจ็บจริงจ้ะ.. เธอคิดอย่างภาคภูมิใจ

แต่แล้วอารมณ์ดีก็ถูกทำให้สะดุด เมื่อรู้สึกว่ามีใครดึงเสื้อด้านหลัง มันมาพร้อมเสียงที่ฟังแล้วต้องขมวดคิ้ว

“เฮ้.. เกะกะ.. มายืนบังอะไรเนี่ย..!”

นาที่แรก แอลหันกลับมาพร้อมแวต่าน่ากลัวในดวงตาสีมรกตของเธอ แต่เมื่อเจอกับเจ้าของเสียงจริงๆ เธอก็สามารถเปลี่ยนมันได้เหมือนพลิกฝ่ามือ ก็ทำไม่ได้หรอกนะที่จะให้ทำท่าดูใส่สาวน้อยน่ารักขนาดนี้ ถึงเสียงของหล่อนจะไม่น่าฟังเท่าไรนักก็เถอะ

ไซ..เธอยังไม่เคยได้ยินเสียงเงินนี้เลยสักครั้ง เพราะครั้งที่ปลอมตัวเป็นอัลริไปเคาะประตูบ้านมาแซด คนที่คุยกับเธอก็มีแต่ฟลอเรนคนเดียว ส่วนเงินนี้ได้แต่เงิบและยื่นมองเธอด้วยสายตาประหลาด หล่อนดูหวาดระแวงตลอดเวลา ไม่รู้ว่ากลัวอะไร สงสัยจะกลัวผี.. น่ารักดิเนะ สาวน้อยกลัวผี

เวลาหล่อนกรีด เสียงจะเป็นยังไงนะ มันน่าสงสัย ก็ดูสิ ตอนพูดเนี่ย เสียงเหมือนเด็กผู้ชายไม่มีผิด ต่างจากพี่สาวลิบบัฟ ฟลอเรนออกจะเสียงหวานเซ็กซี่ ฟังแล้วหัวใจสั่นคลอน แต่ไหน้องสาว เสียงหัวดำได้ขนาดนี้กันละ หิบบเพชฌิตมาหรือเปล่า คะเนี่ยแอลเกือบหัวเราะออกมากับความคิดของตัวเอง หากไม่เห็นสีหน้าบอญญไม่รับของเด็กสาวตรงหน้าเสียก่อน

แต่จะว่าไปนะ หน้าอ่อนๆแต่ดูดีแบบนี้ เวลาที่มีอารมณ์แบบนั้น มันก็น่าจะดูน่ารักดีเหมือนกันนะ และถึงจะเสียงแบบนี้ก็เถอะ พอถึงเวลาอยากจะอ่อนขึ้นมา จันก็เชื่อนะว่า เธอทำได้..แม่หนูน้อย.. โอ้ย..แล้วฉันมาคิดเรื่องนี้ทำไมอยู่เนี่ย นี่ฉันบ้ามากจนคิดอยากจะกินเด็กขึ้นมาแล้วหรือไง ขึ้นทำไปจริงๆ ฟลอเรนได้มาฆ่าฉันก่อนเวลาแน่ๆ

“ขอโทษ.. ขอโทษ.. พอดีคิดว่าตอนนี้ไม่มีใครอยู่นะ เลยกะว่าจะมาขึ้นดูดาว..” แต่ข้ออ้างของเธอเหมือนจะฟังไม่ค่อยขึ้นเท่าใดนัก เมื่อสาวร่างเล็กกว่ายังคงจ้องมองเธออยู่อย่างนั้น

แอลจึงตัดสินใจโน้มตัวลงไปหาพร้อมสีหน้าทะเล้น แกว่งตาชี้ลงในดวงตาสีเขียว เพราะคิดอย่างเดียวว่า อยากจะเล่นกับสาวน้อยซีโมโหตุสักครั้ง แต่มันไม่ได้ง่ายอย่างที่ใจเธอคิด เมื่อสาวน้อยร่างบางพยายามออกแรงผลักดันตัวโตกว่าอย่างเธอสุดแรง แต่แรงเท่ามดแบบนี้ มีหรือจะทำอะไรแวมไพร์ตัวสูงใหญ่ขนาดนี้ได้ละ

ร่างสูงก็ยังคงยืนทื่อไม่กระตุกกระดิกเป็นเสาหลักปักอยู่เหมือนเดิม และก็เริ่มนึกสนุกขึ้นมาอีกทีจะได้ยั่วโมโหคนเล่น เมื่อเรียวกว่าหมับเข้ากับข้อมือเล็กของเด็กสาวตรงหน้า จ้องตากับหล่อนไว้ระหว่างพูด

“เงินนี้จ๋า.. เป็นเด็กผู้หญิงทั้งที ทำตัวให้น่ารักหน่อยสิคะ”

ดวงตาสีม่วงลาเวนเดอร์กระพริบปริบๆ กับเสียงที่เอ่ยชื่อตัวออกมา เงินนี้ขมวดคิ้วอย่างครุ่นคิด เธอรู้จักผู้หญิงตัวสูงคนนี้ด้วยหรือ หล่อนเป็นใครกัน แต่ถึงจะสงสัยอย่างนั้น เธอก็ยังไม่ลืมทำหน้าที่ของเธอ มีอบางถูกกระชากกลับมาจากหญิงสาวตรงหน้า เพื่อกลับไปหาคัทเอาร์ท เลื่อนมัน นำแสงสว่างกลับมาสู่งานเทศกาลในคืนนี้ ถึงดาวหางจะหายลับไปกับตาแล้ว แต่งานรื่นเริงสังสรรค์ยังคงดำเนินต่อไป ไหนๆก็รับงานมาแล้วทั้งที เธอก็ต้องทำหน้าที่ให้ดีที่สุด ถึงจะถูกพี่สาวที่หายไปไหนไม่รู้ทิ้งไว้ให้อยู่คนเดียวก็เถอะ กลับมาก่อนเถอะเจอดีแนฟลอเรน ไปลัลล้ากับใครนะ กับพี่อัลหรือไง.. น่าสงสัยจริงๆสองคนนี่

แต่เอ๊ะ.. พี่อัลหรือ.. พอเธอนึกเรื่องนี้ขึ้นมาได้ ใบหน้าคมก็หันไปหาอีกคนที่
ยังอยู่ใกล้ๆอีกครั้ง มองหล่อนอย่างไม่กระพริบตา ตอนนี้อาจเห็นได้ชัดแล้วด้วยแสง
ไฟที่ส่องสว่างไปทั้งงาน และสองตาเธอก็เบิกกว้างอย่างตกใจ มือบางยกขึ้นชี้หน้า
ผู้หญิงตรงหน้าทันที “พี่อัล!”

แต่น่าแปลกใจ ว่าทำไมหลังจากที่เธอเรียกชื่อหล่อนไป กลับได้ยินเสียงหัวเราะ
ชอบใจดังออกมา จำได้ว่า อัล เรฟแลนด์เป็นคนหนึ่งใช้ได้ทีเดียว และทำไมวันนี้เป็น
แบบนี้ไปได้ละ หรือนี่คืออีกบุคลิกของผู้หญิงคนนี้

“นี่.. ขอโทษนะ.. ฉันไม่ใช่อัลหรือก”

เงินี่กระพริบตาอีกครั้งอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง มันจะเป็นไปได้ยังไง หล่อนพูด
มาได้ยังไงว่า ไม่ใช่อัล ก็เห็นอยู่ว่านี่นา แต่เดี๋ยวก่อนนะ สีตา.. เธอจำได้ว่า อัล
ตาสีฟ้า แต่ผู้หญิงคนนี้.. ตาสีเขียว.. เขียวมรกต..

แต่ยังไม่ทันได้ถามไถ่ถึงความเป็นมา ผู้ต้องสงสัยต้องหันกลับสำรวจของมาให้
เธอฟังเอง

“แต่ถึงไม่ใช่.. เธอก็ไม่ต้องเสียใจไปหรอกนะว่าจำคนผิดนะ ใครๆก็เข้าใจผิด
กันหมดแหละ เพราะฉันเป็นฝาแฝดของอัล เธอดูตาของฉันไว้ให้ดีนะ และจำมันไว้
เหมือนชื่อของฉัน.. ฉันชื่อ ‘แอล’ แล้วเจอกันใหม่นะจ๊ะ..เงินี่”

และหล่อนก็หายไปไวเหมือนโกหก ตกลงว่าเธอไม่ได้ฝันไปใช่ไหม ทำไมพนัก
มีอะไรแปลกๆอยู่เรื่อยนะ พี่อยู่ที่ไหนนะ..ฟลอเรน..

แอลยืนชมวดคิวอีกครั้งแล้วกับคืนนี้ เมื่อตอนนี้เธอต้องหยุดเดินอีกครั้ง ทั้งที่
อยากจะไปจากที่นี่ให้ได้ใจจะขาด เธอได้ยินแล้วเสียงเรียกของอัลร์ พี่สาวของเธอ
ต้องการความช่วยเหลือ แต่ยัยผู้หญิงตรงหน้า หล่อนไม่ยอมให้เธอไป ใจคอจะต้องให้
ใช้กำลังหรืออย่างไรงั้น

“มาทา เธอก็คูณี่ว่า ฉันกำลังรีบ” เธอพยายามเจรจา และก็ต้องผิดหวังกลับมา
เมื่อหญิงสาวตรงหน้าส่ายหน้าให้ หล่อนต้องการอะไรกันแน่

“จะรีบไปไหน ถึงไปตอนนี้เธอก็ช่วยอะไรเค้าไม่ได้หรอก เก็บแรงเอาไว้ดีกว่านะ”

นั่นไงละ หล่อนรู้ดีว่ามีอะไรเกิดขึ้น แต่ทำไมกัน ทำไมถึงยังพยายามรังเธอ
เอาไว้แบบนี้

“เธอทำแบบนี้ทำไม เธออยากให้พวกเค้าตายจั้นเธอ” แอลตะโกนถามอย่าง
ไม่สนใจว่าใครจะได้ยินหรือไม่ แต่คงไม่มีใครสนใจเธอ คนที่นี้กำลังสนุกสนานกับงาน
เฉลิมฉลอง ไม่กระทั่งจะสนใจว่า มีใครแปลกหน้ามาเดินพ่นพ่านอยู่มากแบบนี้

มือเรียวสองข้างกำหมัดแน่น เธอแสนจะหงุดหงิดใจกับรอยยิ้มที่อ่านไม่ออก
ของมาทา “มาทา !”

“เธอจะโมโหไปทำไม..แอล เธอก็คูณี่อยู่แล้วนี่ว่า ฉันต้องการอะไร”

ดวงตาสีเขียวกระพริบตา เธอเข้าใจแล้วว่า มาทาหมายความว่าอย่างไร
หล่อนต้องการจะปล่อยให้ฮันเตอร์ได้เผชิญกับอันตรายอยู่กับแวมไพร์ตามลำพัง เพื่อ
ปลุกพลังที่หลับใหลมายาวนานให้ตื่นขึ้น แต่หล่อนลืมอะไรไปหรือไม่ว่าในเวลานี้ตรงหน้า
ของฮันเตอร์ มีแวมไพร์อยู่ถึงสอง และหนึ่งในนั้นก็คือพี่ของเธอ..อัลร์

“เธอจะบ้าหรือไง..มาทา อัลร์อยู่ที่นั่นนะ แล้ว---”

“แล้วยังไงละ เค้าไม่ป็นไรหรอกน่า.. มั่นใจในตัวพี่สาวหน่อยสิ”

แต่ถึงหล่อนจะพูดอะไรมีเหตุผลก็ไ้ว่า เธอจะสบายใจขึ้นได้ ยิ่งไงแวมไพร์กับฮันเตอร์ก็เป็นศัตรูกัน และหากว่าฟลอเรนได้พลังของหล่อนกลับคืนมาจริงๆ ใครจะแน่ใจได้ว่า หล่อนจะไม่ทำร้ายพี่ของเธอ ถ้าหล่อนรู้ว่า..จริงๆ แล้วอัลร์เป็นใคร หรือเป็นอะไร..?

“ไม่.. ฉันจะไปหาอัลร์!” แอลสะบัดตัวหนีจากการผู้หญิงตรงหน้า แต่ก็พบว่าเธอไปไหนไม่ได้ไกลก็ต้องทรุดฮวบลงกับพื้น สองมือกุมศีรษะแน่น ปวดหัวจนแทบจะระเบิด

มันเกิดขึ้นเพราะเสียงสวดคาถาที่ดังออกมาจากปากของมาทา...

“มาทา !!!”

เสียงของแอลร้องเรียกชื่ออีกคนออกมาด้วยความเจ็บปวด แต่บทสวดยิ่งดังขึ้นทุกที จนเธอไม่มีเรี่ยวแรงจะพยุงตัวเองไว้ได้อีกต่อไป และทุกอย่างก็นิ่งสนิทไปแม้กระทั่งตัวของเธอ มีเพียงเสียงที่แว่วหูมาว่า...

“หลับให้สบายนะ..เด็กน้อย หมดเวลาตื่นแล้ว”

----V-A-M-P-I-R-E----H-U-N-T-E-R----

ดวงตาสีม่วงครามเบิกค้างอยู่เป็นเวลานานกับเหตุการณ์ตรงหน้า แปลกใจเหลือเกินว่า เธอยังยืนอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร เมื่อภาพที่เห็นอยู่มันช่างน่ากลัวเหลือเกิน น่ากลัวอย่างที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อนเลย หรือจะเคยเห็นมาแล้วบ้างในความฝัน

ฟลอเรนกระพริบตาเพราะยังคิดว่าตัวเองกำลังฝันไป แต่ทำไมมันจึงให้ความรู้สึกเหมือนจริงมากเช่นนี้ได้ ผู้หญิงสองคนกำลังต่อสู้กันอยู่ แต่การเคลื่อนไหวของพวกหล่อน เธอมองดูมันไม่ทันเพราะมันเร็วเกินไป เหมือนไม่ใช่การเคลื่อนไหวของมนุษย์

และในที่สุด เธอก็สามารถเห็นมันได้อย่างชัดเจน เมื่อมีคนหนึ่งกระเด็นมากระแทกต้นไม้ใกล้ๆตัวเธอ ความตกใจกับเสียงกระแทกที่ดังสนั่นจนกึ่งไม้สั่นไหวทำให้เธอหันขวับมามอง เธอเห็นอีกคนพุ่งเข้ามาหาคนที่ยังไม่ทันตั้งตัวนั้นเหมือนว่าจะเข้ามาทำอันตรายหล่อนอีกครั้ง และสองมือของหล่อนก็พุ่งเข้าไปบีบคอฝ่ายที่ดูอ่อนแรงกว่าทันที และนาทีนี่เองที่เธอเห็นชัดแล้วว่า ผู้หญิงสองคนนี่คือใคร

แม้จะจำแทบไม่ได้ด้วยสภาพที่เปลี่ยนไปของหญิงสาวผู้นี้ แต่ความรู้สึกของหัวใจก็บอกว่า เธอรู้จักหล่อน...

อัลล์....

“หยุดนะ.. ปล่อยเค้า!” ฟลอเรนตะโกนออกไปในที่สุด แต่ก็ใช้ว่าจะสามารถหยุดยั้งสิ่งที่เกิดขึ้นได้ ผู้ที่เป็นฝ่ายจ้องทำร้ายก็ยังคงทำมันต่อไปในขณะที่ผู้ถูกกระทำไม่สามารถทำอะไรได้ นอกจากพยายามแกะมือที่บีบคอนั้นออกไป และเธอจะมัวยืนอยู่ตรงนี้เพื่ออะไรกันล่ะ

ไวก้าหัวใจเรียกร้อง ฟลอเรนก็พุ่งเข้าไปหาสองร่างนั้นทันที นาทีหนึ่งที่เธอต้องชะงักเพราะดวงตาที่หันมามองหน้า มันยังเป็นสีเลือดอยู่เหมือนเดิม แต่เธอก็ตกใจจนเลิกตกใจไปเสียแล้ว สองมือจึงเข้าไปดึงแขนของผู้ทำร้ายออกจากอีกคน ภายใต้อาณัติความสับสนในตัวเองว่า ทำไปได้อย่างไร ขนาดอัลล์ตัวใหญ่มากกว่ายิ่งทำแบบนี้ไม่ได้ แต่ตัวเธอที่ดูจะไม่มีแรงกลับสามารถทำ

ทว่าเธอก็ไม่มีเวลาพอที่จะสนใจอะไรในเรื่องนี้ เพราะเสียงที่เอ่ยถามขึ้น

“ตื่นแล้วสินะ..ฮันเตอร์”

ฮันเตอร์อีกแล้ว.. หล่อนหมายถึงใคร.. แล้วทำไมถึงเรียกอยู่ได้กับชื่อนี้ แต่ก่อนที่จะได้เปิดปากถามอะไรกลับไป ตัวของเธอก็ถูกดึงออกไปห่างจากสาวเจ้าของเขี้ยวคมคนหนึ่ง และไปอยู่กับอีกคนหนึ่งแทน

ดวงตาสีม่วงครามหันไปมองหน้าเจ้าของอ้อมแขนแข็งแรงที่โอบตัวเธอ และเธอก็เจอกับสิ่งที่ไม่คาดฝัน อัลร์เปลี่ยนไป หล่อนมีลักษณะคล้ายกับผู้หญิงอีกคน ตาสีแดงและมีเขี้ยว..

โอ้..อะไรกันนี่.. ทำไมเป็นแบบนี้ไปได้ละ นี่ตกลงนี่ฉันจะต้องเชื่อใช่ไหมว่า.. แวมไพร์ในตำนานมีอยู่จริง.. และมีอยู่ที่นี้สองคนด้วย...

“ไม่ต้องกลัวฉันนะ.. ฉันไม่ทำร้ายเธอ”

เสียงนี้ที่กระซิบพูดออกมา พาให้น้ำตาของเธอไหลออกมาราวกับสิ่งได้ เธอจำได้แล้ว จำได้ดีทีเดียว

สองมือเรียวขยับขึ้นประคองใบหน้าที่ชอกช้ำเพราะถูกทำร้ายนั้นเอาไว้อย่างพยายามอย่างมากไม่ให้ไปเพิ่มความเจ็บให้เจ้าของมัน

“อัลร์.. อัลร์ไซม์ย์” เธอถามสะอึกสะอื้น ไม่รู้เลยว่าทำไมถึงเผลอนึกหน้า และน้ำตาก็ไม่ยอมหยุดไหล

ปลายนิ้วสั้นๆของอัลร์ได้ไปตามใบหน้าที่ของเธอ คล้ายพยายามจะช่วยปัดน้ำตาให้ “ใช่..ฉันเอง อย่ากลัวได้มัย..ฟลอเรน”

ฟลอเรนไม่ได้ตอบคำถามกลับไปเป็นคำพูดจา แต่กลับโน้มใบหน้าที่ประคองเอาไว้ลงมาหา เงยหน้าตัวเองขึ้นให้ถึงความสูงของผู้หญิงคนนี้ จมพิตไปกับเรียวปากสวยนั้น อย่างไม่กลัวว่าเขี้ยวในปากของหล่อนจะมาทำอะไรตัวเอง

นาที่แรกอัลร์ดูเกร็งและไม่ยอมตอบสนองใดๆ แต่เพียงไม่นานก็จุกกลับมาเหมือนโหยหามันมาแสนนานนับร้อยปี สัมผัสนี้ที่กระตุ้นหัวใจเธอให้เผลอครางออกมาอย่างไม่รู้ตัว เธอตั้งตัวร่างสูงเข้ามาใกล้มากยิ่งขึ้น อยากรู้ลึกถึงร่างกายนี้แทบขาดใจ มือเรียวเริ่มลูบคลำ สอดแทรกเข้าไปในเสื้อผ้าของอีกคน จนรู้สึกลึกถึงอาการเกร็งของ

คำถามเนื้อที่ตอบสนองกลับมาพร้อมเสียงครางเซ็กซ์ที่เข้าหู อัลริ์ต้องการเธอมาก และเธอก็ต้องการหล่อนเหมือนกัน

แต่ความรู้สึกนี้คงเกิดขึ้นผิดสถานที่และเวลา เพราะในที่สุดพวกเธอก็ต้องผละออกจากกรออย่างกะทันหัน เมื่ออัลริ์ผลักเธอให้กระเด็นออกไปอีกทาง ฟลอเรนหันกลับมามองหน้าคนผลัดด้วยความหงุดหงิดใจเมื่อเธอตั้งหลักให้ตัวเองได้ใหม่ เธอไม่เข้าใจในสิ่งที่หล่อนทำ แต่เธอก็พบว่า ไม่จำเป็นจะต้องถามอะไรออกไป ลืมไม้ที่ปักคาบ่าของอัลริ์อยู่ก็ตอบให้ทันที ดวงตาสีม่วงครามเบิกค้ำกับสีหน้าที่แสดงถึงความเจ็บปวดของสาวร่างสูงที่ยืนกุมปาดตัวเองไว้ กดบาดแผลที่เลือดกำลังไหลซึมออกมาเป็นอันเลือดที่ใสอยู่ หัวใจเธอสั่งให้กลับไปดูแลช่วยเหลือ หากแต่เมื่อจะขยับตัวอีกครั้งร่างของใครบางคนก็เข้ามายืนขวางทางและจ้องหน้าเธอ หล่อนตะโกนเสียงดัง

“ไม่อยากจะเชื่อเลยว่า.. การฆ่าฮันเตอร์ มันจะง่ายถึงขนาดนี้ เหมือนเดิมไม่มีผิดเลย..ฟลอเรน เธอตายเพราะแวมไพร์ทุกที แต่ไม่ต้องกลัวนะ..คราวนี้ฉันจะส่งมันไปอยู่กับเธอด้วย จะได้อยู่ด้วยกันสมใจ รักกันมากก็ตายไปพร้อมกันนี่แหละ”

ไม่มีทาง.. คราวนี้ฉันจะไม่ยอมตาย.. คนที่ตายคือเธอต่างหาก..จูเลีย... เสียงนี้ดังก้องอยู่ในหัวของเธอ และเธอจะทำตามมัน..

Chapter 9 : คืนนี้..ที่เธอกลับมา...

ร่างบางขยับเสื่อใต้ทัวใหญ่มาห่อหุ้มตัวเองให้แน่นขึ้นเพราะรู้สึกหนาวขึ้นมาอย่างกะทันหัน คืนนี้ลมดูจะแรงเกินไปจนคล้ายเป็นพายุขนาดย่อม ดวงตาสีม่วงกวาดมองไปรอบๆ ที่ที่เธอยืนอยู่ ผู้คนมากมายที่มารวมตัวกันอยู่ที่นี่เริ่มทยอยกันสลายตัวไปเมื่องานเลี้ยงสิ้นสุด แต่เธอกลับไปไหนไม่ได้เพราะคนสำคัญของเธอยังไม่กลับมา

เงินนี่ยืนรอพี่สาวอยู่นานจนคิดว่าอาจจะมีคนพาหล่อนกลับบ้านไปก่อนแล้วก็ได้ และหล่อนก็คงจะลืมบอกน้องสาวอย่างเธอเรื่องนี้ ใจหนึ่งก็เล็กน้อยใจอยู่เหมือนกันที่พี่สาวสนใจคนอื่นมากกว่าเธอที่เป็นน้อง แต่ถ้ามองอีกแง่ ถึงเป็นพี่น้องกันเธอกับหล่อนก็ต้องมีชีวิตส่วนตัว มีเรื่องส่วนตัวที่จะต้องทำ

แต่ถึงอย่างนั้น จะไปไหนมาไหน พี่ก็น่าจะบอกฉันบ้างสิ เรามีกันแค่สองคนนะ และที่ป็นพี่เวลากลับบ้านคำพูดวันนี้ก็เพราะห้วงนั้นแหละ ไม่เข้าใจบ้างหรือ..ฟลอเรน

สาวน้อยเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า มันมืดจางนะเวลาที่ไม่มีดาว ดินะที่เสไฟฟ้าตามข้างทางยังพอให้ความสว่างกับถนนได้ เงินนี่ตั้งใจเดินกลับบ้านคนเดียวโดยไม่รอพี่สาว เพราะยิ่งรอท้องถนนก็ยังมีคนน้อยลงทุกที เธอลองโทร.ติดต่อพี่ไปทางโทรศัพท์มือถือแต่ที่ได้กลับมา ก็คือหล่อนปิดเครื่องและให้ฝากข้อความไว้

ไม่รู้ทำอะไรอยู่กับใครนะ ฟลอเรน แต่ก็ขอยeahให้เป็นไปกับคนอื่นนอกจากพี่อัลรินะ ไปกับผู้หญิงก็ดีกว่าไปกับผู้ชายนั่นแหละ อย่างน้อยมันก็ดูดีกว่า เธอคิดแบบนี้

เงินรีบย้ำเท้าไปตามถนนที่คนเริ่มหายไปจนจะหมดแล้ว หลังฝากข้อความทางโทรศัพท์ให้พี่สาวเสร็จสิ้น แต่เพราะความรีบร้อนทำให้เธอลืมมองทางไป ร่างบางเซถลาเมื่อไปสะดุดอะไรบางอย่างเข้าอย่างเต็มที่ เธอส่งเสียงกรีดอย่างตกใจ ดวงตาทั้งสองปิดแน่นและเตรียมตัวรับกับความเจ็บที่จะมาจากการล้มคว่ำลงกับถนนคอนกรีต แต่

มันก็ไม่มีอะไร ไม่มีการจับตัวอะไรเกิดขึ้น มีแต่ความรู้สึกว่า ใบหน้าเธอกำลังซุกอยู่กับอะไรบางอย่างที่ทำให้ความรู้สึกนั้นไม่ดี

แต่พอลืมตามาในครั้งนี่ เธอก็เกือบจะร้องกรี๊ดอีกครั้ง เธอชนทับคนทั้งคนไปได้ยังไง แทบคนคนนี่ก็เป็นผู้หญิงด้วยสิ เพราะหน้าอกหน้าใจของหล่อนนี่แหละที่ทำให้ใบหน้าของไม่เสียโฉมเพราะโดนคอนกรีต นี่เธอควรจะขอบคุณหล่อนดีหรือไม่ที่มานอนอยู่ตรงนี้นั่นละ แต่ก็นะ ถ้าหล่อนไม่มานอนเกะกะเธอจะสะดุดล้มแบบนี้ได้อย่างไร เธอไม่ได้ชุ่มซำขนาดนั้นนี่

แล้วผู้หญิงอะไรที่ไหนจะมานอนอยู่ตรงนี้นั่นละ ไปทำอะไรมานะทำไมถึงมาหลับอยู่แบบนี้ได้ ขนาดถูกคนล้มทับก็ยังไมตื่น จะนอนไปถึงไหน ไม่กลัวใครมาทำอะไรหรือไงนะนี่ ไหนจะต้องดูหน้าเสียหน่อยแล้วมั้ง ผู้หญิงอะไรกัน คิดได้ดังนี้ เงินที่ที่ลืมไปว่ากำลังนั่งคร่อมตัวคนที่ตนล้มทับอยู่ก็ดึงทั้งคอเสื้อของอีกคนขึ้นมาหา สองตาของเธอเบิกกว้างอย่างตกใจที่ได้เห็นใบหน้าหล่อนชัดๆ

นี่ไม่ใช่พีอัลรึหรือนะ แต่ทำไมมานอนตรงนี้ได้ละ

แต่เดี๋ยวก่อนนะ เงินนี้ก้มหน้าลงมองดูเสื้อผ้าที่อีกคนสวมใส่ เธอจึงแน่ใจได้ว่านี่ไม่ใช่ อัลรึ เพลแลนด์ แต่เป็นคนหน้าเหมือนเท่านั้น ไม่ใช่สิ..น้องสาวฝาแฝดต่างหาก แอล เพลแลนด์...

และจากนั้น อารมณ์โมโหก็พุ่งปรี๊ดขึ้นมาจนถึงขีดสุด มีอบางกระซอกคอเสื้อของอีกคนที่จับกุมไว้ ออกแรงเขย่าตัวหญิงสาวแรงๆพยายามให้หล่อนรู้สึกตัวเสียที ยิ่งได้กลิ่นแอลกอฮอล์อ่อนๆปนมากับลมหายใจของหล่อน ยิ่งทำให้รู้สึกหมันได้ คิดว่าสวยแล้วจะทำอะไรก็ได้จ้ะเธอ ตอนนี้นึกน่าเกลียดจะแย่แล้วนะ นอนข้างถนนนะ

“ยัยบ้าเอ๊ย.. มาเมาหลับอยู่ตรงทำไมนะ เกะกะชะมัด!” เสียงหัวเราะบ๊อดออกมาดังๆ ทั้งยังไม่ยอมหยุดเขย่าตัวอีกคน แต่เหมือนมันไม่ได้ผลอะไร หล่อนหลับลึกเกินไปเหมือนคนถูกวางยาไม่มีผิด

“ตื่นเดี๋ยวนี้ละ ยัยแอลบ้า.. จะนอนให้ตายไปเลยหรือไง” เธอพยายามอีกครั้ง และครั้งนี้ก็สามารถทำให้อีกคนปรือตาขึ้นมามองหน้าเธอได้ในที่สุด และมันก็ใช่จริงๆ อย่างที่คิดไว้ แสงไฟในถนนยังสามารถทำให้เธอเห็นสีตาของผู้หญิงคนนี้ มันเป็นสีเขียว..

“แอล.. ตื่น!!!”

“ไอ้ยุๆตื่นแล้วจ้า.. ทำไมต้องเสียงดังขนาดนั้นะ หูจะระเบิดอยู่แล้ว คุณหนูชา..”

แอลร้องห้ามขึ้นมาและเอาสองมือปิดหูของตัวเองไว้ สมอของเธอยังซาอยู่เลย ตั้งแต่ที่โดนคาถาของยัยแม่มดมาทาเล่นงาน หล่อนทำเธอหนักเอากวถึงขนาดสลบเลยนะนี่ แล้วคูลี จะหาที่นอนให้ดีๆหน่อยก็ไม่ได้ ให้มานอนอยู่ในพงหญ้าข้างถนนเนี่ยนะ ตื่นะคนอื่นไม่มาเจอเข้า

แต่เอ๊ะ..นี่น้องสาวของฟลอเรนนี่นา ทำไมมาอยู่ตรงนี้...

“ไม่ต้องมาบ่นนะ มานอนเกะกะให้ฉันสะดุดหกล้มนี้ ไม่เรียกร้องค่าเสียหายก็ตีเท่าไรแล้ว”

แอลได้แต่มองเด็กสาวตรงหน้าตาปริบๆ เจอประโยคนี้เข้าไปก็เล่นเธอเสียยิ่งไอ้ที่มันๆอยู่เมื่อครู่ ก็ยังรู้สึกมันไปใหญ่ อะไรงั้นะวันนี้

“ขอโทษๆ ฉันคงเป็นลมไปมั้ง เลยหลับไปรู้เรื่อง”

“เมาก็บอกมาเถอะ ไม่ต้องมาอ้าง”

ดวงตาสีเขียวเบิกกว้างอย่างตกใจ เด็กอะไรงั้นนี่ ทำไมถึงช่างยกย่อนัก นี่ถ้าไม่ใช่ น้องสาวฟลอเรนนะ แม่จะจับหักคอกินเลือดให้หมดตัวเสียเลย ไม่รู้เสียแล้วว่าเล่นกับใครอยู่

“เข้า.. เมาก็ได้.. แล้วยังไงละ แล้วเมื่อไหร่จะเลิกนั่งทับฉันซะที ตัวก็เล็กนะทำไมถึงหนักได้แบบนี้ละ ปวดขาจะแย่แล้ว” แอลแก้มถึงว่าไปยังไม่ มันก็หนักมันได้หล่อนขึ้นมาเนี่ยนา ตอนนั้นก็เลยได้เห็นคนพูดมาก นั่งตาโตและแก้มเปลี่ยนสีไปเป็นที่เรียบร้อย

อ้อ..สาวน้อย เวลาแถมแดงนี่ก็น่ารักดีนะ แต่เสียงเธอนี้ต้องปรับปรุงอีกเยอะเลย ฟังเฉยๆไม่ได้มองหน้า นี่กว่าเสียงเด็กผู้ชาย..

“แฮม..อย่างกับฉันอยากจะนั่งทับเธอนั่นแหละ ตัวนี้มีแต่กลิ่นเหงา ทำฉันเกือบจะเป็นลม”

“เธอมาดมฉันตั้งแต่เมื่อไหร่..เจ้านี่”

โดนถามเข้าแบบนี้ ก็ทำเอาสะดุ้งอีก แต่นึกหรือว่าจะยอมแพ้ได้ พอลุกขึ้นจากตัวอีกคนได้ เธอก็ฉลกร่างที่ลุกขึ้นโซเซให้เซกลาไปนั่งก้มจำเ้ากับพื้นถนนต่อไป แล้วหัวเราะชอบใจ

“นั่นไง.. ท่าทางจะยังไม่สร้างนะ จะนอนต่อก็ได้นะ..แอล” เธอหยอกหล่อนที่นั่งตาขวางแยกเขี้ยวอยู่กับพื้นนั้น จากนั้นก็หันหลังให้และคิดจะเดินไปต่อ เพื่อกลับบ้าน

แต่ยังไม่ไหนไม่ได้ไกล ก็ถูกดึงแขนกลับมาให้จ้องตากับดวงตาสีเขียวที่ขุ่นเคือง หล่อนท่าทางจะโกรธจริงเสียแล้ว แอลในตอนนี้น่ากลัวพิลึก

“ปล่อยนะ” เธอตะโกนใส่หน้าหล่อนกลับไปคล้ายจะไม่กลัวกับสายตา แต่ทว่าก็เริ่มกลัวได้แล้วละ เมื่อหล่อนบอกกลับมาแบบนี้

“ได้สิ.. แต่ต้องเป็นหลังจากที่ฉันทำโทษเธอเสียก่อนนะ..หนูน้อย”

----V-A-M-P-I-R-E----H-U-N-T-E-R----

ฉันจะไม่มีทางตายตอนนี้... คนที่ตายต้องเป็นเธอ...

ฟลอเรน !!!!

ดวงตาสีม่วงครามกระพริบตาและคืนสติกลับมาเพราะเสียงเรียกชื่อที่ตั้งก้องไปทั่วทั้งป่า ฟลอเรนกระพริบตาอีกครั้งและเธอก็ทันทีจะได้เห็นว่ามิใครบางคนได้กระชากตัวของหล่อนออกจากตัวเธอไป ร่างที่เป็นเงาดำทะมึนนัยไปในความมืดของยามราตรี ตอนนี้อยู่แค่ตัวเธอกับคนที่เรียกเธอเท่านั้น

มันเกิดอะไรขึ้นตรงนี้นักนะ แล้วทำไมอัลลันถึงเลือดท่วมตัวแบบนี้ เค้าจะตายหรือเปล่า..

ร่างสูงโปร่งพยายามจะขยับตัว แต่ก็รู้สึกได้ว่าตัวของเธอมืดไปหมด มันปวดกล้ามเนื้อเหมือนคนออกกำลังกายอย่างหนัก สุดท้ายก็ทำได้แค่ยืนนิ่งๆและพยักหน้าเรียกผู้หญิงอีกคนให้เข้ามาหา ตีใจที่ว่าตอนนี้อัลลันไม่ได้ตาสีแดงและไม่มีเขี้ยวอีกต่อไปแล้ว หล่อนไม่น่ากลัวอะไร อย่างน้อยก็ตอนนี้แหละ

“อัลลัน” เธอกระซิบเสียงแหบโดยไม่รู้ว่า ทำไมเสียงตัวเองถึงได้แหบได้ขนาดนี้ มันเจ็บในคอเสียด้วยสิ เหมือนตะโกนมากเกินไป เธอไม่รู้อะไรเลยแม้กระทั่งว่า ตอนนี้เธอกำลังถืออะไรอยู่ในมือ จนอีกคนที่เดินเข้ามาใกล้เอ่ยบอก

“เธอทิ้งมันไปได้มั๊ย..ฟลอเรน”

ฟลอเรนกระพริบตาและมองหน้าคนส่งอย่างไม่เข้าใจ หากแต่ดวงตาสีฟ้ามองเบนจากใบหน้าเธอไปที่มือแทน และเธอก็ได้เห็นว่า เธอถืออะไรอยู่..ลืมไป

อารามตกใจทำให้เธอปล่อยมันทิ้งลงพื้นทันที “ฉันถือมันอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่” ถามขึ้นอย่างประหลาดใจ และยิ่งประหลาดใจยิ่งกว่า เมื่อได้คำตอบมาแบบนี้

“นี่เธอจำไม่ได้หรือว่า เธอทิ้งมันไปจากตัวฉัน และเอาไปสู้กับยักษ์นั่นที่เพิ่งหนีไปเมื่อไม่กี่วัน”

จะเป็นไปได้ยังไง เธอทำอะไรแบบนี้ไปได้ยังไงกันละ ทำตั้งแต่ตอนไหน ไม่เห็นรู้เรื่องเลยนี่...

“นี่อย่าบอกนะว่า..เธอไม่รู้ตัวเลยนะ..ฟลอเรน” อัลลอร์ทามขึ้นอย่างกังวลใจ เธอหวั่นไหวในความเป็นไปของอีกคนมากกว่าตัวเอง ถึงตอนนี้จะยังรู้สึกเจ็บกับแผลที่ถูกแทงมาอยู่ แต่ร่างกายก็กำลังรักษาตัวของมันอยู่เหมือนกัน อีกไม่นานก็หายดี หากไม่มีใครมาซ้ำมันก่อนนะ

ฟลอเรนลืมนึกว่าหน้าห่วงกว่า เมื่อหล่อนพยักหน้ากลับมาให้กับคำถามที่หมายความว่า.. หล่อนจำอะไรไม่ได้เลยว่าทำอะไรลงไป ทั้งๆที่เกือบจะฆ่าแวมไพร์ได้เนี่ยนะ ไม่อยากเชื่อ .. หรือฮันเตอร์จะยังไม่ตื่นเต็มตัวกันนะ

“คุณพูดอะไร..อัลลร์ ฉันทำอะไรเธอ..”

“เธอสู้กับจูเลีย และทำให้หล่อนบาดเจ็บไป”

“หา.. ฉันเนี่ยนะ” หล่อนถามเสียงหลงกลับมา นี่แสดงว่าจำไม่ได้จริงๆแล้วละ อัลลร์เริ่มขมวดคิ้ว

“เฮ้.. แล้วนี่เธอรู้มัยว่า..ฉันเป็นใคร” ความหนักใจทำให้ต้องเอ่ยถามขึ้นมาใหม่ เริ่มไม่แน่ใจในตัวของเธอถึงสาวเสียแล้ว นี่ตกลงหล่อนจำได้ใหม่ว่า หล่อนเป็นใครและเธอเป็นใคร เราเป็นอะไรกัน..จำได้ไหม..ฟลอเรน.. แต่คำตอบที่หล่อนให้ ก็ทำให้ยิ้มออกมาได้ทันที

“รู้สิ.. คุณไม่ใช่คนเหมือนฉัน” แต่ถึงจะพูดออกมาแบบนี้ แต่ความหวาดกลัวก็ไม่ได้มีอยู่เลยในดวงตาสีม่วงคราม และเธอก็ยังพยายามจะพูดต่ออีก เพราะรู้ว่าต้องพูด “แต่คุณเป็นอัลลร์ที่ฉันรักเมื่อชาติที่แล้ว เป็นแวมไพร์ที่อยู่ข้างๆฉัน จนกระทั่งหัวใจฉันหยุดเต้น”

ประโยคนี้ของตัวเองทำให้เธอรู้สึกได้ว่าน้ำตาของเธอไหลออกมา และฟลอเรนก็พบว่า มีปลายนิ้วลื่นๆเข้ามาปาดน้ำตาให้ สัมผัสที่นุ่มนวลแบบนี้มีหรือเธอจะลืมมันลง ก็นิ้วสวายนี่แหละที่ช่วยเช็ดน้ำตาหยดสุดท้ายให้ในวันที่เธอสิ้นลมในอ้อมอกอุ่นๆนี้

“เธอจำฉันได้ แล้วไม่กลัวเลยหรือไง..ฟลอเรน”

มันเป็นคำถามที่ไม่น่าจะถามออกมา เพราะถ้ากลัวจริงๆละก็ หล่อนจะยืนอยู่ที่นั่นได้อย่างไร และยังเข้ามากอดเธอไว้แบบนี้อีกด้วย

“กลัวแล้วจะกอดอยู่แบบนี้หรือ”

นั่นสินะ ฟลอเรนพูดทุกอย่าง เรียวปากสวยจึงเผยยิ้มดีใจออกมา ก่อนจะรู้สึกว่าจะต้องตอบสนองสัมผัสของใครที่เข้ามาประทับจมพิตให้อย่างอ่อนโยน และเพราะโยหยากันมาแสนนานจึงไม่ต้องการจะอะไรอีกต่อไป สองมือเคลื่อนไหวและสอดแทรกเข้าไปในเสื้อด้านในของหญิงสาว แผ่นหลังของหล่อนร้อนผ่าวขึ้นมาตอบรับทันที

“อัลร์.. ฉันคิดถึงคุณ..” เสียงหวานครางออกมาเข้าหูขณะที่เธอพรหมจวบลงไปกับหน้าอกอ้อมของหล่อนที่แน่นขึ้นมารับ

อยากสัมผัสหล่อนให้มากไปกว่านี้ หากว่าตอนนี้ไม่รู้สึกว่าตัวเองเริ่มเวียนหัวขึ้นมากะทันหัน ซ้ำมือของฟลอเรนที่เผลอขยำไปกับแผลบนขาเพราะอารมณ์ปรารถนาของหล่อนพาไปให้ทำโดยไม่รู้ตัว ก็พาให้เลือดจากแผลไหลเพิ่มออกมา ร่างสูงเริ่มเย็นไม่อยู่อีกครั้งเมื่อรู้สึกว่ามีอาการขาดเลือดแบบนี้ แต่เรื่องที่จะขอเลือดจากฟลอเรนแล้วยอมทรมานแบบนี้ดีกว่า แต่จะทำไมยังงี้ดีล่ะ ในเมื่อแทบไม่มีแรงทรงตัว คิดได้ไม่เท่าไร อัลร์ก็ทรุดฮวบลง หากไม่มีอีกคนประคองไว้ก็คงจะลงไปกองกับพื้นให้น่าอายแล้ว แต่น้ำหนักตัวที่มากของเธอก็พาให้ทั้งเธอและคนช่วยเหลือชนเซจนแทบจะล้มกันทั้งยืน แต่ฟลอเรนก็แข็งแรงขึ้นเอาไว้ได้ หล่อนถามเสียงตระหนก

“อัลร์.. คุณเป็นอะไร”

“พาค้นกลับบ้านได้มั๊ย..ฟลอเรน

ถึงจะไม่เข้าใจ แต่ฟลอเรนก็พยักหน้าเร็วๆ ให้คนที่ร้องขออย่างไม่ลังเล ทั้งสองเดินโซเซกันไปตามทางรถม้าในป่าอย่างไม่รู้วามือไหวจะถึงจุดหมาย จนคนร้อนใจต้องเอ่ยพูดออกมาในที่สุด

“เอาเลือดฉันก็ได้ล่ะ”

คนฟังรีบสั่นศีรษะให้แรงๆ อย่างลืมนว่าตนยังมีนอยู่ แม้เลือดฟลอเรนจะหอมน่ากินสักแค่ไหน เธอก็ทำไม่ได้เด็ดขาด ไม่อยากให้หล่อนเจ็บตัว ถึงตัวจะซีดจนแย่ ก็ช่างมัน

“คุณนี่ดื้อชะมัดเลยนะ” ฟลอเรนบ่นขึ้นมาอย่างหุดหงิดใจ มันหลายเรื่องแล้วนะที่เธองงในวันเดียวกันนี้ นี่ก็มาเจอแวมไพร์ไม่อยากกินเลือดคนอื่นอีก มันจะอะไรกันนักหนา แต่ในที่ที่สุดก็ต้องหลุดยืมออกมาจนได้ เมื่อแวมไพร์จอมืดของเธอกระซิบบอกออกมาแบบนี้

“ดื้อแบบนี้ก็ดีแล้ว.. เธอจะได้ไม่ต้องเปลี่ยนจากแพนมาเป็นอาหารของฉันล่ะ
..ฟลอเรน”

“นี่ตกลงเราเป็นแพนกันแล้วหรอ..”

“ก็คงงั้นมั้ง.. วันนี้นับกันไปกี่ครั้งแล้วล่ะ”

ถึงจะฟังแล้วมันรู้สึกหน้าร้อนไปหมดแบบนี้ แต่อัลริก็พูดเรื่องจริงนี่นา เธอจึงขยับใบหน้าขึ้นให้ริมฝีปากได้สัมผัสกับอีกริมฝีปากอีกครั้งและส่งเสียงกระซิบให้อีกคนยืมให้เธอ

“ซีเกียจนับแล้วล่ะ คุณอยากนับกันไปกับคนเดียวแล้วกัน”

คิดถึงกันมากขนาดนี้.. แค่นับแค่นี้หรือจะพอ..

Chapter 10 : เรื่องงู ของมนุษย์ แม่มด และแวมไพร์...

สายลมที่พัดแรงพาให้ผ้า màn สะบัดพลิ้วไปมาอย่างไร้ทิศทางตรงหน้าต่าง ภายในห้องนอนของเธอที่มักถูกเปิดทิ้งไว้ เด็กสาวร่างบางที่เพิ่งวิ่งเข้ามาภายในห้องของตัวเองและเพิ่งปิดประตูลงกลอนอย่างดี ต้องหันหลังกลับทันทีที่ได้ยินเสียงลมอื้ออึง

เงินที่ส่งเสียงหอบน้อยๆ สองหูได้ยินเสียงหัวใจตัวเองเต้นดังก้อง เพราะเริ่มนึกถึงคำเตือนพิลึกพิลั่นของคนที่ลากเธอมาเธอส่งที่บ้านเมื่อครูนี้นี้ ผู้หญิงชั่วร้ายที่ทำให้เธอกลัวในหลายๆอย่างในตัวหล่อน ยิ่งตอนที่หล่อนพูดว่าจะทำโทษและมองด้วยดวงตาวาววุนั้น หัวใจเธอสั่นจนแทบล้มทั้งยืน แต่แล้วมันก็ไม่มียอะไรมากกลัว สาวตัวสูงแค่ลากข้อมือเธอถูถูกงัดกลับมาบ้านเท่านั้น ตอนนั้นเธอยังแอบยิ้มเสียด้วยซ้ำกับท่าทางน่ารักแบบแปลกๆของหล่อน

และแน่นอน มันก็อุ่นใจสินะ ที่มีหล่อนมาส่งถึงบ้าน มันดีกว่าเดินมาคนเดียวในตอนดึกๆแบบนี้ มากับหล่อนก็ดีกว่ามาเจอคนไม่ดีหรือเจอผีกลางทางนั่นแหละ

แต่สาวน้อยเอ๋ย หนูจะรู้ใหม่ว่า ผู้หญิงที่พาหนูมานะ หล่อนไม่ใช่คน.. แต่ก็เอาเถอะนะ หล่อนปลอดภัยกับหนูแน่นอน เพราะพี่สาวของหนูนั่นแหละ เงินนี้..

แอลบอกเธอก่อนจะไปว่า ให้ปิดประตูล็อกกลอนให้แน่นหนา อย่าเปิดรับใครเข้ามาในบ้านเด็ดขาดแม้กระทั่งฟลอเรน ตอนแรกเธอก็เห็นด้วยกับคำเตือนของหล่อนนะ แต่พอนึกว่า เธอห้ามเปิดประตูให้พี่สาวตัวเองนะ มันจะเป็นไปได้ยังไง แต่สาวตัวสูงแปลกๆนั้นก็ยังยืนยันกับเธอว่า หากฟลอเรนกลับมาหาเธอในคืนนี้ หล่อนจะมากับอัลริเท่านั้น ไม่มีทางมาคนเดียวแน่ๆ ฉะนั้น ถ้าเธอเห็นใครที่อ้างว่าเป็นฟลอเรนมาเคาะประตูเรียก..ห้ามเปิด..

ดูเอาเถิด.. สิ่งกันเหมือนเป็นเจ้านาย หล่อนคิดว่าหล่อนเป็นใครกันนะ แต่ทำไมนะ เธอถึงได้ยืนยันแบบนี้ได้ ไม่เข้าใจเลย หรือจะดีใจที่มีคนเป็นห่วงเพิ่มอีกคน

แต่..มันหมายความว่ายังงั้นนะ คำสั่งแปลกๆแบบนี้ และยังมีคนอ้างเป็นพลอเรนด้วยอีกเหวอ นี่มันเรื่องอะไร..

แล้วถ้าห้วงเธอขนาดนั้นทำไมหล่อนจึงไม่เข้ามาอยู่ในบ้านกับเธอด้วยละ มันช่างเป็นอะไรที่ขัดแย้งกันในตัวสินดี

สมองของเงินนี่มีแต่ความสับสน จับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ตอนนี้เธอควรจะขยับตัวไปเปิดหน้าต่างก่อนน่าจะดีกว่า ไหนๆก็ถูกสั่งนักสั่งหนอยังนั้นแล้วนี่ ทำตามก็ได้ ไม่เสียหาย แล้วตอนนี้ก็เริ่มหนาวแล้วด้วยนะ ลมข้างนอกแรงจริงๆ

เงินนี้เปิดหน้าต่างห้องเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่ยังคงตั้งตาคอยการกลับมาของพี่สาวอย่างใจจดใจจ่อ และเลือกยืนรออยู่ที่หน้าต่างห้องนอนที่อยู่ชั้นสองของบ้านของเธอ เพราะจากจุดนี้เธอจะสามารถมองเห็นใครๆที่เดินผ่านไปมาทางด้านหน้าบ้านได้ และถึงแม้จะกลัวเหลือใจว่า จะเจออะไรที่ไม่ใช่คนเดินผ่านมา แต่สองตาสีม่วงอ่อนก็ไม่ยอมจะปิดลงหรือเบนออกจากหน้าต่างนั้น เธอยังมีความหวังว่าพี่สาวจะกลับมา บ้านหลังน้อยมันใหญ่เกินไป เวลาอยู่คนเดียว

และเพียงไม่นาน ดวงตาสีม่วงก็ต้องกระพริบถี่ๆอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง เธอเห็นอะไรอยู่ ร่างทมิฬๆในเงามืดสองร่างกำลังมาทางนี้ แต่โชคดีที่ไฟถนนที่ส่องผ่านมาถึงสนามหญ้าหน้าบ้านสามารถทำให้เห็นได้ว่า พวกเขาเป็นผู้ชายสองคน ไม่ใช่ผู้หญิงสองคนอย่างที่เธอคาดหวัง นาทีหนึ่งเธอนึกผิดหวังขึ้นมาว่านั่นไม่ใช่พี่สาวกับเพื่อนใหม่ของหล่อน แต่นาทีต่อมา เธอก็เริ่มกลัว เพราะดูเหมือนว่าผู้ชายสองคนที่กำลังเดินตรงมาทางบ้านของเธอ พวกเขาเป็นใครกัน แล้วเธอจะทำอย่างไร เธอเป็นแค่เด็กผู้หญิงตัวเล็กๆเท่านั้นอยู่ในบ้านคนเดียว

แต่แล้วร่างบางก็สะดุ้งสุดตัว เมื่อได้ยินเสียงหนึ่งดังขึ้น

“เงินจ๋า..พี่กลับมาแล้ว..”

พลอเรน !

เงินนี้ใจเต้นรัว เธอรู้จักเจ้าของเสียงนี้ เร็วเท่าความคิดตัวเอง ร่างบางของเธอ ก็หลุดออกจากประตูห้องนอนมา สองขาวิ่งกับบันไดจนไม่ได้นับขั้น ดีที่ไม่ตกลงมาแข่ง ขาหักให้เดือดร้อน ก็คนมันดีใจเนี่ย อยากเจอหน้าพี่มาทั้งคืนแล้ว

แต่เธอก็กลับชะงักอยู่ที่บ้านประตู และมือบางก็หยุดก็อยู่ที่ลูกบิด หวนคิดถึง คำเตือนของผู้หญิงแปลกๆนั้นขึ้นมา

“ใครนะ.. ฟลอเรนเธอ.. ทำไมไม่เอากุญแจของพี่เปิดเข้ามาละ ฉันไม่ได้ล็อก กลอน..” สาวน้อยวัยสิบหกส่งเสียงตอบกลับไป เพราะใช้เธอปลดกลอนออกจากประตู แล้ว ปลดตั้งแต่วิ่งลงมาถึงนั่นแหละ

เอาสิฟลอเรน ถ้าเป็นพี่จริงๆ พี่จะต้องเปิดมันได้ เธอลุ่นอยู่ในใจพร้อมหัวใจที่เต้นตุบตาม คินนี่มันอะไรกันนะ มีแต่เรื่องตื่นเต้นทั้งคืน หรือมันจะเป็นแบบนี้ไปถึงเช้านะ เพราะอะไร.. เพราะดาวหางहारोयปีนั้นหรือเปล่า..

“เงินนี่ นี่พี่สาวเธอจริงๆนะ”

อีกเสียงดังตามมาให้เธอกระพริบตาด้วยความงงงัน เสียงใครนะ จำไม่ได้

“ฉันไง.. แอล.. ฉันมาพร้อมฟลอเรนกับอัลริ”

แต่ถึงจะได้ยินคำยืนยันออกมาแบบนี้ แต่ความกลัวที่มีกับคำสั่งนั้น ก็ทำให้ เธอยังยืนนิ่งอยู่และแย้งออกไป

“ก็บอกแล้วไงว่า ประตูไม่ได้ล็อก พี่ก็เปิดเองสิ..ฟลอเรน”

และหลังจากนั้น เธอก็ได้ยินเสียงดังตามมา

“กุญแจพี่หล่นหายในป่า พี่จะเอาที่ไหนมาเปิดละ เปิดให้พี่เดี๋ยวนี้นะ เด็กดื้อ พี่จะแขวนตายอยู่แล้ว”

ประโยคนี้ทำให้เธอรู้สึกผิด นี่เธอทำอะไรลงไป หลงเชื่อคำสั่งบ้าๆบอๆของผู้หญิงประหลาดคนนั้นไปได้ แต่ขณะที่จะเปิดลูกบิดประตู เธอก็ได้ยินเสียงดังขึ้นอีกหลายเสียงทีเดียว

“แอล นี่เธอไปหลอกอะไรให้น้องสาวฟลอเรนเอาไว้ เค้ถึงได้กลัวขนาดนี้ได้”

“อ่าว..อัลร์ ทำไมพี่พูดแบบนี้ล่ะ ก็ฉันหวังดีนะ ตกกลางคืนมืดเหอเนี่ย..”

“ไม่ได้ผิดหรอก.. แต่เธอมันเวอร์..”

“อัลร์.. พี่ว่าฉันเหอ..”

“เฮอ..จะทำไม..”

“อัย்ய สองคนนี้จะทะเลาะกันทำไมนะ ทำไมมันวุ่นวายแบบนี้ พอที่.. เงิน.. เปิดประตูให้พี่เร็ว พี่เบื่อสองคนนี้มากๆ!”

และนั่นแหละที่ทำให้เธอเปิดประตูออกไปในที่สุด และก็เกือบจะหลุดหัวเราะออกมาที่เห็นว่าฟลอเรนกำลังยืนอยู่ตรงกลางระหว่างสาวตัวสูงสองคน สองมือของหล่อนดันสองคนที่เหมือนเสาสองต้นไม่ให้เข้ามาปะทะกัน เหมือนแม่กำลังห้ามทัพลูกอยู่ อย่างไรก็ตามนั่นเลยทีเดียว

แต่ก็ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้นที่เธอนึกสนุกได้ อะไรบางอย่างที่ไม่ถูกต้องในตัวของเธอสองสาวหน้าเหมือนกัน มันทำให้เธอกังวลอย่างบอกไม่ถูก

“ฟลอเรนเข้าบ้านเถอะ.. ดึกแล้ว..” มีอบางดิ่งแขนพี่สาวเข้าประตูบ้านมาและปิดมันตามหลังทันทีที่ฟลอเรนเข้ามาแล้วอย่างไม่คิดจะบอกลา หรือเอ่ยคำราตรีสวัสดิ์ให้แขก เป็นครั้งแรกที่เงินนี้ทำตัวเสียมารยาทกับแขกที่มาบ้านขนาดนี้ แต่เธอก็ทำไปแล้ว และไม่คิดเสียใจด้วย

ช่วยไม่ได้ ก็เธอรู้สึกอายเหมือนกันที่หลงเชื่อฟังคำของยัยผู้หญิงบ้าๆบอๆที่ชื่อ ‘แอล เรฟแลนด์’

“พี่ไปไหนมา..ฟลอเรน” เธอเค้นคำตอบจากพี่สาวที่ทำตัวเหมือนไม่รู้ไม่ชี้อะไร เดินไปค้นหาอะไรในตู้เย็น

ฟลอเรนไม่ตอบคำถามเธอทันที หล่อนถือนมสดทั้งเหยือกออกมาและรินมันใส่แก้ว ตีมันจนหมดแก้ว แล้วเติมใหม่ ทำอย่างนั้นอยู่ซ้ำๆจนหมดเหยือก ไม่สนใจคนมองอย่างเธอว่าจะรู้สึกอย่างไรกับมัน

หล่อนไปตายอดตายอยากที่ไหนมากันนะนี่.. หรือฟลอเรนจะ.....

ในหัวของเธอจินตนาการภาพของพี่สาวตัวเองกับสองฝาแฝดที่เธอเพิ่งได้กลับบ้านไปทางอ้อมนั่นทันที เธอเห็นพวกหล่อนสามคนทำอะไรบางอย่างกันแบบผู้ใหญ่เขาทำกัน และเป็นฟลอเรนที่ทำตัวเหมือนเป็นนางพญาอยู่กับสองคนนั้น

“อ๊าย.. จะบ้าหรือไง คิดไปได้ยังงั้นเลย บ้าๆ” เงินี่ตะโกนออกมาอย่างลืมตัว จนพี่สาวมองตาปริบๆ

นี่น้องฉันเป็นอะไรไป.. หรือว่าเพี้ยนไปอีกคนแล้วละ โอ..อะไรกันนะนี่.. วันนี้เหนื่อยเต็มที่..

“เงิน.. พี่เหนื่อยแล้วนะ ถ้าจะเป็นอะไรเอาไว้พรงนี้ได้หรือเปล่า” สาวร่างสูงไปร้องบอกออกไปอย่างไม่กลัวว่าน้องสาวจะโกรธ

ก็เธอเหนื่อยจริงๆนี่ ก่อนจะกลับมาที่นี้ได้ เธอต้องพาอัลริไปให้เลือดที่บ้านของหล่อนก่อน ดินะที่เจอกับแอลกลางทาง ไม่งั้นคงไม่เร็วแบบนี้ ความจริงอยากนอนค้างที่บ้านอัลริเลยด้วยซ้ำ ถ้าไม่ติดว่าห่วงว่าน้องจะอยู่บ้านคนเดียว พักนี้ยังมีอะไรน่ากลัวอยู่ด้วยสิ แค่นี้เธอก็เจอแวมไพร์ไปสามแล้ว นับรวมอัลริกับแอลด้วยอะนะ ต่อไปจะเจออะไรอีกก็ไม่รู้ ไหนจะเรื่องฮันเตอร์อะไรนั่นอีก แค่นี้เดียว รับไม่ไหวหรอก..

“พี่ไปนอนก่อนนะ เธอก็นอนได้แล้วนะ เดี่ยวพรงนี้ตื่นสาย” เธอพูดอีกครั้งและหันหลังให้น้อง แต่ก่อนจะก้าวขาขึ้นบันไดไปห้องนอนตัวเอง หล่อนก็เรียกเธออีก

“ฟลอเรน พี่ยังไม่ได้บอกเลยนะว่า ไปไหนมา”

โอโย..เงินจ๋า.. จะให้พี่เล่ายังไงล่ะ จะให้บอกว่าไปสู้กับแวมไพร์ในป่ามาหรือ แล้วคืนนี้พี่ก็เจอแวมไพร์มาแล้วสามตัว เธอก็เจอสองเหมือนกัน แถมยังเห็นอัลธร์นั่งชด เลือดเหมือนน้ำด้วย จะให้พูดแบบนี้หรือ..

แต่ถึงจะเหนื่อยและสับสนยังไง เธอก็ใจร้ายกับน้องสาวที่เป็นครอบครัวคนเดียวที่เหลืออยู่ไม่ได้อยู่ดี

ร่างสูงโปร่งหันกลับมาและคว้าตัวสาวน้อยร่างบางไปกอดไว้แน่นเหมือนห่วงแขนของมีค่าที่สุดในชีวิต แต่ก็ยังมีแก๊ใจจะคิดหยอกน้องไปอีกครั้ง อยากให้น้องหน้าแดงเล่นเท่านั้นเอง

“เนี่ยบอกใครนะเงิน.. พี่จะไปเล่นกับสองฝาแฝดเมื่อคืนนี้มาละ สนุกมากๆเลย วันหลังจะชวนเธอไปด้วยกันนะ”

จากนั้นก็รีบผละตัวออกมาจากน้องสาวและวิ่งหนีขึ้นบันไดบ้านหนีจากเสียงตะโกนที่ดังตามหลังมาติดๆ

“บ้า.. ฟลอเรน.. พี่นี่น่าเกลียดจริงๆ”

-----V-A-M-P-I-R-E-----H-U-N-T-E-R-----

“เฮ้...”

ดวงตาสีม่วงครามเหลือบขึ้นจากหนังสือตรงหน้า เพื่อมองหน้าเจ้าของเสียงที่จริงๆแล้วเธอรู้ว่าเป็นใคร ดวงตาคมสีฟ้าดังมากับร่างสูงชะลูดแต่ยังมีสัดส่วนที่ดีแบบผู้หญิงแบบนี้ จะมีสักกี่คนกันล่ะ ถ้าไม่นับน้องสาวฝาแฝดจอมแสบนั่น

“นั่งสิอัลลอร์” เธอตอบน้ำเสียงปกติ ตอนนี้อยู่ยังสับสนอยู่ว่า เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืน เป็นความจริงหรือแค่ฝันไป แต่การได้เจออัลลอร์แบบนี้ในเวลานี้ทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น ไม่รู้สินะ แค่สับสนกับดวงตาสีฟ้า เธอก็งูแล้ววว่า หล่อนไว้ใจได้

คงเป็นเพราะสิ่งที่เธอจำได้เมื่อคืนนี้ว่า ‘หล่อนเป็นคนรักของเธอเมื่อชาติที่แล้ว’

แต่ถึงยังงี้เรื่องราวแปลกใหม่นี้ มันก็ประหลาดเกินไปในความคิดของเธออยู่ดี เธอยังไม่เข้าใจและทำให้เชื่อได้น้อยมาก ในสมองของเธอตอนนี้มันเหมือนมีอะไร ขัดแย้งกันอยู่

ถ้าอัลลอร์เป็นแวมไพร์ แล้วทำไมหล่อนถึงเดินตอนกลางวันได้ กินอาหารร่วมกับ เธอได้ จูบเธอได้ และเกือบจะ...มีเซ็กส์กับเธอ

หากจะว่ากันตามในหนังหรือหนังสือที่เธอดูและอ่านมา จำได้ว่า แวมไพร์กลัว แสงแดด ไม่กินอาหาร ต้มแต่เลือดและนอนในโลงทั้งวัน ออกหากินกลางคืนเหมือน ค้างคาว แต่การที่ได้ไปบ้านอัลลอร์กับแอลมาเมื่อคืนนี้ เธอไม่เห็นว่ามันจะมีตรงไหน แตกต่างจากบ้านของคนธรรมดาสักนิด ไม่มีโลงสองใบตั้งอยู่ในนั้น ที่โลงหนึ่งน่าจะเป็น ของอัลลอร์และอีกโลงเป็นของแอล เธอเห็นแต่เตียงและโซฟา เฟอร์นิเจอร์ในบ้านก็ สวยงามน่ามองไปหมด ไม่มีหยากไย่หรือใยแมงมุมเสียด้วย มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่ ทำให้พวกของสองฝาแฝดนี้แตกต่างจากบ้านของคนธรรมดา ก็คือตู้เย็น..

ในตู้เย็นของอัลลอร์และแอล ไม่มีน้ำธรรมดาให้เห็นมากนัก ส่วนใหญ่มันจะมีแต่ ฝูงเลือด ที่เธอเห็นในตอนแรกต้องหน้าซีดจนแทบจะเป็นลมมันแหละ ก็นะ ฝูงเดียวยัง พอว่า แต่นี่มันอย่างกับเป็นธนาคารเลือดยังงี้ยังงั้นเลย.. ไม่ให้กลัวทนนไหวเหรอ..

ถึงจะบอกว่าเธอเป็นฮันเตอร์กลับชาติมาเกิดก็เถอะ แต่ตอนนี้เธอคือ ฟลอเรน มาแซล เด็กสาววัยแค่สิบแปดปีเท่านั้นนะ เธอไม่ใช่คนเดิมเมื่อร้อยกว่าปีที่แล้วเสียหน่อย

“มีอะไรจะถามไหม” อัลลอร์ยื่นมือมาทำลายความเงียบในที่มืด และขุดฟลอเรน กลับมาจากภวังค์ด้วย สาวหน้าหวานยิ้มให้เธอเล็กน้อยก่อนตอบกลับมา

“โอเค... เลามาหน่อย.. ฉันต้องรู้อะไรบ้าง..”

คนถูกถามที่ขอให้ถามเอง ตอนนี้นักสืบดูลังเลใจที่ตอบจนต้องโดนมองด้วย สายตาที่ทำให้กลัว ยอมรับเลยนะว่า ถึงฟลอเรนจะเป็นมนุษย์ แต่อารมณ์ของความมีอำนาจแบบที่เหนือกว่ามนุษย์หล่อนก็มี หล่อนสิไม่รู้เรื่องนี้ คนธรรมดาที่ไม่ค่อยรู้สึกเท่าไร หากแต่ถ้าเป็นปีศาจหรือแวมไพร์อย่างเธอละก็ เป็นต้องกลัวจนหัวหด

“ฉันเป็นแวมไพร์ แอลก็เป็น.. เป็นเหมือนเจ้าปีศาจที่เธอเจอในป่านั่นไง..”

“เรื่องนี้ฉันรู้อยู่แล้วนี่..” คนฟังแย้งออกมาอย่างอ่อนใจ นี่ตกลงว่าอัลคิดจะเล่นอะไรกับเธออยู่นะ ตอนนี้นะเธอไม่มีอารมณ์จะเล่นหรอก ยังเหนื่อยค้างมาจากเมื่อคืนอยู่เลย

อัลนั่งกระพริบตาเหมือนไม่รู้ว่าตัวเองควรจะพูดอะไร ก็เมื่อคืนนี้ฟลอเรนก็ดูเข้าใจดีแล้วนี่นา แล้วทำไมยังจะมาถามอีก

“คุณกับแอลเดินตอนกลางวันได้ยังไง”

ไซ..ต้องถามแบบนี้สิ ถึงจะถูกนะ

เรียวกปากส่ายเผยยิ้มออกมา และยกมือขวาของตัวเองขึ้น โชว์สิ่งที่อยู่บนนิ้วกลางข้างนั้น..แหวนเวทมนตร์

ฟลอเรนกระพริบตาอย่างงงๆ เธอยังคงไม่เข้าใจ “อะไร.. มีอะไรเกี่ยวกับแหวนนั่นละ มันก็สวยดีนะ แต่---”

“นี่เป็นแหวนที่ทำให้ฉันกับแอลเดินกลางแดดได้ไงละ”

ดวงตาสีม่วงความกระพริบอีกครั้งแล้วเอื้อมคว้าเอามือข้างนั้นของอีกคนมาดู เธอเพ่งพิจารณาที่แหวน

“มันก็ดูเหมือนแหวนธรรมดาเนะ”

“ก็แหวนธรรมดาแหละ แต่มีคนเสกคาถาใส่ให้” อัลร์ตอบตามจริง แต่กลับยังเห็นคนตรงหน้าทำหน้างั้นไปอีก ตอนนี้ตัวเองถึงกับถอนใจอย่างเหน็ดเหนื่อย

แต่คงไม่ต้องเหนื่อยอธิบายอะไรอีกต่อไปแล้ว มีคนมาช่วยเธอแล้วตอนนี้ ฟังเสียงของหล่อนสิ..ฟลอเรน

“อัลร์ ปล่อยให้ฉันอธิบายแทนได้หรือเปล่า”

เด็กสาวหันไปมองเจ้าของเสียงที่ดังขึ้นมา ฟลอเรนหลุดปากพูดออกมาอย่างไม่เข้าใจ “มาทา.. คุณมาได้ยังไงคะเนี่ย”

